Ghidul de supraviețuire al unei foste soții

debby holt

love & life
LEDA

Debby Holt, pasionată actriţă amatoare, a visat din copilărie să devină scriitoare. După ce şi-a exersat talentul de povestitoare pe cei cinci copii ai săi şi a lucrat o vreme ca profesoară suplinitoare de istorie, *The Independent* i-a publicat, în 1994, un articol, *Ghidul de supravieţuire al unei foste soţii* fiind primul ei roman. Ulterior i-au fost publicate alte trei cărţi: *Annie May's Black Book* 2007), *The Trouble with Marriage* (2008) şi *Love Affairs for Grown-Ups* (2009). În prezent, locuieşte în oraşul Bath din sudul Angliei împreună cu soţul şi copiii lor.

DEBBY HOLT

Ghidul de supravieţuire al unei foste soţii

Traducere din limba engleză de
Diana Cojocaru

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Daria Bârsan
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda, Flavian Muscalu
Imaginea copertei: SARAH GIBB e/o The Artworks

DEBBY HOLT, *The Ex-Wife's Survival Guide*
Copyright © 2006 by Debby Holt

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-197-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOLT, DEBBY
Ghidul de supravieţuire al unei foste soţii/Debby
Holt; trad.: Diana Cojocaru.

— Bucureşti: Leda, 2009 ISBN 978-973-102-197-3
I. Cojocaru, Diana (trad.)

821.111-31135.1

Pentru Joan, cea mai bună mătuşă din lume

mulţumesc

Le mulţumesc:
Lui Crysse Morrison, Emily Gerrard şi Jill Miller pentru că m-au încurajat să încep şi m-au ajutat până la sfârşit.
Fenellei Kemp şi lui Angie Moss pentru sfaturile de nepreţuit.
Lui Bradley Andrews şi lui Daniel Finch pentru că mă întrebau, de fiecare dată când îi vedeam, dacă mi-am terminat deja cartea.
Agentei mele, Teresa Chris, pentru răbdarea exemplară.
Lui Ben Hoit pentru sprijinul loial şi revigorant.
Lui Charlie Hoit pentru că mi-a citit cartea şi a fost atât de entuziasmat, şi pentru că s-a îngrijit cu delicateţe şi cu multă dragoste de computerul meu oricând a fost nevoie.
Lui David Hoit pentru aproape tot.

CAPITOLUL 1

Alcoolul nu încurajează gândirea limpede

Tatăl lui Sarah a spus întotdeauna că teatrul de amatori este un mod periculos de a petrece timpul liber.

Când a apărut în sfârşit, pericolul a venit sub forma atrăgătoare a lui Hyacinth Harrington, care era prima nouă membră care se alăturase companiei de actori din Ambercross după ani de zile. Audrey Masterton, directoarea autoproclamată a companiei, a aruncat o privire la părul ei blond şi la ochii albaştri-deschis şi i-a oferit rolul principal în reprezentaţia viitoare a piesei *Dragă caracatiţă,* insultând-o astfel grav pe Harriet Evans, care interpretase romanticul rol principal în fiecare producţie din ultimii optsprezece ani, şi sperase să continue şi în următorii optsprezece.

În ciuda temerilor accentuate ale tatălui său, Sarah nu fusese niciodată îngrijorată de pericolele care îl pândeau pe soţul ei. Andrew era membru al companiei de teatru de cincisprezece ani şi nu

manifestase niciodată vreo intenţie de a se abate de la drumul căsătoriei, chiar şi atunci când îngrozitoarea nevastă a bietului Martin Chamberlain făcuse tot posibilul să-l atragă în mrejele ei cu invitaţia devenita legendară: „Eu şi Martin avem o căsnicie deschisă, dacă înţelegi ce vreau să spun.”

De parcă bietul Martin ar fi ştiut ce era o căsnicie deschisă, după cum îi spusese Andrew lui Sarah când îi povestise episodul.

Când Andrew venise acasă şi îi zisese lui Sarah că avea în sfârşit un personaj principal feminin credibil, Sarah se bucurase că el nu va mai fi enervat de imitaţia afectată a tinereţii de către Harriet Evans. Când Andrew se întorsese de la repetiţii, entuziasmat de carismatica prezenţă de scenă a lui Hyacinth, Sarah spusese cu reală sinceritate că abia aştepta s-o cunoască. Când Andrew venise acasă de la repetiţii în zorii zilei, ea nici nu clipise. Când a urmărit interpretarea finală, a fost mişcată de intensitatea scenelor lui Andrew cu Hyacinth, iar când i-a spus acest lucru lui Martin Chamberlain la petrecerea de după spectacol a presupus că stânjeneala lui se datora amintirilor dureroase legate de interpretarea cu doisprezece ani în urmă a aceluiaşi rol de către cea care acum îi era fostă soţie. Sarah a mers la Hyacinth şi i-a spus cât de minunată o considera Andrew, iar Hyacinth i-a răspuns că sentimentul era reciproc, şi asta cel puţin era adevărat, se gândea Sarah mai târziu, în timp ce plângea amintindu-şi.

Sarah avu o bănuială că ceva nu era tocmai în regulă atunci când Andrew, în timp ce conducea

înspre casă după petrecere, o întrebă de ce nu veniseră şi gemenii. Vorbea ca şi cum abia le-ar fi observat absenţa, lucru ciudat, căci era prima dată când lipsiseră de la una din piesele tatălui lor. Sarah îi spuse că le-a părut teribil de rău să piardă marea seară, dar uitaseră că prietenul lor îşi sărbătorea majoratul. Din neatenţia lor caracteristică, băieţii îşi amintiseră de această obligaţie cu o oră înainte de piesă, iar Sarah se temuse să-i spună lui Andrew. Era un ritual al familiei ca Andrew să se întoarcă precum un războinic victorios acasă, unde sărbătoreau cu toţii deschizând o sticlă de şampanie. Andrew o întrebă numai dacă băieţii vor lipsi toată noaptea. Sarah îi răspunse pe un ton de scuză că da. El dădu aprobator din cap. Nu era mânios, nu părea nici măcar dezamăgit. Atunci Sarah se holbă într-adevăr la el şi îşi puse întrebări referitoare la motivul indiferenţei lui neobişnuite în faţa unei asemenea provocări.

Şi îl află, în timp ce bea al doilea pahar de şampanie. El îi zise că se bucura că erau singuri. Avea ceva delicat să-i spună, ceva ce nu crezuse vreodată că va trebui să spună şi voia ca ea să ştie că încă ţinea la ea, şi nu va înceta niciodată să ţină la ea şi că…

— O, Doamne! exclamă Sarah. Nu-mi spune! Vrei să fii actor adevărat! Ştiam c-o să spui asta într-o zi! Andrew, bineînţeles că sunt alături de tine! Dacă banii sunt o problemă, sunt sigură c-o să găsesc metode de-a câştiga mai mulţi.

— Sarah! interveni Andrew nervos, ce naiba te face să crezi că vreau sa fiu actor profesionist?

— Păi… tu, spuse ea. După *Daţi-vă la o parte,*

doamna Markham, ai spus că vrei.

— Asta a fost acum opt ani! Atunci nu eram asociat! M-ai făcut să uit ce ziceam.

— Spuneai că încă ţii la mine şi că, îi strânse ea mâna cu afecţiune, întotdeauna vei ţine.

— Aşa-i. Şi bineînţeles că aşa voi face. Mi-ai fost o prietenă nemaipomenită, şi o soţie la fel, şi sper că întotdeauna vom rămâne prieteni…

— Normal că vom rămâne, spuse Sarah şi un gând teribil o străfulgera. Andrew, încerci să-mi spui că ai vreo boală îngrozitoare?

— Nu! Cât ai băut la petrecerea de după piesă?

— Mai mult decât intenţionasem. Dragul de Adrian îmi tot umplea paharul. E aşa un scump!

— E un bătrân prost şi plictisitor, spuse Andrew cu brutalitate. Mi-e foarte greu să-ţi spun, Sarah, şi nu m-ajută că mă tot întrerupi.

— Îmi pare rău.

— Problema e că, după cum ştii, mi-am petrecut ultimele luni repetând cu Hyacinth…

— A fost extraordinară în seara asta, spuse Sarah gânditoare, dar m-a făcut să mă simt atât de bătrână. Ştii c-ar putea să ne fie fiică?

— Nu fi ridicolă! spuse Andrew, adăugând fară un motiv anume: e de loc din Surrey.

— O fi. N-are cum să aibă mai mult de douăzeci şi trei de ani.

— Are douăzeci şi şase.

— Păi, tocmai. Dacă noi doi am fi avut copii la şaptesprezece ani, ar fi putut să ne fie fiică.

— Nu ne cunoşteam la şaptesprezece ani. Zău, Sarah, obiceiul tău de-a sări de la un subiect la altul e extrem de enervant. Vrei, te rog, să taci şi să asculţi? Problema e că nu există o cale uşoară

în care să-ţi spun asta… De fapt, în starea ta actuală nu există o cale uşoară în care să-ţi spun nimic… dar ideea e că Hyacinth şi cu mine am devenit foarte apropiaţi.

S-a uitat în treacăt la Sarah, care a zâmbit încurajator.

— Am devenit foarte, foarte apropiaţi.

Andrew o privi pe Sarah cu subînţeles. Ea se uită la el fară nicio expresie. Andrew îşi masă ceafa cu mâinile.

— Înţelegi ce vreau să spun?

Sarah nu răspunse. Nu se auzea nimic în afară de zumzăitul vechiului frigider. Sarah nu înţelese. Zgomotul frigiderului repeta propriul ei proces de gândire. Îşi muşcă buzele şi se încruntă de atâta concentrare.

— Doamne! exclamă ea când îi picase în sfârşit fisa cu operativitatea unui corp de ciment aruncat de la mare înălţime. Ai o aventură cu Hyacinth!

Andrew o corectă cu gravitate.

— Sunt îndrăgostit de Hyacinth.

Simţindu-se ca şi cum ar fi fost lovită în plexul solar, Sarah luă o gură zdravănă de şampanie.

— Nu-i acelaşi lucru?

— Nu, zise Andrew. Una e o experienţă trecătoare bazată pe dorinţă sexuală, iar cealaltă e o împreunare atât a minţilor, cât şi a trupurilor.

Sarah se holbă la el câteva clipe şi apoi zâmbi. Simţi uşurarea alergându-i prin vene.

— Andrew Stagg, aproape că te-am crezut!

— Sarah, nu glumesc, spuse el.

Sarah îl privi cu neîncredere.

— Nu ştiu ce-i mai rău, spuse ea în cele din urmă. Că ai o aventură sau că tu chiar crezi toate

lucrurile pe care le-ai spus.

Andrew zâmbi. Era un zâmbet foarte enervant şi o făcea pe Sarah să-şi dorească să arunce cu şampanie în el. Dar cum nevoia ei de a bea era chiar mai mare, nu spuse nimic şi în schimb îşi umplu gura cu şampanie.

— Sarah, zise Andrew cu blândeţe, mă aştept să fii supărată. Înţeleg că eşti rănită şi plină de resentimente şi vreau să ştii că eu cred c-ai tot dreptul să fii.

Sarah îl privi fix.

— Eşti foarte mărinimos, spuse ea.

Andrew aprobă din cap cu compasiune, ceea ce era chiar mai enervant decât zâmbetul lui enervant.

— Vreau să te-ntreb ceva, zise el întinzându-şi capul spre ea. Mă iubeşti?

— Surprinzător, dar în momentul de faţă deloc, spuse Sarah.

Andrew oftă.

— Dacă ai de gând să fii neserioasă, spuse el, nu rezolvăm nimic.

Sarah îşi încrucişă braţele.

— Unde vrei s-ajungi? Vrei să-ţi spun că te iubesc? Vrei să spun despre căsnicia noastră că-i o farsă, o farsă fară pasiune? Ei bine, scuză-mă, dar când am făcut dragoste săptămâna trecută, ai fost destul de convingător pentru un bărbat dintr-o farsă fară pasiune.

Andrew îşi ridică mâinile în aer şi le lăsă iar jos. Folosise exact acelaşi gest de mare efect în actul unu, scena a doua din *Dragă caracatiţă.*

— Vezi? Îţi vorbesc despre dragoste şi tu răspunzi cu un comentariu vulgar despre sex.

Exact asta încerc să-ţi arăt. Noi doi nu mai avem aceleaşi păreri.

— Aici sunt de-acord cu tine, spuse Sarah. Vorbeşti de parcă ai fi înghiţit şi rumegat în minte toate romanele de dragoste de la bibliotecă. Asta-i influenţa lui Hyacinth? Aşa vorbeşte ea?

Andrew îşi puse coatele pe masă şi îşi apăsă vârfurile palmelor unul de altul.

— Hyacinth şi cu mine suntem îndrăgostiţi. Ştiam c-o să ţi se pară ridicol acest lucru. Nu ţi-a plăcut niciodată să vorbeşti despre dragoste, nu-i aşa, Sarah? Nu mă înţelege greşit. Ai fost o soţie excelentă şi eşti o mamă minunată.

Sarah se încruntă. Într-o clipă el era ca un roman de dragoste ambulant de la *Mills and Boon*[1], iar în următoarea ca un carnet de note la sfârşit de semestru. Ea îşi înghiţi observaţia cu mai multă şampanie şi arboră un aer de interes politicos.

— Ideea e că… Andrew se opri ca şi cum ar fi pierdut pe moment ideea principală şi aştepta să-i revină. Ideea e că… şi nu încerc acum în niciun fel să neg contribuţia ta la viaţa noastră de cuplu… — Ceea ce însemna desigur că încerca să nege contribuţia ei la viaţa lor de cuplu – nu cred că m-ai iubit vreodată cu adevărat.

Nedreptatea absolută a acestui comentariu tăie prin creierul înmuiat de şampanie al lui Sarah ca un cuţit. Asta era istorie revizionistă în toată puterea cuvântului.

— Ştii ceva? explodă ea. Eşti exact ca Stalin! Adică nu eşti exact ca Stalin pentru că nu ai

1 Editură din Marea Britanie care publică romane de dragoste (n. Tr.).

provocat o foamete, nu ai trimis oameni în lagăre de muncă şi nu ţi-ai lăsat să crească o mustăcioară stupidă, dar în toate celelalte privinţe eşti exact ca Stalin!

Andrew se holbă la Sarah şi apoi cu subînţeles la sticla de şampanie.

— Sarah, ce vrei să spui? şopti el compătimitor.

— Când Stalin a venit la putere, a făcut ca imaginea lui Troţki să fie scoasă din toate fotografiile liderilor revoluţionari ruşi. A făcut să pară că Troţki nici n-ar fi existat. Asta faci tu acum, numai că tu ai început o revoluţie proprie, o revoluţie cu tine şi Hyacinth, iar pe mine mă îndepărtezi, ştergi orice urmă a mea din trecutul tău şi nu voi permite asta pentru că nu-i adevărat!

— Poate ar trebui să vorbesc cu tine când o să fii trează, spuse Andrew, a cărui voce înţelegătoare suna ca o bucată de plastic care fusese întinsă prea tare.

— Dac-ai vorbi cu mine când aş fi trează, ţi-aş putea oferi probe din fiecare an pentru a dezminţi ceea ce-ai spus. Bucură-te, bucură-te foarte tare că nu sunt trează! Cum îndrăzneşti să spui că nu te-am iubit? Cum poţi să spui că nu te-am iubit?

— Cred, zise Andrew cu băgare de seamă, că ai crezut că mă iubeşti şi cred că şi eu am crezut că te iubesc. Abia de când am întâlnit-o pe Hyacinth îmi dau seama că nu ştiam ce-i dragostea.

Ştiind că îl va enerva, Sarah îşi turnă un alt pahar de şampanie.

— Cât de convenabil, spuse ea. Şi ce vrei să faci?

Pentru prima dată în acea seară, Andrew păru să nu-şi găsească cuvintele.

— Ei bine? întrebă ea, provocându-l să înrăutăţească lucrurile. Mă părăseşti?

Andrew ezită.

— Îmi pare foarte rău, spuse el, dar cred că da.

CAPITOLUL 2

Fii gata să accepţi noi provocări

Sarah şi Andrew s-au mutat în casa lor, Shooter's Cottage, când băieţii aveau trei ani. Căutaseră un sat în care să existe şcoală, loc de joacă şi magazin. Ambercross satisfăcea toate cele trei cerinţe. Din nefericire, singura casă de vânzare se afla pe strada Finn, care trecea drept prin sat şi făcea parte dintr-o arteră principala dinspre sud-vest.

Agentul imobiliar aproape că-şi ceruse scuze când menţionase Shooter's Cottage. Proprietara, o văduvă de optzeci de ani, era o adevărata pustnică şi locuia în casa în formă de L cu şase pisici. La parter se aflau o bucătărioară soioasă şi o sufragerie întunecată cu o arcadă care dădea într-o altă cămăruţă care le fusese cedată în întregime animalelor. Exista şi o cameră de zi lungă, cu un şemineu enorm. În ziua în care Sarah şi Andrew au vizitat casa, dincolo de grilajul şemineului era o cioară moartă.

Celelalte camere de la parter formau partea de jos a L-ului. Ele includeau o baie cu cea mai maronie cadă pe care o văzuse Sarah vreodată, un dormitor mic în care locuia văduva, iar în capăt se găsea ceea ce agentul imobiliar numea eufemistic

„debara”. Această ultimă cameră era ticsită de sus până jos cu mobilă stricată, cutii, unelte de grădinărit, care arătau ca şi când ar fi fost acolo când romanii au invadat Marea Britanie, şi câteva perdele care găzduiau o multitudine de insecte.

Sus erau cinci dormitoare şi o toaletă. Când a deschis uşa toaletei, agentul imobiliar s-a îngălbenit foarte tare la faţă, şi după ce şi-a privit clienţii pentru confirmare, a închis-o rapid.

Andrew şi agentul imobiliar erau deja pregătiţi de plecare. Cu toate acestea, Sarah observase nişte avantaje foarte importante. Chiar dacă toată casa mirosea de parc-ar fi fost o mizerie uriaşă de pisică, era mult mai mare decât oricare dintre celelalte locuri de vânzare care se încadrau în posibilităţile lor financiare. Grădina poate că era o junglă, dar era suficient de sigură încât să-i poată lăsa pe copii să se joace acolo în timp ce ea şi Andrew trebăluiau în jurul casei. Aleea Shooter era paralelă cu strada Finn, dar un câmp cu porumb o separa de ea. Treceau puţine maşini pe aleea Shooter, pentru că era o simplă legătură între cele două drumuri care tăiau fiecare parte a câmpului, iar casa văduvei era singura de pe alee. În spatele casei, grădina dădea înspre câmpuri şi păduri cât vedeai cu ochii.

Andrew crezu că Sarah era nebună şi numai să se gândească la oferta aceea, dar în cele din urmă cedă entuziasmului ei. Când s-au mutat, lui Sarah i-au trebuit trei luni ca să scoată mirosul pisicilor. După ce a dus la bun sfârşit sarcina herculeană de curăţare a casei, s-a apucat să o decoreze.

Acum, casa arăta aproape la fel cum şi-o imaginase Sarah iniţial. În locul aleii din faţa casei

acoperite de iarbă şi volbură încâlcită erau o poartă albă masivă şi o potecă pietruită, cu iarbă şi tufe de trandafiri pe ambele părţi. Una dintre camerele de sus fusese transformată într-o baie mare şi cele trei camere de la baza literei L formau acum o bucătărie spaţioasă, la un capăt cu un cuptor roşu, mare şi greu, şi cu un enorm dulap de bucătărie în faţa uşii care dădea în grădina din spate. Şi partea cea mai bună era că vechea sufragerie şi camera pisicilor fuseseră transformate în atelierul lui Sarah, care avea propria ei sobă cu lemne.

Sarah îi spusese adesea lui Andrew că n-ar fi vrut să trăiască altundeva. Plănuiseră să construiască o seră la primăvară, după care locul ar fi fost perfect. Acolo, pe aleea Shooter, se aflau în micul lor univers izolat, numai cu vacile drept companie.

Acum Sarah nu mai avea nici măcar vaci care să-i ţină de urât, căci fuseseră închise pe timpul iernii. În cele trei zile de când plecase Andrew, se simţise de parcă tot ceea ce iubise în casa lor fusese răscolit. Singurătatea liniştită se transformase într-un schit, al cărui unic ocupant avea să fie în curând Sarah. Poate că şi ea va ajunge o bătrână nebună şi singură, înconjurată de pisici puturoase.

Acum spaţiul generos al casei părea să-şi bată joc de singurătatea ei. Cu o seară în urmă, ea şi băieţii stătuseră în faţa focului care trosnea şi se uitaseră la o casetă cu filmul *Greu de ucis.* Camera de zi încă mirosea a conuri de pin. Oare se va mai deranja să aprindă focul după ce vor pleca băieţii? Cum se va simţi oare singură în casa

asta, nopţi de-a rândul? Chiar şi atelierul ei frumos devenise acum o sursă de nelinişte, căci într-un fel Andrew împachetase şi entuziasmul şi inspiraţia ei împreună cu hainele lui.

Casa nu mai era refugiul ei şi nici ea nu mai era ca înainte. Mai bine de douăzeci de ani trăise fericită în umbra frumoasă a lui Andrew, alimentându-şi încrederea de la el. Andrew Stagg o iubea, iar ca iubită a lui ea era sigură pe sine, veselă şi sociabilă. Fără Andrew era ca Cenuşăreasa după miezul nopţii. Modul în care se vedea pe sine se bazase în întregime pe o iluzie, o iluzie pe care şi alţii o împărtăşiseră, pentru că ea o crezuse din toată inima. Poate că Andrew încetase de mult s-o iubească. Poate că o considera extrem de plictisitoare şi anostă. Oare era doar o coincidenţă că o părăsise cu numai câteva luni înainte de plecarea băieţilor? S-a panicat la gândul de a-şi petrece viaţa numai în compania ei? S-a uitat la ea şi s-a întrebat de ce o fi găsit-o vreodată atrăgătoare? Sarah aruncă o privire sălbatică în oglindă şi o femeie ştearsă, cu un păr greu de descris, sânii lăsaţi şi o talie care ar fi putut fi dată în judecată de o lege a protecţiei consumatorului se holbă înapoi la ea.

Şi totuşi…

În ultimele câteva zile acel „şi totuşi” o făcuse să aibă senzaţia că juca în minte o partidă de ping-pong. În momentul acela nu se recunoştea. Părea să aibă starea emoţională a unei giruete. Acum se înfuria de brutalitatea cu care Andrew se descotorosise de ea, în momentul imediat următor plângea incontrolabil. Nici nu mai ştia de câte ori pusese mâna pe telefon. Până acum cel puţin era

capabilă să-şi dea seama că orice încercare de a discuta raţional cu Andrew ar degenera după câteva secunde într-o isterie urâtă. Singurul sentiment constant era teama: teama de viitor, teama de golul întunecat în care o aruncase soţul ei.

Nimic din toate acestea nu avea niciun sens. Fuseseră întotdeauna atât de fericiţi. Cum putea Andrew să vrea să alunge mulţimea de amintiri şi de experienţe comune? Ea îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva. El o cunoştea pe ea mai bine decât oricine altcineva. Cum putea să vrea să locuiască cu o fată pe nume Hyacinth, care n-ar putea niciodată să-l cunoască pe Andrew pe care îl ştia ea? Cu siguranţă că era doar o aberaţie, o reacţie de panică în faţa viitorului nesigur al vârstei de mijloc? Ea şi Andrew vorbiseră despre următoarea etapă a vieţii lor. O, nu, pentru ei nu ar fi existat depresie după plecarea copiilor. Şi-ar fi reparat casa, ar fi călătorit, s-ar fi distrat! Acum Andrew se distra şi o lăsase pe ea să se agite în zadar între pereţii de la Shooter’s Cottage, în timp ce restul lumii făcea lucruri mari.

Restul lumii nu ştia că Andrew o părăsise. Sarah avea ceea ce ştia că este o credinţă iraţională: dacă nu ar spune nimănui, poate că Andrew s-ar răzgândi şi s-ar întoarce acasă înainte de a fi nevoie ca ea să spună ceva. Era întotdeauna posibil.

REACŢIA RESTULUI LUMII

1. Preotul

Pensula lui Sarah se roti deasupra paletei. Oare

ar trebui sau nu să picteze pleoapele clientei în nuanţa verde metalizat? Pe de-o parte, clienta se machiase cu fard de pleoape verde metalizat, deci probabil că a considerat că acest fard era incredibil de atrăgător. Pe de altă parte, culoarea nu arăta bine pe fundalul galben-muştar al canapelei pe care era aşezată clienta, şi ea insistase ca acea canapea să fie înfăţişată în toată splendoarea ei, întrucât era cea pe care ea şi soţul ei creaseră ceea ce clienta numea realizarea supremă a vieţii lor. Realizarea supremă în vârstă de trei ani avea un nas care producea cantităţi record de muci, a căror culoare se asorta perfect cu canapeaua, fapt pe care Sarah îl găsi destul de înfricoşător, dacă nu chiar atrăgător estetic.

Sarah tocmai hotărâse că dacă într-adevăr clienta simţea că fiul ei de trei ani era o realizare supremă, atunci probabil că voia ca machiajul ei verde metalizat să fie imortalizat pe pânză, dar, exact când îşi cufunda pensula în verdele smarald, sună cineva la uşă.

Era preotul. Reverendul Michael Everseed luase sub conducere parohiile din Ambercross şi Gassett cu zece ani în urmă, pe vremea când fusese un tânăr reformator nerăbdător, cu o nevastă inocentă şi doi băieţei drăguţi. Soţia lui era acum o profesoară de matematică şi avea o înfăţişare fioroasă, fiii lui erau nişte animale de pradă extrem de periculoase, cea mai mare ameninţare pentru castitatea feminină din Wiltshire, dar reverendul Michael îşi păstrase atât entuziasmul, cât şi credinţa. Era un bărbat frumos, a cărui bunătate evidentă îl lipsise de orice sex-appeal. La doi ani de la instalarea lui, Sarah încetase să-l mai

însoţească pe Andrew la biserică după ce, la o liturghie, în timpul citirii de-a dreptul mişcătoare a celei de-a doua lecturi de către soţul ei, ea îşi dăduse seama că încetase de mult să mai creadă în viaţa de apoi. Reverendul Michael nu îi reproşase niciodată această lipsă, dar prezenţa lui declanşa mereu în ea un sentiment de vină pavloviană. Acest sentiment se manifesta invariabil printr-o formă exuberantă de pălăvrăgeală continuă. Aşa că Sarah îl întâmpină acum ca şi cum el ar fi fost răspunsul tuturor rugăciunilor pe care ea încetase de mult să le facă.

— Părinte, ce mă bucur să vă văd! Intraţi, vă rog, şi sper să mă scuzaţi pentru felul în care arăt, cred că sunt ceva de speriat! Nu am lucrat deloc timp de o săptămână şi am rămas groaznic de mult în urmă cu totul, aşa că am pictat într-una ca o nebună. Tocmai voiam să pun ceainicul pe foc. Beţi un ceai, nu-i aşa? Mă tem că bucătăria e într-o dezordine teribilă, chiar aveam de gând să fac curăţenie, dar ştiţi cum e când te apuci de pictat, pierzi noţiunea timpului… mă rog, presupun că nu ştiţi, dar credeţi-mă că aşa e. Staţi să mut geanta şi ziarul ca să puteţi lua loc. Trebuie să citească Andrew lectura duminică? Pentru că dacă acesta-i motivul vizitei dumneavoastră, s-ar putea să fie o problemă…

— Sarah, o întrerupse preotul cu blândeţe, ştiu de Andrew.

— Oh! spuse Sarah.

În ultimele câteva săptămâni nişte bursuci răuvoitori îi dezgropaseră pietrele de pe alee. Cu două zile în urmă, îi înţepaseră frumos cauciucul

stâng din faţă. Sarah ştia exact cum trebuie să se fi simţit cauciucul ăla.

— Cum de ştiţi? a întrebat ea cu sfială.

Preotul aruncă o privire plină de speranţă la ceainicul pe care Sarah îl ţinea în sus înmărmurită, ca şi cum ar fi pozat pentru un tablou.

— Andrew s-a gândit c-ar trebui să ştiu de ce nu mai poate fi pe lista celor care citesc la biserică, spuse el. A fost frumos din partea lui să-şi amintească de responsabilităţile faţă de biserică în perioada asta de criză.

Grosolănia o dezmorţi pe Sarah. Puse ceainicul pe sobă şi merse până la dulap să ia două căni.

— Nu l-aş compătimi prea tare pe Andrew, spuse ea tăios. Dacă şi-ar fi amintit de responsabilităţile faţă de familia lui, n-ar fi ajuns să treacă printr-o perioadă de criză.

Preotul îşi scoase haina, îşi dădu jos eşarfa lungă din jurul gâtului şi le puse atent pe spătarul unui scaun. Se aşeză la masă şi-şi drese vocea.

— Probabil că eşti foarte furioasă în momentul ăsta, spuse el, şi n-ar trebui să te învinovăţeşti pentru asemenea sentimente.

— Nici n-o fac, bombăni Sarah întinzându-se după pliculeţele de ceai. Credeţi-mă.

— Asemenea sentimente sunt un răspuns normal la o situaţie îngrozitoare.

Părintele observă un morcov stricat pe podea. Arăta ca un rahat ciudat de câine. ÎI ridică şi-l puse pe masă.

— Ştii, Sarah, şi eu m-aş simţi la fel în situaţia ta.

— Zău? Sarah îi puse în faţă cutia cu biscuiţi. Nu

vreţi să serviţi un biscuit?

Părintele deschise cutia şi scoase unicul biscuit cu ciocolată rămas.

— De fapt, continuă el pe un ton de scuză, încercând să nu privească stratul alb de praf care acoperea ciocolata, cred că o sa beau doar ceai.

Sarah ascunse cutia jignitoare.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu-i pot face pe băieţii mei să pună capacele cum trebuie. Nu aţi observat asta la adolescenţi? Niciodată nu pun capacele înapoi corect, aşa că toţi biscuiţii mei se înmoaie şi toate prăjiturile se întăresc, dar ei le mănâncă oricum, ar mânca orice. Chiar ieri James şi-a făcut pâine prăjită cu brânză şi banană. A zis că a fost delicioasă.

— Nu ştiu, oftă părintele. Băieţii mei par să fie nemaipomenit de monotoni în alegerea mâncării. Le plac hamburgerii, pizza, fripturile şi prăjelile. Angela e o bucătăreasă grozavă, face nişte mâncăruri de legume de nu-ţi vine să crezi, dar le apreciază ei? Nu. Noi le arătăm articole despre pericolele fast-foodului, dar…

Îşi ridică mâinile cu o deznădejde prefăcută.

— Adolescenţii! După cum îi spun şi Angelei, trebuie să ne amintim c-am fost cu toţii odată adolescenţi!

— Desigur, spuse Sarah scoţând laptele din frigider.

Nu şi-l putea imagina pe preot adolescent.

Reverendul Michael îşi drese vocea.

— Am venit la tine, Sarah, să-ţi spun că în ciuda a ceea ce simţi, ăsta nu-i sfârşitul lumii.

— Aşa e, spuse Sarah turnând apă fierbinte în căni.

Ar fi vrut să discute în continuare despre adolescenţi.

— De fapt, zise părintele, am nişte veşti bune să-ţi dau. În primul rând, ne-am rugat pentru tine la biserică săptămâna asta.

S-a oprit şi a privit-o pe Sarah ca un câine care pusese un os la picioarele ei.

— Da? făcu Sarah amintindu-şi ziua anterioară când se dusese la magazinul din sat şi se întrebase de ce toată lumea tăcuse când intrase ea.

— În al doilea rând, şi preotul se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe genunchi şi capul în palme, ştiu că te simţi abandonată, trădată şi părăsită într-un moment al vieţii când nu e atât de uşor să-ţi faci noi prieteni şi când eşti conştientă că ţi-a trecut tinereţea. Dar Sarah, acum e momentul să-ţi dai seama că unele lucruri sunt mai importante decât un ten fară probleme sau un corp perfect. Am simţit adesea că tu ai o frumuseţe interioară şi ceva mistic. Lasă-le să se dezvolte! Nu te cufunda în amărăciune sau ură. Andrew a fost slab şi egoist… Chiar i-am spus asta, dar nu e rău sau inuman. Înţelegi ce vreau să spun?

Sarah luă o gură plină de ceai. Era foarte fierbinte şi-i făcea ochii să lăcrimeze, dar cel puţin îi oprea impulsul de a izbucni în plâns.

— Da, zise ea, înţeleg. Spuneţi că sunt bătrână, urâtă şi singură, dar nu contează pentru că sunt frumoasă în interior, deşi, din moment ce nimeni din lumea întreagă nu mă poate vedea acolo, asta nu mi se pare prea reconfortant. Spuneţi că dacă o să mă conving să cred lucruri frumoase despre soţul meu scârnav o să mă simt mai bine. Nu pot să vă spun decât că dacă acestea vi se par veşti

bune – Sarah se opri să-şi sufle nasul – atunci nu mi-ar plăcea deloc să aud care sunt veştile proaste la dumneavoastră.

Preotul râse.

— Uită-te la tine! Treci prin durere zâmbind! Eşti o femeie puternică şi bună, Sarah! O să te descurci!

Sarah nu putuse să nu observe că el nu negase că o considera bătrână şi urâtă. Singura brumă de speranţă era că de vreme ce el greşea crezând-o puternică şi bună, ar fi putut la fel de bine să greşească şi crezând că era bătrână şi urâtă. Oricum se înşela clar la gândul că ea o să se descurce.

— Să-ţi mai spun ceva, zise el. Locuieşti într-o comunitate afectuoasă şi iubitoare. Tot satul te sprijină!

2. Clementine Delaney

Sarah stătea în faţa a trei cutii cu diverse felicitări ieftine de Crăciun. Toate erau destul de comune: o amestecătură de păsări, brazi, genul de oameni de zăpadă pe care nimeni nu i-ar putea face şi de ilice pe care nu le-ar putea găsi nimeni niciodată. Sarah scosese prima felicitare cu douăzeci de minute în urmă. Avea pe ea o imagine cu un prunc Iisus grăsuţ şi o Fecioară Maria uimită. Stătea la masă de douăzeci de minute, cu stiloul pregătit, întrebându-se ce să scrie. În trecut scria întotdeauna „cu drag, familia Stagg”. Ce ar trebui să scrie acum? Poate „cu drag din partea lui Sarah, Ben şi James, dar nu şi a lui Andrew, pentru că el a şters-o”, sau „cu drag din partea lui Sarah şi a copiilor, iar Andrew poate să-

şi facă singur afurisitele de felicitări” sau „cu drag de la Sarah şi băieţi, apropo Andrew ne-a părăsit” sau poate „cu drag de la majoritatea familiei Stagg”. Tocmai se decise asupra lui „cu drag, Sarah şi băieţii”, când sună telefonul. Era Clementine Delaney.

Lui Sarah nu-i plăcea de Clementine, iar faptul că ştia că această antipatie era cauzată mai degrabă de propriile lipsuri decât de cele ale lui Clementine nu făcea decât să-i alimenteze antipatia. Clementine era o femeie frumoasă. Înaltă şi slabă, cu părul blond-închis întotdeauna strâns la spate într-un coc, îi amintea lui Sarah de un cal de curse pursânge. Acest lucru nu avea de-a face atât cu nasul ei lung şi fruntea înaltă, cât cu aerul de încredere firească în propria-i persoană, care radia de la ea. Era, indiscutabil, o femeie bună. Aranja florile în biserică, făcea incursiuni regulate în afara satului, ca să strângă fonduri pentru Legiunea Britanică, pentru Societatea Naţională pentru Prevenirea Abuzului Copiilor şi pentru adăpostul local de câini. O suna pe bătrâna doamnă Cruickshank cu regularitate şi îi făcea cumpărăturile. Era unul din principalii organizatori ai petrecerii de la mijlocul verii şi ai târgului de Crăciun. Era o membră preţioasă şi preţuită a comunităţii satului, spre deosebire de Sarah care ar fi putut pleca a doua zi fară să stârnească nicio reacţie. Sarah ştia că unul din motivele pentru care nu o plăcea pe Clementine era acela că spiritul comunitar bine dezvoltat al acesteia nu făcea decât să-i scoată în relief propria apatie. Dar mai era şi o aparentă superioritate în felul în care Clementine o trata pe

Sarah care era cu atât mai enervantă cu cât era justificată. Nu ajuta nici faptul că soţul lui Clementine era încântător, la fel şi copiii. Ea era şi o bucătăreasă senzaţională. Şi o grădinăreasă splendidă. Şi îşi făcea singură perdelele.

— Sarah, sunt eu, spuse Clementine. N-o să-ţi răpesc mult timp, dar trebuia să te sun şi să-ţi spun cât de rău îmi pare… Pur şi simplu nu pot să cred că Andrew a fost în stare de una ca asta, am fost atât de supărată când am auzit.

Sarah putea într-adevăr s-o creadă. Andrew flirtase mereu cu neruşinare cu Clementine, dar când Sarah îşi aminti îmbujorarea puternică a acesteia după unul din complimentele deplasate ale lui Andrew, ştia că era nedreaptă faţă de ea. Clementine era cu adevărat şocată.

— Spune-mi, te rog, dacă pot să fac ceva pentru tine, orice! spuse Clementine cu toată sinceritatea.

— E foarte drăguţ din partea ta, şopti Sarah, dar…

— Ştiu. E stupid. Ce pot *eu* să fac? Ce planuri ai de Crăciun?

Sarah avu teribila bănuială că urma să primească o invitaţie de a petrece Crăciunul cu familia Delaney. Răspunse repede ca s-o împiedice.

— Vin părinţii mei, spuse ea. Vor să-i vadă pe băieţi înainte să plece în excursie.

— Desigur, fiii tăi pleacă cu cortul, nu-i aşa?

Clementine scoase un oftat prelung.

— Şi atunci, biata de tine, rămâi complet singură!

— Da, bănuiesc că da, răspunse Sarah cu

vioiciune.

Ar fi vrut ca oamenii să înceteze să-i sublinieze aspectele neplăcute.

— Îmi pare rău că sunt nepoliticoasă în legătură cu soţul tău, spuse Clementine aspru, dar n-aş fi crezut niciodată c-ar putea fi atât de egoist. Să te lase într-un moment când copiii pleacă de acasă e prea crud.

— Nu te scuza, zise Sarah. Poţi să fii cât de nepoliticoasă vrei.

Începea să se apropie de Clementine. Aceasta râse stingherită.

— Cred că eşti fantastică. Eu aş fi dărâmată în locul tău. Ascultă, Sarah, probabil c-ai uitat… în situaţia dată eu una aş fi uitat… dar noi vă invitaserăm pe tine şi pe Andrew la cină sâmbătă. Mi s-a părut normal să te sun să-ţi spun că înţeleg perfect dacă nu vrei să vii. Numai că acum îmi fac lista de cumpărături şi m-am gândit să te întreb.

Sarah îşi duse mâna la frunte.

— Îmi pare rău, ai dreptate, uitasem. Cred că pot să-ţi spun sigur că Andrew n-o să vină.

— Şi nici tu, te înţeleg perfect. Ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci ar fi să fii alături de trei cupluri fericite la o serată veselă. Şi te şterg şi de pe lista pentru petrecerea de ziua cadourilor. Într-un moment ca ăsta o să vrei să stai liniştită acasă cu familia.

— O, nu ştiu, şopti Sarah, care văzuse ocazia ca un prilej de a scăpa, chiar dacă pentru scurt timp, de îndatoririle parentale. Cred c-aş reuşi…

— Nu, nu, nici nu vreau s-aud. Crede-mă, înţeleg. Nu e nimic mai deprimant decât să te înconjori de invitaţi veseli la petrecere când eşti…

ei bine, când eşti deprimată. Te şterg chiar în momentul ăsta. Gata! Te-am reţinut destul, dar dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti cu cineva, sună-mă. La revedere, Sarah!

Telefonul se întrerupse destul de repede. Sarah se uită fix la receptor şi îl puse în furcă. Imaginea lui Clementine tăindu-i numele era mai degrabă înspăimântătoare. Lumea se aştepta ca ea să se ascundă după perdea acum? Oare ar trebui să se perinde prin sat ca o fantomă, cu un clopoţel în mână şi o pancartă pe care să scrie: „Nevastă abandonată – nu vă apropiaţi”? Faptul că Clementine închisese atât de repede sugera mai multe interpretări: 1. Era aşa de copleşită de solidaritate feminină încât nu mai era în stare să vorbească; 2. Sensibilă la durerea lui Sarah, nu voise să-i tulbure liniştea mai mult decât era necesar; 3. Sunase pentru a împiedica o femeie părăsită să-şi impună prezenţa mohorâtă în casa ei şi să le sperie pe celelalte femei cu imagini ale unei sorţi mai rele decât moartea. Faptul că închisese de îndată ce se asigurase de absenţa lui Sarah părea să indice că a treia posibilitate era cea corectă. Aproape că era destul ca să o facă pe Sarah să se hotărască să meargă la blestematele alea de petreceri. Aproape.

3. Jennifer Upton-Sadler

De la începutul lui septembrie, Sarah se trezise în fiecare dimineaţă la ora şase ca să le dea băieţilor un mic dejun sănătos înainte ca aceştia să plece la muncă. Ben îl conducea pe fratele său în rabla zgomotoasă pe care îşi risipise economiile strânse în doi ani din slujbe de vacanţă. ÎI lăsa pe

James la abator, unde acesta îşi petrecea ziua dezosând pulpele, o activitate care încă din primele patruzeci de minute îl transformase dintr-un carnivor voios într-un vegetarian devotat. Ben mergea apoi cu maşina până la Bath, unde lucra ca ospătar, slujbă pentru care trebuise să sacrifice ceea ce prietena lui numea cea mai sexy barbă din Wiltshire.

De la plecarea lui Andrew, băieţii o trataseră pe Sarah ca şi cum aceasta ar fi suferit de o boală incurabilă. Îi ziseseră că erau chiar încântaţi să-şi facă singuri micul dejun, dar aşa cum îi asigură Sarah, într-un moment ca acela ei i se părea că rutina era de natură s-o liniştească. Faptul că James lăsa întotdeauna jumătate din felia de pâine prăjită pe farfurie, iar Ben vărsa mereu lapte pe masă era reconfortant prin predictabilitatea lui. Aşa că în dimineaţa aceasta, cu zece zile înainte de Crăciun, Sarah zâmbi când auzi maşina lui Ben huruind ca de obicei înainte de a porni clătinându-se în susul străduţei. Se uită la masa cu resturile ei obişnuite din zorii zilei şi se simţi preţ de o clipă copleşită de dragoste pentru băieţii ei frumoşi. Apoi îşi aminti că în ziua aceea trebuie să termine pictura cu canapeaua galbenă. Urma să fie cadoul de

Crăciun pentru soţul clientei şi Sarah promisese s-o livreze până la sfârşitul zilei.

Tocmai se întreba dacă să-şi facă o cafea înainte să se apuce de lucru, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi o voce strigând „Sarah?” şi adăugând fără să fie nevoie: „sunt eu!” Jennifer Upton-Sadler avea o voce guturală şi joasă care suna de parcă ar fi fost permanent pe punctul de a

tuşi. Ea şi soţul ei, George, locuiau în cea mai frumoasă casă din sat, o clădire mare din secolul optsprezece, vizavi de biserică. Grădina lor, o idilă pastorală cu graţioasele ei sălcii plângătoare, un iaz mare şi lucios şi peluze unduitoare, era ca o Mecca pentru horticultorii locali.

Unele prietenii, ca şi unele poveşti de dragoste, sunt inexplicabile. Sarah şi Jennifer aveau puţine lucruri în comun în afara faptului că locuiau amândouă în Ambercross. Totuşi se plăcuseră reciproc din momentul în care se cunoscuseră în magazinul satului cu cinci ani în urmă, cu toate că fusta Jaegar şi bluza cu jerseul de caşmir ale lui Jennifer păreau complet incompatibile cu blugii lui Sarah şi tricoul ei cu Greempeace. Fetele lui Jennifer stăteau la internatul şcolii Bedales; băieţii lui Sarah mai dăduseră pe la o şcoală de stat, până acum câteva luni. Ideea lui Jennifer de duminică perfectă însemna dimineaţa la biserică urmată de o cursă de cai după-amiaza. A lui Sarah însemna câteva ore cu ziarele de duminică şi un film vechi la televizor după prânz. Totuşi pe Sarah o revigora întotdeauna compania lui Jennifer.

Jennifer tocmai îndesă un buchet imens de crini în braţele lui Sarah şi zise:

— Ăştia-s pentru tine. N-am venit până acum pentru c-a fost la mine sora mea care vrea să se sinucidă. Vorbeşte într-una despre inutilitatea vieţii şi eu îi spun: „De ce trebuie ca totul să aibă un scop? Nu poţi să te simţi bine fară să trebuiască să ai un scop?” Dar bineînţeles că nu poate şi totul e atât de obositor şi după ceva timp descopăr că m-a făcut şi pe mine să încep să mă îngrijorez cu privire la scopuri şi m-am gândit că

nu trebuie să mă apropii de tine până când nu o să plece soră-mea şi o să redevin eu însămi. Şi acum le duc pe fete la mama pentru câteva zile înainte să vină părinţii lui George de Crăciun, aşa că totul e în viteză maximă, dar am cumpărat astea pentru tine aseară şi fetele mi-au spus că sunt flori de înmormântare, deci mă tem că n-am nimerit-o. Trebuie să-ţi spun, Sarah, că mereu am crezut că Andrew e puţin cam profitor, deşi dacă o să vă împăcaţi, o să neg că am zis asta vreodată.

Sarah inspiră parfumul puternic al crinilor.

— Sunt minunaţi, spuse ea. De ce crezi că Andrew e un profitor?

— Nu ştiu, spuse Jennifer făcând o grimasă. Presupun că din cauză c-arată atât de bine. Bărbaţii aşa frumoşi ca Andrew sunt mereu răsfăţaţi şi nu-i bine nici că actorii din Ambercross l-au tratat dintotdeauna ca şi cum ar fi un al doilea Rudolph Valentino. Şi pentru un bărbat de vârsta lui e banal şi deloc surprinzător să fugă cu o femeie de vârsta lui Hyacinth. Înţelegi ce vreau să spun?

— Încep să-mi dau seama, spuse Sarah. Poţi să rămâi la cafea?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar trebuie să mă-ntorc să le trezesc pe fete. Le trebuie două ore ca să se dichisească şi i-am promis mamei că vom fi la ea înainte de prânz. Te sun când ne întoarcem. Mergi la petrecerea de Crăciun a familiei Delaney?

— Se pare că nu. Clementine zice că o să mi se pară deprimant.

— Serios? Ce ciudat! Deşi, de fapt, Clementine mi se pare teribil de deprimantă. Trebuie să plec.

Jennifer îşi mută geanta pe celălalt umăr şi adăugă: Promite-mi că n-o să începi să crezi că ce ţi se-ntâmplă e din vina ta. Te cunosc. Ai fost o soţie perfectă pentru Andrew. George a susţinut întotdeauna că eşti mult prea bună pentru el.

— George e un bărbat foarte drăguţ, spuse Sarah cu căldură.

— Păi, ţine mult la tine. Zice că Andrew sigur nu e în toate minţile dacă te-a părăsit. Trebuie să spun că sunt de acord. Sunt sigură că în cele din urmă o să-şi dea seama singur. Între timp, păstrează-ţi moralul ridicat. Mare păcat că nu călăreşti. Nimic nu reuşeşte să te facă să te simţi mai bine decât un cal între picioare. Nu mă lua în seamă. Doar continuă să-ţi aminteşti de toate lucrurile bune.

— Există aşa ceva?

— Bineînţeles că există. Ştii cât urai întotdeauna să mergi la întâlnirile de afaceri ale lui Andrew, să te porţi fermecător cu o mulţime de oameni îngrozitori? Gata! Poţi să pictezi până îţi vine rău, poţi să mănânci când vrei, nu trebuie să laşi totul baltă pentru Andrew, ai tot patul numai pentru tine şi pariez că Andrew era genul care trăgea toată pătura. Şi încearcă să fii egoistă din când în când. Îţi garantez eu, e foarte seducător. Verişoara mea, Ariadne, zice că n-a fost niciodată mai fericită de când a părăsit-o Rupert.

— Ea e verişoara aceea care e alcoolică?

— Ei bine, da, recunoscu Jennifer, dar e o alcoolică foarte fericită. Draga mea, trebuie să plec. Şi nu uita, fii optimistă. Bucură-te de libertate!

Sarah o privi pe Jennifer plecând cu maşina.

„Sunt foarte norocoasă, îşi spuse, am tot patul numai pentru mine.” în dimineaţa aceea, prinsă între somn şi realitate, întinsese mâna instinctiv după soţul care nu mai era acolo. În majoritatea dimineţilor, când se trezea, descoperea mâna lui Andrew umblând alene pe corpul ei. Uneori ea adormea la loc: de cele mai multe ori îi răspundea atingerilor, el se întorcea spre ea rânjind, iar ea îi zâmbea şi-şi desfăcea picioarele. Îi plăceau acele împreunări leneşe, pe negândite. Amintindu-şi-le acum, simţi un nod în gât. Clipi ca să-şi reţină lacrimile mereu ascunse, înghiţi cu greu şi intră înapoi în casă.

4. Actorii din Ambercross

— Sarah? Sunt Audrey Masterton. Fii drăguţă şi sună-mă. E important. Aştept.

Poruncitoare, despotică, enervantă şi de care trebuia să asculţi. Sarah închise robotul telefonului şi oftă. Îi dusese clientei tabloul cu canapeaua galbenă, suportase o penibilă şi atât de politicoasă discuţie cu clienta, care încercase să obţină o reducere de treizeci de lire de la ea, pe motivul îndoielnic că dăduse numele lui Sarah la cel puţin trei prieteni, care juraseră să se folosească de serviciile ei. Apoi, în drum spre casă rămăsese blocată în trafic şi, când în sfârşit ajunse, descoperi că-şi lăsase eşarfa în casa clientei. Sarah voia o ceaşcă de ceai înainte de orice altceva, însă dorea o ceaşcă de ceai relaxantă, pe care ştia că nu va putea s-o aibă dacă nu scăpa de telefonul pe care trebuia să i-l dea lui Audrey Masterton. Era jalnic că la vârsta de patruzeci şi trei de ani o privea pe Audrey cu

acelaşi respect îngrozit pe care i-l arătase cândva primei ei directoare de la şcoală, domnişoara Turner. Sarah luă telefonul.

— Audrey? întrebă ea cu un entuziasm bine simulat, sunt Sarah Stagg. Tocmai am intrat şi am găsit mesajul tău. Te pot ajuta cu ceva?

— Cu foarte multe lucruri, sper. Urmă o pauză după care, cu o ezitare care nu-i era caracteristică, Audrey zise: îmi pare foarte rău în legătură cu Andrew şi Hyacinth. Ne-am dat seama de ce se întâmpla, desigur, şi am încercat să-l avertizez pe Andrew că dacă el şi Hyacinth nu-şi vin în fire îmi va fi greu să le fiu regizoare la următoarea producţie. Sunt supărată doar că n-a fost în stare să ţină seama de sfatul meu.

— La fel sunt şi eu, spuse Sarah, dar îţi mulţumesc. Oricum…

— Oricum, ideea e, spuse Audrey recăpătându-şi instantaneu echilibrul, că ne confruntăm cu un dezastru. Următoarea noastră producţie va fi *Rebecca.* De fapt, a fost ideea lui Andrew. Şi-a dorit mereu să joace rolul lui Maxim de Winter şi trebuie să recunosc că ar fi fost perfect. Iar Hyacinth ar fi fost o tânără doamnă de Winter ideală. De fapt eu… nu mai contează. Audrey făcu o pauză ca să ofteze cât să poată fi auzită. Nu are niciun rost să insist asupra a ceea ce ar fi putut să fie. Am căzut de acord cu ei că ar fi indicat să se îndepărteze temporar din lumina reflectoarelor. Problema noastră e că toate afişele pentru *Dragă caracatiţă* conţineau informaţii despre *Rebecca* şi au stârnit mare entuziasm. Nu avem cum să dăm înapoi, dar nu îi avem pe Andrew, pe Hyacinth şi începând de ieri nici pe Harriet Evans, căci, dintr-

un motiv inexplicabil pe care n-a vrut să mi-l împărtăşească, a dezertat la societatea de operă Frome. Acum sun pe toată lumea, Sarah, să le spun că actorii din Ambercross se află într-o situaţie de criză şi că rămâne în sarcina sătenilor să se adune şi să ajute la nevoie cea mai veche societate a lor. Probele au loc pe şapte ianuarie şi sper că pot conta pe tine să participi.

Sarah se aşează pe pat şi îşi aruncă pantofii din picioare.

— Păi, bineînţeles că aş fi foarte încântată să mă ocup de designul posterelor şi programelor, aşa cum fac mereu. Dar nu trebuie să mă prezint la probe pentru asta.

— Îmi pare rău, Sarah, dar asta n-o să fie suficient, înţeleg perfect că nu-i vina ta că soţul tău ne-a dezamăgit, dar cred că în situaţia de faţă ar trebui măcar să participi la prima noastră şedinţă. Nu uita! E pe şapte ianuarie. Notează undeva. Abia aştept să te văd. Crăciun fericit!

Telefonul se întrerupse, lăsând-o pe Sarah incapabilă să-i spună lui Audrey că în niciun caz nu se va prezenta la probe pentru o piesă care fusese aleasă ca să etaleze talentul soţului ei şi al prietenei lui. Bineînţeles că Sarah n-ar fi îndrăznit niciodată să spună aşa ceva, dar ar fi putut să inventeze o scuză convingătoare ca: „Mi-ar plăcea foarte mult să vin la probe, dar din păcate voi fi în Insulele Hebride.” Cel puţin acum putea pur şi simplu să scrie scuza în josul felicitării ei de Crăciun, iar Audrey nu va putea s-o facă să se răzgândească: „Crăciun fericit şi apropo va trebui din păcate să ratez proba, fiindcă am programare la terapeut.” Asta era mai convingătoare decât

Insulele Hebride.

Simţind că evitase cu succes o soartă mai rea decât moartea, Sarah sărbători deschizând un nou pachet de biscuiţi cu ciocolată.

5. Cea mai bună prietenă a lui Sarah

Prima persoană pe care a sunat-o Sarah după ce Andrew a plecat de acasă a fost Miriam. În primul semestru din clasa întâi, Sarah fusese fascinată de uşile decupate ale toaletei, pe unde puteau fi văzute picioruşele ocupanţilor. În timp ce se aşeza în genunchi să-i strige „cucu-bau!” unei colege de clasă, Sarah fusese alungată de o anume Monica Bennett, o supraveghetoare ticăloasă, care o predase, asemenea unui miel de sacrificiu, la intrarea sacrosanctă în biroul domnişoarei Turner. Domnişoara Turner o întrebase dacă făcea asemenea lucruri şi acasă. Sarah îi răspunse că nu, fiindcă uşile toaletei de acasă erau până la podea. Domnişoara îi spuse că era un copilaş dezgustător, care nu merita să se afle într-o instituţie precum Şcoala de fete Fairlawn. Apoi, colega de clasă o găsi pe Sarah plângând şi se duse aţă în biroul domnişoarei Turner spunându-i că ea se jucase „cucu-bau!” cu Sarah cu doar câteva clipe în urmă, prin urmare şi ea trebuia să fie un copilaş dezgustător. Sarah o iubise pe Miriam încă de atunci.

Miriam a fost prima persoană căreia i-a spus despre primul ei sărut şi despre prima ei menstruaţie. După ce Sarah şi-a pierdut virginitatea şi a decis că nu îi plăcea să facă sex, i-a spus lui Miriam. Când a descoperit că îi plăcea sexul, i-a spus lui Miriam. Când i-a dăruit inima lui

Barney Melton, de la şcoala de artă, cel asemănător unui zeu, dar din păcate neinteresat de ea, i-a spus lui Miriam. Când s-a îndrăgostit de Andrew, i-a spus lui Miriam. Vieţile lor au urmat traiectorii diferite după căsătoria lui Sarah. Viaţa lui Sarah s-a învârtit în primul rând în jurul lui Andrew şi pe urmă în jurul lui Andrew şi al băieţilor ei. Miriam a călătorit în toată lumea, predând engleză studenţilor oricând rămânea fară bani. De-a lungul drumului, l-a întâlnit pe Johnny, bronzat şi blond, cu un zâmbet care ar fi putut să topească până şi inima domnişoarei Turner. S-au căsătorit şi s-au stabilit la Londra, iar Miriam a devenit o profesoară de engleză extraordinar de eficientă, cu atât mai extraordinar cu cât considera aproape toţi copiii plictisitori şi deprimanţi. Când Johnny a fugit cu un tânăr la fel de bronzat şi de blond, pe nume Teddy, Miriam a continuat să predea. În urmă cu zece ani se măritase cu Clive, un bărbat solid cu strabism, pe care Miriam îl ţinea cu abilitate legat prin simplul tertip de a apărea la intervale strategice pentru a se gândi dacă să se îndepărteze.

Sarah ştia că dacă cineva putea să o ajute să iasă din oceanul ei de umilinţă şi nefericire, aceea era Miriam.

Miriam nu o dezamăgi. Când Sarah îi împărtăşi vestea, ea spuse simplu: „Iau vacanţă pe douăzeci decembrie. Vin să dorm la tine diseară.”

Ajunse la timp ca să-şi ia un afectuos rămas-bun de la Ben şi James, care plecau în seara aceea. Aceştia o îmbrăţişară cu căldură şi o sfătuiră să nu o abată pe mama lor de la calea cea dreaptă.

— Prostii, spuse Miriam. Pentru ce altceva

credeţi c-am venit?

Apoi insistă ca ei să se întoarcă până la miezul nopţii ca să ia parte la petrecere. Sarah ieşi din casă, o văzu pe Miriam şi izbucni în lacrimi. Ben şi James îşi aruncară unul altuia priviri îngrozite şi săriră într-un suflet în maşina lui Ben, care, după nelipsitele huruituri stridente, dispăru pe străduţă. Miriam o îmbrăţişă pe Sarah.

— Îmi pare rău, spuse Sarah în şoaptă. Îţi promit că nu mai fac asta aşa des.

Luă mâinile lui Miriam într-ale sale şi adăugă:

— Arăţi fantastic. Ador pantalonii tăi în dungi.

— Unul din deliciile de a nu avea copii, spuse Miriam. Pot să-mi satisfac pasiunea pentru haine. Şi pentru vin.

Deschise portbagajul maşinii.

— Abia aştept să deschid o sticlă. Pe M25 a fost mai rău ca niciodată. Gândul la vinul Lirac din portbagaj a fost singurul lucru care mi-a păstrat mintea întreagă.

După o jumătate de oră şi două pahare de Lirac, Sarah amesteca spanacul şi sosul gorgonzola, în timp ce Miriam dădea brânza parmezan pe râzătoare.

— Trebuie să recunosc, zise Miriam, nu m-am gândit niciodată că voi doi o să vă despărţiţi. Aveaţi atât de multe lucruri în comun.

Sarah dădu energic din cap.

— Ştiu.

— Vreau să spun, continuă Miriam scuturând ultima bucată de parmezan de pe râzătoare, că tu îl iubeai pe Andrew. Andrew îl iubea pe Andrew. Era un cuplu de o armonie perfectă.

Sarah era şocată.

— Vrei să zici că tu nu l-ai plăcut niciodată pe Andrew?

— Ba bineînţeles că l-am plăcut. Mie îmi plac foarte mulţi bărbaţi îngâmfaţi. E ceva destul de dulce şi de naiv la ei. Totuşi el a făcut o mare greşeală înlocuindu-te pe tine cu un model mai tânăr. Nicio femeie sub treizeci de ani nu o să suporte o relaţie în care bărbatul se aşteaptă ca ea să fie în exclusivitate menajeră, secretară, bucătăreasă şi în general fată bună la toate în casă. Prevăd nişte discuţii interesante în cuibuşorul dragostei. Ce mirosuri delicioase! Ce ai pus în sos?

— Spanac, gorgonzola, puţin lapte şi unt. Nu mai trebuie decât să fierb spaghetele.

— Uau! Acum ştiu c-a fost nebun să te părăsească. Tu-l vrei într-adevăr înapoi?

Sarah dădu din cap.

— Da.

Miriam se ridică şi îi duse vinul lui Sarah.

— Nu-i sfârşitul lumii, să ştii. Când Johnny a plecat cu Teddy am crezut c-o să mor, am crezut că n-o să-mi revin niciodată, am crezut că viaţa mea s-a sfârşit. Nu voiam să văd pe nimeni, nu puteam să mănânc, nu mă mai interesa nici măcar *The Archers*[2]. Şi apoi a început să-mi fie foame şi să mă plictisesc, şi într-o zi mi-am dat seama că nu-i mai simţeam lipsa atât de mult, apoi în altă zi mi-am dat seama că un tip îmi făcea ochi dulci şi mie îmi cam plăcea. Viaţa merge mai departe.

Sarah puse spaghetele într-o oală mare cu apă fierbinte.

---

2 Telenovelă englezească difuzată de Radio 4, un canal al BBC-ului (n. Tr.).

— Când Johnny te-a părăsit, erai o femeie superbă de treizeci şi doi de ani, cu un abdomen la fel de plat ca un fier de călcat. De douăzeci de ani eu nu m-am mai culcat cu nimeni altcineva în afară de Andrew. Corpul meu n-a mai fost niciodată la fel de când i-am născut pe gemeni. Am umflături pe picioare. Am o burtă care arată şi se simte ca un balon explodat, am vergeturi pe sâni. Sunt şubrezită de-a binelea. N-aş putea niciodată să mă dezbrac pentru un alt bărbat, chiar dacă ar fi vreunul suficient de miop încât să-mi ceară asta. Am patruzeci şi trei de ani. Pe cine am să mai întâlnesc eu la patruzeci şi trei de ani?

— Poţi să întâlneşti oameni oricând! Străbătuşa mea s-a măritat pentru prima dată la optzeci şi doi de ani! Eşti o femeie atrăgătoare, ai un păr frumos şi o piele sănătoasă. Şi dacă spui că l-ai vrea înapoi pentru că n-ai putea găsi pe altcineva, atunci mai gândeşte-te o dată. Să fii singură nu-i atât de rău. Uneori, oftă Miriam puţin nostalgică, turnându-şi în pahar restul de vin, cred că e mai degrabă bine.

Sarah, plăcut surprinsă că propriul pahar îi fusese umplut din nou, luă o înghiţitură lacomă.

— Nu-l vreau pe Andrew înapoi fiindcă nu pot înfrunta viaţa de una singură, deşi trebuie să recunosc că în momentul ăsta nu cred că-i pot face faţă vieţii pe cont propriu. ÎI vreau pe Andrew înapoi pentru că viaţa mea nu are sens fară el. Mi-am petrecut toată viaţa de adult cu Andrew. Şi acum că a plecat, a luat şi trecutul meu cu el. Trecutul mi-a fost furat. Toate relaţiile pe care ni le-am făcut împreună sunt schimbate şi complicate. Familia lui, prietenii noştri… toţi se

poartă altfel, nimeni nu ştie ce să spună. Simt că nu mai am stabilitate. Înţelegi ce vreau să zic? Şi nu pot să cred, chiar nu pot să cred că nu o să ne petrecem restul vieţii împreună. Vorbesc prostii? Ce părere ai?

— Cred, spuse Miriam gânditoare, că trebuie să deschid încă o sticlă de vin.

După o oră şi o altă sticlă de vin, Sarah stătea la masă decojind o mandarină.

— Foarte ciudat, dar nu mi-au plăcut niciodată zambilele[3]. Nu ţi se pare ciudat? Adică îmi plac narcisele, lăcrămioarele, irişii, cafeluţele, dar nu mi-au plăcut niciodată zambilele. Nu crezi că-i înspăimântător?

Miriam se încruntă.

— De ce nu-ţi plac zambilele?

— Pentru că au culori caraghioase şi false, spuse Sarah încet. Sunt de un roz desăvârşit, de un verde splendid, de un roşu accentuat. Şi nu se apleacă, nici nu atârnă ca alte flori, ci pur şi simplu stau drepte în cupele lor, ca Hyacinth Harrington.

— Hyacinth Harrington nu stă într-o cupă.

— Nu, dar nici nu se apleacă şi nici nu atârnă. Ea pur şi simplu este. Înţelegi ce vreau să spun? O urăsc pe Hyacinth Harrington.

— Păi, în ceea ce mă priveşte, zise Miriam, nu pot să iau în serios niciun bărbat care vrea să fugă în lume cu o femeie numită Hyacinth. Chiar îţi doreşti ca Andrew să se întoarcă?

— Îmi doresc foarte, foarte mult. Vreau să se târască în genunchi, să fie nefericit şi să regrete

3 In engleză *hyacinth*, aluzie la numele personajului (n. tr.).

că s-a născut, dar îmi doresc foarte, foarte tare să se întoarcă. Preotul m-a sfătuit să-mi dezvolt frumuseţea interioară, Clementine Delaney crede că ar trebui să devin pustnică, Jennifer Upton-Sadler mi-a spus să-mi accept singurătatea, iar Audrey Masterton vrea să mă alătur actorilor din Ambercross. Mi-aş dori ca cineva să-i spună şi lui Andrew ce ar trebui să facă.

Miriam se concentră.

— Cine vrea să te alături actorilor din Ambercross?

— Audrey Masterton. Ea reprezintă actorii din Ambercross. Are peste optzeci de ani şi e la fel de puternică precum un taur. Am senzaţia că mă consideră direct responsabilă de pierderea protagoniştilor ei. Se pare că Andrew şi Hyacinth simt că ar fi mai elegant să se retragă din următoarea producţie, chiar dacă următoarea producţie este *Rebecca,* iar Andrew şi Audrey cred că el ar fi interpretat perfect rolul lui Maxim. Bănuiesc că Audrey crede că-i sunt datoare să mă alătur. Cine ştie, aş putea să fiu doamna Danvers? Cu siguranţă aş putea să joc rolul unei femei sinistre şi înăcrite, care nu poate s-o suporte pe noua soţie a personajului principal. Oricum, zise Sarah dându-şi scaunul pe spate şi întinzându-şi braţele, în niciun caz n-o să mă duc.

— Dar trebuie! exclamă Miriam. Dacă eşti sigură că-l vrei pe Andrew înapoi atunci trebuie să m-asculţi, dacă vrei să se întoarcă, trebuie să-i araţi că n-ai nevoie de el. Bărbaţii le consideră pe femeile care nu se pot descurca fară ei complet neatrăgătoare. Deci: în primul rând, arată-i că te distrezi grozav fără el. Mergi la o mulţime de

petreceri!

— Nimeni nu vrea să mă invite la vreo petrecere. Se pare că nevestele părăsite nu sunt nişte oaspeţi agreabili la o petrecere.

— Asta doar în viziunea unei gazde nesigure. Nu contează. Poţi să te prefaci că mergi la petreceri. În al doilea rând, alătură-te actorilor din Ambercross. Acceptă rolul doamnei Danvers, asumă-ţi-l! Andrew va fi furios, desigur. O să-i araţi c-ai mers mai departe, c-ai devenit o persoană pe care el n-o mai cunoaşte. Va fi furios, frustrat, intrigat. Din vechea şi trista Sarah te vei transforma în uluitoarea Sarah! Trebuie să te duci! E obligatoriu!

Sarah zâmbi.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Niciodată n-am fost mai serioasă. De acum înainte le vei spune tuturor, inclusiv fiilor tăi, că eşti bine. Şi tunde-te...

— Ce are părul meu?

— Ai aceeaşi tunsoare de treizeci de ani. Arăta grozav la Shirley Temple, dar ea era o actriţă în vârstă de cinci ani. Trebuie să-l scurtezi şi să-i dai o formă şi ai putea chiar să te gândeşti să-ţi faci şuviţe. Machiază-te şi parfumează-te şi alătură-te actorilor din Ambercross. N-am fost măritată timp de zece ani cu un afemeiat în serie fară să-nvăţ cum să stârnesc interesul unui bărbat.

Sarah îşi muşcă buza.

— Crezi într-adevăr că pot să-l recâştig pe Andrew?

— Dacă faci cum îţi spun. Promiţi să te alături actorilor din Ambercross?

— Presupunând că mi-ar da un rol? Am o

memorie proastă, ştii că am o memorie proastă…

— Atunci ăsta o să fie un antrenament foarte bun pentru tine. Promite-mi c-o să mergi.

Sarah se întinse după vin.

— Dacă tu promiţi că nu mai vorbeşti despre actorii din Ambercross, spuse ea, atunci eu promit să mă alătur actorilor din Ambercross.

6. Cumnata lui Andrew

În fiecare an, fratele lui Andrew, Jeremy, şi soţia lui, Rachel, includeau în felicitarea de Crăciun un rezumat xeroxat al vieţii lor şi în fiecare an acest lucru o făcea pe Sarah să-şi dorească să fi avut curajul să-şi inventeze propria ei scrisoare informativă: „Veţi fi fericiţi să aflaţi că Ben s-a lăsat de heroină, iar mica neînţelegere a lui James cu maceta a fost rezolvată..

Anul acesta, Sarah simţi nevoia unei cafele foarte tari înainte de a despături coala împodobită de hârtie A4. Ca de obicei, începea cu un salut vesel.

Bună tuturor!

Sperăm că sărbătoriţi cu bucurie Naşterea lui Hristos. Este atât de uşor să uităm motivul de sărbătoare cu tot mercantilismul din zilele noastre. Încercăm să le amintim lui Tamzin şi Edward motivul real al Crăciunului şi de ce îl cinstim. Din cauza târgului de la şcoală şi a vânzării în scopuri caritabile Blue Peter[4], eu şi copiii suntem foarte ocupaţi cu pregătirile. Edward şi un prieten de-al lui au decis că vor să

4 Un program pentru copii transmis de BBC (n. Tr.).

organizeze o vânzare în scopuri caritabile pentru apelul la binefacere al şcolii de anul acesta, care presupune să ajute oamenii bolnavi de lepră. Aşa că directorul le-a dat voie să o organizeze la şcoală, şi am făcut câteva decoraţiuni de Crăciun şi prăjituri pe care să le vindem. E plăcut să vezi că mai există încă nişte copii de opt ani care vor să facă ceva pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Este chiar grozav să-i ai pe copii în preajmă în perioada aceasta, să-i vezi cum cresc şi cum le creşte încrederea şi farmecul. Tamzin a câştigat premiul şcolii pentru „Cea mai de nădejde fată din şcoala". De asemenea şi-a descoperit talentul pentru baschet, iar profesoara ei de sport spune că nu a mai văzut niciodată un copil de zece ani cu braţe atât de puternice. Edward a câştigat premiul întâi la concursul de artă meşteşugărească de la „Festivalul de Vară" pentru omul lui din cartof. Am fost încântaţi! Afacerea lui Jeremy are tot mai mult succes. Nu a trebuit să concedieze anul acesta decât trei oameni şi este fericit să descopere că restul echipei sale este acum determinată să muncească la fel de mult ca şi el. Într-o notă mai puţin pozitivă, am fost întristaţi de vestea că fratele lui Jeremy, Andrew, şi soţia lui, Sarah, s-au despărţit. Ne rugăm ca ei să găsească în inimile lor rezolvarea problemelor şi să descopere plăcerile iubirii mutuale, lipsite de egoism. Jeremy şi cu mine am fost întotdeauna conştienţi de pericolul de a nu pune la îndoială Dragostea şi de aceea ne reînnoim constant jurămintele în intimitatea dormitorului nostru. Grădina arată bine: am avut o recoltă bună de spanac, ceapă şi mazăre anul acesta. Fasolea şi

morcovii n-au crescut prea bine. La sfârşitul iernii plănuim să plantăm la gardul din faţă câteva conifere şi plante ierboase. Jeremy plănuieşte să planteze un gard viu de platani de-a lungul grădinii din faţă. Se anunţă a fi muncă grea, dar sperăm că o să merite!

Sărbători fericite tuturor,

Jeremy, Rachel, Edward şi Tamzin

CAPITOLUL 3

Alege-ţi noile provocări cu grijă

Miriam îşi făcuse treaba bine. Pe doi ianuarie o sunase pe Sarah şi-i ţinuse o predică despre Lipsa de atracţie a unei victime. Avea răspunsuri la toate obiecţiile lui Sarah. Nu, prezentarea la probă nu va fi umilitoare, ci va arăta că ea nu fusese doborâtă de plecarea laşă a lui Andrew. Nu, participarea la probă nu o va transforma în subiect de glumă pentru că ea, Miriam, ştia că Sarah putea să joace foarte bine, fiindcă fusese de faţă cu treizeci şi cinci de ani în urmă, când ea interpretase plină de sensibilitate rolul hangiţei din piesa de Crăciun de la Fairlawn. Nu, actorii nu vor compara în defavoarea ei felul în care arată cu acela al afurisitei de Hyacinth Harrington, pentru că afurisita de Hyacinth Harrington era în mod evident o blondă uşuratică tipică, în timp ce Sarah avea într-adevăr stil, şi apropo, apucase cumva să se tundă? Pe trei ianuarie, Miriam îi sunase pe

Ben şi James şi le spusese să se asigure că mama lor va merge la probă, că era de datoria lor, înainte de a pleca de acasă, să se încredinţeze că Sarah şi-a recuperat încrederea în sine, şi că proba era primul pas către acea recuperare. Pe şase ianuarie, Miriam o sunase pe Sarah să-i spună că nici nu vrea să mai audă de ea dacă nu se va duce la probă. Pe şapte ianuarie Sarah se prezentă la probă.

Actorii din Ambercross se întâlneau întotdeauna în camera de deasupra localului *Fox and Hounds.* Sarah, cu noua ei tunsoare cu tot, intră în pub, cumpără jumătate de halbă de cidru şi luă o duşcă terapeutică. Se simţea îngrozitor de stânjenită. Coafeza ei, o frumuseţe frapantă cu părul roz, îi ciopârţise buclele, până ce acestea abia-i mai acopereau urechile, şi completase transformarea făcându-i breton, ignorând fară milă îndoielile timid exprimate ale clientei sale.

Sarah aproape că nu se mai recunoştea. Tot ca urmare a dispoziţiilor lui Miriam, vizitase magazinele şi-şi achiziţionase o pereche de pantaloni bleumarin. Îi purta în momentul acela. Erau eleganţi, frumos lucraţi şi evident noi. Îşi dorea să fi avut mai mult timp pentru a se obişnui cu noua ei imagine înainte de a-i înfrunta pe colegii de breaslă ai soţului ei. Urcă scările cu inima grea. Se aşternu o tăcere de moment înainte ca toată lumea să o întâmpine cu o izbucnire de entuziasm spontan. Vocea lui Audrey se înălţă fară efort deasupra tuturor.

— Sarah! Intră!

Bătu din palme şi îşi drese vocea.

— Ştiu că veţi fi cu toţii încântaţi să-i uraţi bun

venit lui Sarah în grupuleţul nostru. Eu am rugat-o să vină pentru că în această perioadă de criză avem nevoie de oricine putem să facem rost.

Sarah zâmbi fară prea multă convingere. Era şaptezeci şi cinci la sută sigură că Audrey nu intenţionase să fie atât de nepoliticoasă pe cât sunaseră cuvintele ei. Howard Smart, un vechi prieten de-ai lui Andrew, spuse:

— Sarah, cât de curajos din partea ta să vii! o remarcă despre care Sarah era optzeci şi cinci la sută sigură că fusese menită să intimideze.

Margaret Simmons, o doamnă mai în vârstă cu bucle de un roşcat îndoielnic, a cărei tendinţă nefericită de a scuipa când juca un rol emoţionant pe scenă o transformase într-un obiect permanent de fascinaţie pentru fiii lui Sarah, ţopăi până la ea şi exclamă:

— Ce bine-mi pare să te văd! Cum ai petrecut de Crăciun?

— De Crăciun?

Repetă Sarah şi o serie de amintiri recente i se derulă în minte: mama ei oftând melancolică de cel puţin două ori pe zi: „Nu-i la fel fară Andrew”; tatăl ei începându-şi majoritatea replicilor către nepoţi cu „regret că-l vorbesc de rău pe tatăl vostru, dar…”; băieţii având un sentiment de uşurare vinovată când Sarah le spusese că puteau să evadeze oricând voiau; Sarah şi părinţii ei uitându-se la *Ziua cea mai lungă*, *Un pod prea îndepărtat* şi *Marea evadare;* Sarah dându-şi seama că nu va mai aştepta niciodată Crăciunul cu bucurie.

— De Crăciun a fost bine, spuse Sarah.

Faţa bine pudrată a lui Margaret nu putu

ascunde o bruscă îmbujorare puternică.

— O, vai, ce stupid din partea mea! Desigur că trebuie să fi fost greu! O, Doamne, îmi pare atât de rău!

Tonul autoritar al lui Andrey le-a salvat pe Margaret şi pe Sarah de stânjeneala reciprocă.

— În regulă, acum haideţi să ne aşezăm, n-avem timp de pierdut! Piesa se va juca la sfârşitul lui aprilie, imediat după Paşte, şi dacă vă gândiţi că mai e mult până atunci, credeţi-mă că nu-i aşa. Repetiţiile nu vor începe decât în februarie, şi nu se vor face repetiţii în timpul vacanţei de la jumătatea semestrului, fiindcă am promis să am grijă de strănepoţii mei din Milton Keynes. Adăugaţi la asta vacanţa de Paşte şi o să înţelegeţi ce vreau să spun. Aşa că vă rog să luaţi loc acum!

Scaunele erau aranjate în semicerc în jurul scaunului şefei. Sarah se aşează la un capăt şi încercă să nu ia în seamă faptul că toţi ceilalţi gravitaseră către partea cealaltă. Audrey împărţi copii xerox ale piesei, se aşează pe scaun ca o cloşcă pe ouă şi scoase din buzunarul încăpător al gecii un caiet şi un creion.

— Acum, începu ea fericită, cred că cea mai bună cale de a…

O întrerupse sosirea lui Martin Chamberlain, care avea un pahar de bere într-o mână şi tocul ochelarilor lui în cealaltă.

— An nou fericit tuturor! îmi pare rău c-am întârziat, Audrey!

O observă pe Sarah şi spuse cu un entuziasm încântător:

— Sarah, ce bine-mi pare să te vad! Pot să stau lângă tine?

Sarah abia avu timp să zâmbească binevoitoare, că Audrey spuse ţâfnoasă:

— Aşază-te repede, Martin, vreau să termin până la nouă dacă pot. Presupun că toată lumea prezentă cunoaşte povestea Rebeccăi, deci nu trebuie să spun mai mult decât că Maxim de Winter, eroul nostru, este un bărbat chinuit, atrăgător sexual, incapabil să-şi exprime sentimentele faţă de tânăra şi scumpa lui soţie. El o aduce la moşia lui din Cornwall, care este stăpânită de doamna Danvers, menajera înveninată care îngrijeşte casa ca pe un altar dedicat primei soţii a lui Maxim, Rebecca, aceasta fiind, desigur. – Audrey făcu o pauză pentru efect dramatic – moartă.

Margaret îşi trase sufletul, îşi umflă pieptul şi continuă:

— Încurajată de răutăcioasa doamnă Danvers, tânăra noastră soţie ajunge să fie convinsă că Maxim încă îşi iubeşte nevasta moartă, numai că descoperă, într-o scenă puternică, plină de atracţie sexuală, că el de fapt o ura pe Rebecca. Totul se termină cu bine, cu moartea doamnei Danvers şi casa care arde din temelii. Aşa că vom începe cu o scenă dintre doamna Danvers şi tânăra doamnă de Winter. Se oferă cineva pentru cea din urmă?

Claire Battersby ridică o mână.

— O să-ncerc eu!

Claire Battersby făcea parte din grupul actorilor de cinci ani. Tânăra înaltă fusese binecuvântată cu o voce frumoasă şi un ten perfect. Era însă grasă, fapt de care părea să nu fie conştientă, judecând după hainele pe care le purta, căci îi descopereau

invariabil fiecare colăcel generos de carne.

— Mulţumesc, Claire. Audrey îşi puse ochelarii. Vreo doritoare pentru doamna Danvers?

Sarah trase aer în piept şi ridică mâna. Deja se gândise la cum va putea intra în pielea personajului. Doar imaginându-şi-o pe Hyacinth ca tânără mireasă, era sigură că putea să scoată la iveală ura necesară, amărăciunea şi frustrarea de care avea nevoie pentru rol. Se gândea că va fi o foarte bună terapie. În următoarele câteva minute, Sarah se adânci în pielea personajului, adora să fie doamna Danvers, simţea că într-adevăr era doamna Danvers.

Se lăsă, după cum îşi dădu seama, o tăcere favorabilă la sfârşitul scenei. Audrey îşi dădu jos ochelarii.

— Vă mulţumesc amândurora, spuse ea. Foarte frumos citit, Claire, şi o foarte interesantă interpretare din partea ta, Sarah. În continuare…

Sarah observă schimbul de zâmbete compătimitoare dintre Howard şi Claire şi ştiu instantaneu că Audrey folosise cuvântul „interesant” mai degrabă ca să fie drăguţă decât ca s-o complimenteze. Simţea cum faţa i se înroşise. Era o prostie să creadă că putea să dea aşa buzna în teritoriul lui Andrew, probabil că fusese nebună sau inconştient masochistă, nu o să mai vorbească niciodată cu Miriam. De ce o lăsa mereu pe Miriam să o forţeze să facă lucruri stupide şi de ce nu-i atrăseseră atenţia băieţii ei de cât de ridicolă era? Nu avea de gând să mai vorbească nici cu ei vreodată.

Sarah nu mai ridică niciodată mâna. Rămase mută, nici nu mai asculta, plănuia să se retragă

rapid şi să-i dea apoi un telefon isteric lui Miriam. Tresări vizibil când Audrey îi strigă numele.

— Pagina douăzeci şi şapte, Sarah, poţi să citeşti replicile doamnei de Winter. Howard, tu încearcă rolul lui Maxim.

Încă o dată o grimasă trecătoare străbătu chipul lui Howard, iar Sarah simţi cum i se încordează muşchii stomacului, îşi muşcă buza, se uită cu ochii pierduţi pe text şi parcurse bâlbâindu-se următoarele câteva pagini. În cele din urmă, slavă Cerului, Audrey spuse: „mulţumesc!" şi îşi închise ochii pentru câteva momente ca şi cum ar fi comunicat cu morţii.

— În regulă, spuse ea. Nu vreau să vă ţin în suspans. Martin! Tu vei fi Maxim!

Lângă ea, Martin reacţionă ca un om căruia i s-ar fi făcut şocuri electrice.

— Ascultă, Audrey, eu nu sunt genul lui Maxim, ştii că nu sunt. Mă gândeam că aş putea să fiu Frank. Pot să joc rolul lui Frank. Maxim ar trebui să fie romantic şi meditativ. Nu cred că pot să interpretez un personaj meditativ şi cu siguranţă nu pot fi romantic.

— Prostii, Martin, o să fii nemaipomenit. Şi în plus, nu mai e nimeni altcineva care să poată juca rolul. Howard e perfect ca Jack Favell, iar Adrian şi Malcolm sunt prea bătrâni. Sarah, tu vei fi doamna de Winter, scumpa şi tânăra noastră mireasă. Claire, vreau ca tu să fii doamna Danvers…

— Scuză-mă, Audrey, spuse Sarah, ai spus cumva că eu voi fi doamna de Winter?

— Da, ai auzit bine, zâmbi Audrey. Tu vei fi eroina noastră!

— Dar nu vreau să fiu! spuse Sarah înfricoşată. Nu pot! Audrey, am patruzeci şi trei de ani! în septembrie o să fac patruzeci şi patru!

— Da, dragă, dar n-o să ţi se vadă vârsta dacă ţinem reflectoarele departe de tine, şi ai surprins perfect ezitarea şi timiditatea eroinei; şi eşti atât de scundă încât îl vei face pe Martin să pară înalt. Acum, în legătură cu celelalte personaje…

Sarah înghiţi în sec deznădăjduită.

— Martin nu are nevoie de mine ca să pară înalt.

— Bine zis! spuse Martin. Am un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri!

— Exact, spuse Audrey. Sarah te va face să pari înalt. Acum, dacă îmi daţi voie să continui…

Sarah şi Martin schimbară priviri disperate.

— Nu te îngrijora, vorbesc eu cu Audrey, bombăni Martin înverşunat.

Sarah nu-şi putea scoate din minte impresia că a vorbi cu Audrey ar fi ca şi cum ar încerca să traverseze autostrada M25 la o oră de vârf. Se întoarse la locul ei şi examină minuţios podeaua în timp ce Audrey distribuia rolurile rămase. Când Audrey anunţă în cele din urmă sfârşitul întâlnirii, Sarah acceptă felicitările celorlalţi actori cu o faţă roşie ca sfecla. ÎI văzu pe Martin abordând-o pe Audrey şi, de îndată ce restul lumii plecă, i se alătură şi ea.

— Dar zău, spunea el, chiar nu cred că aş putea să fac asta, adică nu am mai jucat niciodată un rol important până acum şi nu arăt deloc ca Laurence Olivier.

— Iar eu cu siguranţă nu arăt ca Joan Fontaine, adăugă Sarah.

Audrey îşi puse caietul şi creionul în geantă şi o

luă pe umăr.

— Acela era filmul, spuse ea. Noi montăm piesa. O să te descurci, Martin. Gândeşte Arogant. Gândeşte Aristocratic. Gândeşte Misterios! Iar Sarah, vreau ca tu să te gândeşti la Inocenţă, la Tinereţe, la Adoraţie! Şi poate ar trebui să te gândeşti şi să te tunzi.

Îşi puse ochelarii şi zâmbi.

— Trebuie s-o şterg. Ne vedem în câteva săptămâni, învăţaţi-vă replicile şi nu vă faceţi griji!

— Dar, Audrey, se rugă Martin stăruitor, eu chiar mă gândesc…

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc, explodă Audrey. Eu sunt regizoarea, la urma urmei! Ne vedem la următoarea repetiţie. Învăţaţi replicile alea!

O porni în jos pe scări ca Titanicul plutind fară griji către aisberg. Martin şi Sarah se holbară unul la altul exasperaţi.

— Gândeşte-te la Tinereţe, spuse Sarah ursuză.

— Gândeşte Aristocratic! răspunse Martin. Uită-te şi tu la mine! Arăt eu a aristocrat?

Sarah îl privi. Martin avea nasul turtit şi un păr care arăta de parcă ar fi putut anihila pe loc un pieptăn.

— Ei bine, replică ea, eu arat tânără?

— Tu pari mai tânără decât par eu aristocrat. E groaznic.

— E catastrofal, îl corectă Sarah. N-am cum să fac aşa ceva.

— Nici eu.

— Tu cel puţin n-ai fi de râsul lumii. Adică se presupune că Maxim e destul de bătrân, nu-i aşa?

— Dar mai e şi eroul, iar eu nu arăt a erou.

Andrew ar trebui să-l joace… oh, Doamne, Sarah, iartă-mă, a fost extrem de nepoliticos din partea mea.

— Nu-ţi face griji. Sarah îşi întinse braţele în faţă. Ai perfectă dreptate. Andrew ar trebui să fie Maxim, iar Hyacinth ar trebui să fie doamna de Winter. Îmi vine să-l omor pe Andrew. Numai din cauza lui mă aflu aici.

— Vrei să spui că el a vrut să vii în seara asta? întrebă Martin neîncrezător.

— Nu. Prietena mea nătângă a crezut c-aş putea să-l recuceresc devenind o vedetă a companiei de actori din

Ambercross. Ştiu. Nici eu nu înţeleg logica. Nici nu ştiu de ce am ascultat-o.

— Înţeleg.

Tăcerea momentană a lui Martin păru să sugereze compasiunea. Îşi ridică paharul gol.

— Uite ce-ţi propun, spuse el. Hai să mergem jos şi să bem ceva. Mor de sete şi poate punem la cale un plan.

S-au aşezat la parter într-un colţ al pubului, sorbind din băuturi şi nereuşind să se gândească la un plan. Sarah lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Nu văd cum poţi să ieşi din chestia asta. Tu o să te descurci şi Audrey are dreptate: nu mai e nimeni altcineva în afară de Howard, iar Howard s-a născut să joace rolul lui Jack Favell. Jack e ticălosul absolut. E o distribuire perfectă de rol. În ceea ce mă priveşte, dădu ea din cap, nu poate fi trecut cu vederea faptul că sunt cu douăzeci de ani prea bătrână.

— Poate că majoritatea oamenilor din ziua de azi nu cunosc povestea, spuse Martin plin de

speranţă. Poate o să creadă că trebuie să fii, mă rog, nu atât de tânără.

— Faptul că sunt tânără e realmente menţionat în fiecare pagină! Nu pot să fac asta. Claire a citit mult mai bine decât mine şi cel puţin ea nu arată ca şi cum ar fi gata să iasă la pensie.

Martin îşi puse paharul pe masă.

— Poţi să-ţi închipui cum aş fi eu într-o scenă romantică cu Claire? Aş arăta ca un pitic subdezvoltat! N-ai putea să-mi faci una ca asta!

— De fapt, spuse Sarah pe un ton de scuză, aş putea. În fond, dacă stau bine să mă gândesc, e singura soluţie, căci pentru nimic în lume n-aş juca rolul ăla.

Martin dădu din cap.

— Am crezut întotdeauna că eşti o femeie bună la suflet.

— N-am ajuns prea departe fiind o femeie bună la suflet. Lumea asta-i o luptă pe viaţă şi pe moarte, spuse Sarah solemn.

— Uite, zise Martin scoţând un pix din buzunar şi mâzgălind ceva pe suportul paharului, ăsta-i numărul meu. Gândeşte-te la noapte şi sună-mă mâine dacă te răzgândeşti.

Sarah puse suportul de pahar în buzunarul hainei sale.

— N-o să mă răzgândesc.

— Dacă nu joci tu rolul, atunci Claire va trebui s-o facă, iar eu n-am de gând să fiu eroul dacă e Claire eroina. Dacă tu nu joci, atunci nu joc nici eu.

— Păi, să nu-i spui asta lui Audrey, altminteri o să m-acuze pe mine că i-am sabotat spectacolul.

— Mă tem că nu pot promite nimic, spuse

Andrew afectat. Lumea asta-i o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Sarah stătea în pat, citind romanul ei favorit de Georgette Heyer, când sună telefonul.

— Sarah, sunt eu, spuse vocea de la celălalt capăt.

Sarah se holbă la ceasul ei deşteptător.

— Andrew, ce s-a întâmplat?

Licărirea de speranţă, care întotdeauna se aprindea foarte uşor, îi făcu inima să bată nebuneşte.

— Nu s-a întâmplat nimic, am sunat doar ca să vorbim.

— E unsprezece noaptea!

— E-n regulă, nu sunt obosit. Am auzit c-ai fost să dai proba la teatru în seara asta.

Sarah se afundă în pernele de care se sprijinea.

— Veştile circulă repede.

— M-a sunat Howard. S-a gândit c-ar trebui să ştiu că Audrey te-a forţat să accepţi rolul principal. E complet nebună.

— A fost mai curând un şoc.

— Îmi închipui. Să se aştepte ca cineva ca tine să joace un rol ca ăla! E total nedemn. Ai vrea s-o sun mâine şi să-i spun că nu poţi s-o faci?

— E foarte drăguţ din partea ta.

— Măcar atât pot să fac şi eu. La gândul că te-ai da în spectacol pe scenă cu toată lumea râzând pe înfundate pe la spatele tău… nu, nu-i corect. Nu-i nevoie ca Audrey să ia toate deciziile astea radicale. Şi să-i dea bietului Martin rolul lui Maxim! Dacă Audrey amână spectacolul până la toamnă, Hyacinth şi cu mine putem să jucăm. Cursul ei seral se termină în iunie. Nu-ţi face griji,

mă ocup eu de Audrey. Problema ta e că nu poţi să refuzi niciodată oamenii.

Sarah se ridică în picioare.

— Credeam că tu şi Hyacinth staţi departe de teatru până când se potolesc bârfele.

— Păi, da, bineînţeles că şi asta era de luat în calcul. Dar am presupus că Audrey va face o piesă diferită, era evident că nu putea să o regizeze fară noi. Şi să te aleagă pe tine! Tu nici măcar nu ai mai jucat până acum!

— De fapt, zise Sarah, am avut odată un rol principal într-o piesă la şcoală.

— Sarah, te cunosc. O să fii îngrozită. O să fii un dezastru. Nici nu suport să mă gândesc la asta. O s-o sun pe Audrey mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc, răspunse Sarah cu răceală, dar dacă o va suna cineva pe Audrey, eu voi fi aceea. Treaba asta n-are nicio legătură cu tine şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai amesteca. Acum îmi cer scuze, dar sunt foarte obosită şi vreau să dorm. La revedere!

Sarah trânti telefonul şi îşi luă cartea de Georgette Heyer. Şi-i imagina pe Andrew şi pe Hyacinth stând în pat. Andrew va fi furios la ideea că ea şi Martin ar putea accepta rolurile pe care el şi Hyacinth fuseseră născuţi să le interpreteze. Hyacinth se va întinde seducător pe perne într-o cămăşuţă vulgară de mătase. „Nu te îngrijora, dragule”, va îngâna ea, „nici măcar Sarah nu-i atât de stupidă încât să creadă c-ar putea să joace rolul doamnei de Winter!”

Sarah lăsă cartea din mână, se întinse către marginea patului şi scoase suportul de pahare din buzunarul hainei. Apoi ridică receptorul şi-l sună

pe Martin. Auzi o voce adormită răspunzând:

— Alo?

— O, Martin, iartă-mă! Sarah avu imediat remuşcări. Te-am trezit!

— Deloc, spuse Martin căscând. Gândul de a juca alături de Claire mă ţinea cât se poate de treaz.

— Nu pari cât se poate de treaz. Am vrut numai să te anunţ. M-am hotărât s-o fac.

Urmă o pauză.

— Ce să faci?

— Să fiu soţia ta. Nu-mi pasă dac-o să mă fac de râsul lumii.

— N-o să te faci de râsul lumii.

— Ştiu din sursă sigură c-o să mă fac şi nu-mi pasă. Nimic pe lume nu mă va face să refuz rolul.

— Foarte bine. Martin căscă din nou. Asta-i tot?

— Voiam doar să ştii.

— Foarte bine. E nemaipomenit. Noapte bună, Sarah.

— Noapte bună, Martin.

Sarah închise telefonul, îşi luă cartea de Georgette Heyer şi citi până la sfârşitul capitolului.

CAPITOLUL 4

Gândește-te de două ori înainte de a-ţi face noi prieteni

Băieţii plecau. Îşi făcuseră vaccinurile, îşi cumpăraseră rucsacuri în care puteau împacheta,

după cum o asiguraseră pe Sarah, tot ce le era necesar pentru şase luni în India. Luaseră un prânz de rămas-bun cu tatăl lor, despre care Sarah se abţinuse eroic să pună întrebări, şi dăduseră o petrecere de adio pentru prietenii lor, în care Sarah făcuse ocazional incursiuni timide înainte de a se retrage în liniştea anostă a dormitorului ei.

Pe parcursul tuturor pregătirilor, Sarah îşi ascunse inima strânsă sub o carapace de entuziasm. Cumpără o hartă mare a Indiei pe care o fixă pe uşa frigiderului şi studie cu atenţie ghidurile turistice ale fiilor ei. Zise că abia aştepta să înceapă să primească e-mailurile şi scrisorile lor, va fi atât de distractiv să le urmărească itinerarele, îşi va imagina că le făcea ea însăşi, dar fară niciun fel de disconfort, era atât de captivant, zău era foarte interesant.

În ultima seară, ea le pregăti cina preferată – plăcintă cu peşte – în care puse o cantitate nesăbuită de crevete. Deschise una dintre cele mai bune sticle de vin ale lui Andrew şi ţinu un toast:

— Pentru India! spuse ea. Şi nu uitaţi să aveţi grijă cu apa.

Băieţii îşi ridicară paharele şi băură. James îşi puse paharul jos şi îi luă mâna lui Sarah.

— O să te descurci, nu-i aşa? întrebă el. Tata spune că-ţi place să fii singură şi că te vei putea concentra pe pictat, dar…

— Tatăl tău, spuse Sarah, încredinţându-l în mintea ei focurilor eterne ale iadului, are absolută dreptate. Daţi-mi o pensulă şi sunt fericită! Şi, chiar dacă nu mă credeţi, sunt foarte capabilă să

am grijă de mine!

Strânse energic mâna fiului ei.

— În plus, o să fiu mult prea ocupată făcând lucruri stupide, cum ar fi să pretind că sunt o tânără drăguţă în faţa tuturor sătenilor din Ambercross, ca să mai am când să mă simt singură. Şi nu ştii niciodată: poate că până veniţi voi înapoi, tatăl vostru va decide să se întoarcă acasă.

Văzu că băieţii îşi aruncau priviri cu subînţeles, ca doi chirurgi care se întreabă dacă să-i dezvăluie sau nu pacientei adevărul despre boala ei.

James zise cu băgare de seamă:

— Nu cred c-ar trebui să te bazezi pe asta.

— Nu, sigur că nu, spuse Sarah, dar tatăl vostru şi cu mine ne-am petrecut împreună întreaga viaţă de adulţi. Ne cunoaştem unul pe altul mai bine decât oricine altcineva. Mai devreme sau mai târziu îi vor lipsi toate astea.

— Da, dar, mamă... James făcu o pauză. Poate că-i place să fie cu cineva care nu-l cunoaşte aşa de bine ca tine… Hyacinth nu-l cunoaşte câtuşi de puţin. ÎI consideră perfect.

— Ei bine, chestia asta n-o să dureze! zise Sarah tăioasă. Presupun, adăugă ea cu o indiferenţă exagerată, că nu v-a spus nimic despre planurile lui?

— Nu, dar nu pare să creadă c-a făcut o greşeală.

— Păi, bineînţeles că nu pare, zise Sarah, înţepând un crevete cu furculiţa. Andrew nu arată niciodată ca şi cum ar fi făcut o greşeală, de-asta are atâta succes. Oricum, ideea e că, spuse ea repede, nedorind să-şi petreacă ultima seară

vorbindu-l de rău pe tatăl lor şi dându-şi seama că risca să facă tocmai asta, o să-mi fie foarte dor de voi, dar am şi eu viaţa mea: am o mulţime de treburi de făcut, am prietenii mei şi am piesa asta stupidă de teatru, pentru care nu vă sunt deloc recunoscătoare.

James zâmbi ironic.

— Îmi pare foarte rău c-o ratăm.

Sarah pufni.

— Sunt sigură!

— Ruth zice că ea va veni, spuse Ben.

— Oh, da, asta mă face să mă simt mult mai bine! Prietena ta o va putea vedea pe Sarah Stagg prefăcându-se că are douăzeci şi unu de ani! Grozav! Toată afacerea asta va fi cea mai mare farsă pe care a văzut-o vreodată Ambercross-ul. Tatăl vostru va fi încântat.

Iarăşi începea. Nu avea să-şi mai vadă fiii şase luni de zile şi ultima lor impresie despre ea va fi că este o vacă acră şi bătrână. Se simţea ca şi cum ar fi condus un camion enorm, pe care trebuia să-l manevreze încontinuu către ieşirea de pe o stradă cu un singur sens. Spuse:

— Biata Ruth, o să-i fie tare dor de tine!

Ben ridică din umeri.

— Se va descurca. Pleacă în Grecia în mai şi îşi petrece majoritatea weekendurilor la centrul de salvare a animalelor din Bath. O să-i fie bine.

— Pariez că n-o să-i fie, zise Sarah. De cât timp sunteţi împreună? Doi ani? Şi acum nu te mai vede luni de zile.

— Noi am ştiut mereu că vom face lucruri diferite anul ăsta. Viaţa ei nu se învârte în jurul meu. Nu ne aşteptăm la cununie religioasă şi

fericire până la adânci bătrâneţi.

Oare asta era o critică indirectă? Probabil că nu, din moment ce Ben trecuse deja peste pentru a discuta cu fratele lui despre programul din ziua următoare. Sarah era perfect conştientă că în starea ei dezolantă şi jalnică avea tendinţa de a descoperi înţelesuri obscure în cele mai banale conversaţii. Chiar zilele astea poştaşul o salutase cu formula: „Bună dimineaţa, doamnă *Stagg*", iar ea îşi petrecuse jumătate de oră întrebându-se dacă tonul vocii lui fusese ironic. De altfel, indiferent dacă ea fusese sau nu ţinta comentariului lui Ben, nu avea el oare dreptate să considere că oamenii care îşi lăsau vieţile să graviteze în jurul acelora ale partenerilor erau nişte fiinţe triste şi demne de milă? Poate că dacă ea ar fi avut o carieră dinamică şi nu una întreruptă, şi o viaţă socială independentă şi senzaţională, Andrew nu şi-ar fi pierdut interesul pentru ea? Miriam ar spune că acum îi arăta lui Andrew că *putea* să-şi construiască o viaţă reuşită de una singură. Dar dacă îi arăta lui Andrew că putea să-şi construiască o viaţă reuşită de una singură atrăgând asupra sa bătaia de joc generală pentru rolul grotesc din *Rebecca,* n-ar fi posibil ca el să decidă că succesul ei o făcea şi mai ostilă decât eşecul? Sarah se întinse după sticla de vin.

Se băgă în pat la unsprezece şi rămase întinsă, bucurându-se să audă vocile fiilor ei. Îi auzi spunându-şi noapte bună. Auzi muzica lui Gomez venind din camera lui James. Ben, al cărui gust pentru muzică fusese aparent format încă din pântece, asculta *Abbey Road* a formaţiei The Beatles. Doar când în casă se aşternu liniştea,

Sarah reuşi să se lase în voia somnului. Să aibă mereu o ocupaţie, aceasta era soluţia. De îndată ce se întoarse de la aeroport, Sarah îşi îmbrăcă salopeta, se retrase în atelier şi puse la maxim un album de muzică barocă. Nu era mare fan al muzicii clasice, dar în ziua aceea avea nevoie de o orchestră în toată puterea cuvântului pentru a-şi şterge din minte ultima imagine a băieţilor făcându-i veseli cu mâna, înainte de a dispărea într-o altă ţară, pe un alt continent, într-o altă lume. Nu-şi va da voie să se gândească la ei zburând departe de ea, se va concentra pe subiectul pe care-l avea la dispoziţie, şi acesta era, la momentul respectiv, un câine într-adevăr deosebit, un Cavalier King Charles spaniei numit Raffles.

Raffles era câinele unui cuplu de medici de familie ieşiţi la pensie din Shaftesbury, care comandaseră tabloul ca un cadou comun pentru cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei lor. Raffles era un subiect demn de talentul lui Sarah. După cum spuneau doctorii, el le salvase atât căsnicia, cât şi vieţile. Cu şase ani în urmă, doamna doctor se pensionase stabilind de comun acord că soţul ei va face la fel în scurt timp. Când el nu a reuşit să facă acest lucru, ea s-a simţit profund mâhnită, şi l-a însuşit pe Raffles drept tovarăş înlocuitor, şi şi-a planificat ieşirea din căminul conjugal. Cu toate acestea, Raffles a manifestat un ataşament pătimaş faţă de domnul doctor, pe care îl întrista din ce în ce mai mult scheunatul îndurerat al căţeluşului când pleca la serviciu. Dându-şi seama de greşeala pe care o făcea, domnul doctor s-a pensionat.

Sarah era foarte impresionată de această poveste. Era convinsă că dacă un asemenea lucru s-ar fi petrecut în familia ei, ea ar fi continuat să aibă resentimente faţă de soţul ei şi ar fi început să simtă la fel şi pentru câinele necredincios. Însă momentul de glorie al lui Raffles a sosit trei ani mai târziu, când doctorii mergeau cu maşina către Lake District pe o ploaie torenţială. Raffles, fără un motiv aparent, a început dintr-odată să latre din ce în ce mai violent. Domnul şi doamna doctor au oprit pe banda de urgenţă şi s-au uitat oripilaţi cum maşinile din trafic au intrat cu viteză unele în altele, într-o învălmăşeală înfiorătoare de fum şi metal. Raffles, între timp, netulburat de presimţirea lui extraordinară, se ghemui pe scaunul din spate şi adormi.

Era o poveste fascinantă şi lui Sarah îi făcea plăcere să-l picteze. După două ore de muncă la câinele erou, Sarah declară treaba încheiată şi merse până la bucătărie să-şi facă o ceaşcă de ceai. Văzu pe bufet şapca de lână a lui Ben, îşi înghiţi nodul mare din gât, se îndreptă spre cutia de ceai şi descoperi că nu mai avea pliculeţe. Nu mai avea pliculeţe de ceai. Dintr-odată acest lucru i se păru cea mai mare nenorocire din lume. Îşi dădu seama cu groază că era chiar gata să plângă fiindcă nu mai avea pliculeţe de ceai. Clipi repede, îşi luă haina şi geanta şi ieşi din casă.

Vântul rece şi aspru o făcu să lăcrimeze. Fagul din capătul aleii îşi agita crengile ca un dansator drogat la discotecă. Fâşii groase, de culoarea cernelii, formau modele pe cer. În curând avea să se întunece. Sarah grăbi pasul şi păstră un ritm alert până ajunse la magazinul din sat.

Clementine era acolo şi vorbea însufleţită cu Amy Griggs, proprietara magazinului şi cea care răspândea toate veştile din Ambercross.

— O, bună, Sarah! spuse Clementine cu vocea specială pe care o adoptase faţă de Sarah de la plecarea lui Andrew. Ai auzit vestea? A avut loc o altă spargere: John şi Barbara Lintern. În timp ce dormeau! Barbara a coborât azi-dimineaţă şi a descoperit că toată argintăria îi dispăruse. Se pare că era un muc de ţigară în şemineu şi miros de tutun. Cred că Barbara e mai supărată din cauza asta decât din cauza argintăriei! Ştii ce părere are biata Barbara despre tutun! Şi au lăsat urme de paşi pe covorul lor nou!

— Ce groaznic! spuse Sarah. Ar fi fost de aşteptat să facă gălăgie câinii.

Amy Griggs dădu din cap.

— Câinii dorm în dormitorul lor. Doamna Lintern a spus că-i pare bine c-au dormit tot timpul. Dacă l-ar fi trezit pe colonel, acesta şi-ar fi scos puşca de vânătoare şi cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

Clementine îi aruncă o privire aspră lui Sarah.

— Sper că-ţi încui uşa noaptea, Sarah. Eşti destul de izolată pe aleea Shooter, nu-i aşa? Când pleacă băieţii tăi?

— I-am dus la aeroport azi-dimineaţă, spuse Sarah veselă. Abia aştept să am veşti de la ei! E atât de palpitant!

— Ei bine, ai grijă să-ţi încui uşa la noapte, spuse Amy. Eu şi Don ţinem sub pat o furcă.

— Zău? făcu Sarah întrebându-se dacă n-ar trebui să facă şi ea la fel.

— Biată de tine, sigur te simţi deznădăjduită, zise Clementine. Trebuie neapărat să vii odată la

noi la masă. O să te sun.

În ultima vreme, Clementine căpătase două obiceiuri foarte enervante. Unul era să explice detaliat starea proastă a lui Sarah oricând o vedea, în cazul în care aceasta ar fi uitat. Celălalt era să anunţe că Sarah trebuia să vină la masă, când atât ea, cât şi Sarah ştiau că nu avea nicio intenţie să o invite. Sarah se întoarse spre Amy:

— Poţi să-mi dai nişte pliculeţe de ceai? întrebă ea. Nu mai am deloc.

— Slavă cerului că există magazinul din sat! spuse Clementine veselă. Ce ne-am face fară el?

— Eu una, zise Sarah lăsând banii pe tejghea, n-aş avea o ceaşcă de ceai! La revedere!

Le zâmbi bucuroasă celor două femei şi păşi repede afară, arătând, spera ea, ca o femeie care avea lucruri de făcut şi oameni de văzut.

Acasă în seara aceea, Sarah urcă scările până în dormitoarele băieţilor. Ambele erau într-o stare de haos total, cu haine care acopereau podeaua, sertare deschise care lăsau să se vadă o amestecătură de bluze de trening şi pulovere. Pe tabla de scris a lui Ben se afla calendarul lui Far Side cu data acelei zile încercuite cu roşu, iar restul lunii acoperit cu un singur cuvânt: INDIA! Deasupra era o fotografie cu Ben şi Ruth, făcută la Glastonbury. Amândoi râdeau în hohote în faţa aparatului. Sarah se întrebă ce anume îi amuzase. Se întoarse într-o parte şi dintr-un impuls trase cearşafurile de pe pat, descoperind salteaua goală de dedesubt. Imediat îşi dori să n-o fi făcut-o, căci transforma camera într-un loc impersonal şi îngrozitor de gol. Coborî şi îşi turnă un pahar de vin. „Adună-te”, se gândi ea, „ai fost adesea

singură, îţi place să fii singură.” Dar desigur că îi plăcuse să fie pe cont propriu pentru că acest lucru venea în contrast cu momentele în care nu era singură.

Îşi aminti de weekendul acela de la Glastonbury. Vineri seara ea şi Andrew stătuseră în bucătărie. Ea era îngrijorată din cauza ploii, pentru că Ben îşi uitase pelerina.

— Pentru Dumnezeu! spusese Andrew, sunt mari acum. Au plecat pentru un weekend. Cum o să reacţionezi când vor fi în India?

— N-o să-mi placă deloc, recunoscuse Sarah. Ce-o să ne facem fară ei?

— Ar trebui să plecam şi noi când vor pleca ei, spusese Andrew. Să ne amintim de avantajele vieţii fară ei. O să putem să ne luăm concediu. Am putea merge la Paris, să stăm la terasa *Aux Deux Magots,* să pierdem vremea. Cred că ar trebui să facem asta. Mi-am dorit dintotdeauna să-ţi arăt Parisul.

Sarah se aşează la masa din bucătărie şi luă o duşcă zdravănă din paharul cu vin. Îşi dorea ca Hyacinth să nu se fi născut, ca Andrew să fie acolo şi să plece amândoi la Paris a doua zi, voia ca băieţii să fie acasă, îşi dorea să se poată debarasa de sentimentul că la vârsta de patruzeci şi trei de ani viaţa ei era efectiv terminată, îşi dorea să nu fi plâns în paharul cu vin. Sună telefonul, făcând-o să tresară. Se întinse după receptor, scăpă paharul şi înjură.

— Sarah? Era Andrew. Părea îngrijorat. Eşti bine?

— Nu, spuse Sarah. Mi-am vărsat vinul.

Urmă o pauză.

— Cât de mult ai băut?

— Litri întregi! zise Sarah. Sunt pe cale să deschid a cincea sticlă.

— Sunt convins că nu-i adevărat. Andrew nu părea convins deloc. Am sunat doar ca să văd dacă te simţi bine acum că băieţii au plecat.

— Andrew, ce drăguţ din partea ta! Sunt copleşită de atenţia ta!

— Nu fi sarcastică, Sarah, nu ţi se potriveşte.

— Nici să fiu singură nu mi se potriveşte.

— Dacă te consolează cu ceva, spuse Andrew, îmi fac foarte multe griji pentru tine.

— Ei, asta da consolare. Mulţumesc, mă simt mult mai bine acum.

— Dacă ai de gând să vorbeşti pe tonul ăsta, spuse Andrew ţâfnos, nu văd cum pot să te ajut. Ştiam că vei simţi lipsa băieţilor în seara asta, voiam să te susţin cu sfaturi, să te ajut să vezi partea bună a lucrurilor, dar dacă te încăpăţânezi să fi atât de… atât de negativistă…

— Ştii ceva? rosti Sarah printre dinţi. M-am săturat ca oamenii să-mi spună să fiu optimistă, m-am săturat ca oamenii să-mi spună ce să simt, şi dacă există pe planeta asta o persoană care să nu aibă absolut niciun drept să-mi spună nici cel mai mic lucru, acea persoană eşti tu!

— N-am de gând să încerc să vorbesc cu tine când eşti în starea asta, zise Andrew. Nu-ţi voi spune decât un singur lucru…

— Mă gândeam eu, murmură Sarah.

— Alcoolul nu-i o soluţie. Asta-i tot.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Sarah. Trebuie să-nchid. Trebuie să-mi deschid cea de-a cincea sticlă.

După ce şterse vinul vărsat, se îndreptă către frigider. Scoase resturile din plăcinta de peşte. Mai rămăsese şi nişte salată şi o puse pe masă. Sarah puse plăcinta de peşte în cuptorul cu microunde şi se aşeză cu spatele la aragaz. Casa era atât de liniştită!

Merse către sertarul de tacâmuri, scoase o furculiţă şi un cuţit şi le puse pe masă. Asta era situaţia. Era acolo, de una singură, şi ar fi făcut bine să se obişnuiască pentru că avea să fie singură nopţi de-a rândul. Băieţii ei plecaseră. Parcă abia ieri şedea, încruntându-se concentrată, şi le dădea cu linguriţa nişte fiertură de spanac la care petrecuse ore întregi ca s-o facă pentru ei.

Fuseseră nişte copii atât de veseli. Cu opt ani în urmă, ea şi Andrew sărbătoriseră succesul celui mai recent plan al lui Sarah de a face bani. Compania de papetărie pe care o bătuse la cap de secole acceptase în sfârşit să folosească ultimul ei tablou, *Fata cu flaut*, oferindu-i măreaţa sumă de o sută cincizeci de lire, cu tot cu rente lunare de cinci la sută. Ea şi Andrew fuseseră atât de încântaţi, convinşi fiind că ea va ajunge un nume cunoscut de îndată ce papetarii vor începe să vândă vederi cu pictura ei prin ţară. Băieţii veniseră jos în pijamale şi îşi găsiseră părinţii valsând în jurul mesei din bucătărie, în timp ce formaţia Animals urla *Let the good times roll.* Băieţii li se alăturaseră şi toţi patru sfârşiseră prin a dansa nebuneşte, cântând împreună pe refren. Apoi James se ridicase în picioare pe masă, în pijamaua lui cu Superman, şi ţinuse un discurs în onoarea mamei sale geniale, acompaniat de Ben care ţipa dezlănţuit: „Aşa el Aşa el”

Se uită pe masă. De ce pusese o furculiţă şi un cuţit acolo? Clipi şi se îndreptă spre cuptorul cu microunde. Plăcinta de peşte se scofâlcise într-o formă respingătoare. O scoase, merse la masă şi îngrămădi salata fleaşcă pe farfurie. Se întrebă ce făcea Andrew în momentul acela, dar imediat îşi dori să nu se fi întrebat, pentru că îşi putea imagina chiar prea bine. El şi Hyacinth savurau probabil cina la lumina lumânărilor, „îmi fac griji pentru Sarah”, ar fi spus el. „Cred că îşi pierde minţile. E atât de trist.”

„Nu-i vina ta”, ar spune Hyacinth. „E femeie în toată firea.” Sarah luă o gură din plăcinta de peşte şi se hotărî să înceteze să tragă cu urechea la soţul ei şi la amanta lui. Afară ţipă o bufniţă. Sarah privi pe geam în întunericul nopţii. Nu se sinchisise niciodată să pună perdele la ferestrele din bucătărie sau la uşa cu geam care dădea în grădina din spate. Nu era loc pentru ele la fereastra de deasupra chiuvetei şi o perdea în faţa uşii nu ar face decât să adune murdăria de pe podea. Lucrul acesta nu o deranjase niciodată până acum.

Îşi luă mâncarea, o puse pe o tavă, merse în sufragerie şi porni televizorul.

După o jumătate de oră, decise că probabil nu era o idee bună să urmărească un film despre o femeie singură şi oarbă care era terorizată de oaspeţi nedoriţi în propria ei casă. Cel mai bine ar fi să meargă în pat şi să citească romanul ei de Georgette Heyer.

Se întoarse în bucătărie şi spălă vasele. Apoi îşi umplu un pahar mare cu apă şi închise luminile de la bucătărie. Dintr-odată frigiderul începu să

bâzâie ca o viespe ameninţătoare. Începuse deja să urce scările când îşi aminti conversaţia de la magazinul din sat. Se reîntoarse în bucătărie şi, pentru prima dată în viaţă, încuie uşa. În depărtare, un animal oarecare, un viezure probabil, scoase un sunet ascuţit şi becul de afară se aprinse, luminând grădina din faţă. Nu avea de ce să-i fie frică; becul făcea adesea aşa. Era probabil un viezure ori o vulpe, sau poate doar vreo doi hoţi. Dacă ar ieşi în magazia din grădină ca să-şi ia furcoiul, hoţii ar vedea că e cineva acolo şi ar pleca, dacă nu cumva ar fi hoţi periculoşi şi violenţi, caz în care ar face-o praf. Dar dacă erau hoţi periculoşi şi violenţi, ar intra oricum cu forţa în casă şi ar omorî-o în dormitor. Cel puţin, din moment ce era o bătrână amărâtă de patruzeci şi trei de ani, nu i-ar face nimic mai rău, cu condiţia să nu fie nişte hoţi periculoşi şi violenţi, care probabil nu ar face discriminare, caz în care ar putea foarte bine să facă ceva mai rău, caz în care era esenţial să se înarmeze cu furcoiul. Sarah descuie uşa din faţă şi merse spre magazia din grădină cântând strident, căci se baza pe premisa că dacă părea fericită şi încrezătoare, nu avea să mai pară ca o femeie al cărei bărbat o părăsise, ci ca o femeie al cărei bărbat umbla cu paşi mari pe lângă casă, abia aşteptând să-şi protejeze soţia de orice pericol nevăzut. Găsi furcoiul şi încă murmurând se grăbi înapoi în casă. Încuie uşa, înhăţă furcoiul cu o mână şi paharul cu apă cu cealaltă şi merse sus. Încercă să deschidă uşa dormitorului în timp ce împingea furcoiul sub braţ, şi îl simţi alunecând şi înfigându-se în pulpa ei. Urlă de durere şi scăpă paharul cu apă, care se

sparse frumos în două pe parchet, iar conţinutul se vărsă. Sarah se împletici spre pat şi se afundă în el, apucându-şi strâns piciorul. Lucrurile nu puteau decât să meargă spre mai bine, se gândi ea cu amărăciune.

Se înşela. Seara următoare, la ora şase jumătate, se auzi soneria. Sarah şchiopătă până la uşă şi se trezi în faţa prietenei lui Ben. Ruth ţinea o pungă de la supermarket într-o mână şi o lesă în cealaltă. La capătul lesei se afla probabil cel mai urât câine pe care îl văzuse ea vreodată: o bestie solidă şi neagră, de origine necunoscută, gâfâind puternic, cu bale respingătoare care-i atârnau.

— Ruth! zise Sarah. Ce mă bucur să te văd! Nu vrei să intri?

— Mai bine nu.

Ruth aruncă o privire expresivă la Fordul Escort din faţa porţii.

— Mă aşteaptă mama şi nu se simte prea bine.

— Oh, Doamne. Sper că nu-i nimic grav.

— Doar o durere de cap. Jacko a lătrat tot drumul până aici.

— Jacko? întrebă Sarah holbându-se la potaie. Simţi că Ruth aştepta o reacţie pozitivă şi încercă să-i facă pe plac. Ce câine drăguţ!

— Nu-i aşa? spuse Ruth veselă. E pentru tine. Ben şi James îşi făceau griji că te lasă aici. S-au gândit că te vei simţi singură. M-au rugat să-ţi aduc un câine de la centrul de salvare a animalelor.

Sarah îşi simţi zâmbetul îngheţându-i pe faţă.

— Aşa au făcut? şopti ea cu jumătate de gură.

— M-am gândit că Jacko ar fi perfect pentru tine. Are un lătrat foarte puternic şi arată fioros,

deci va fi un câine de pază grozav.

O licărire palidă a ceva ce ar fi putut fi conştiinţă scăpără pe faţa lui Ruth.

— Sinceră să fiu, stă deja la centru de ceva timp. Nimeni nu pare să-l vrea.

— Serios? întrebă Sarah. De ce crezi că nu-l vrea nimeni?

Ruth ezită.

— Sinceră să fiu, spuse ea din nou, cele trei cuvinte răsunând ca un clopoţel al destinului în mintea lui Sarah, a trecut printr-o perioadă grea. Ai să fii perfectă pentru el. Cred că a fost tratat foarte rău de primii lui stăpâni, aşa că are nişte probleme cu fiinţele umane. Are nevoie de foarte multă dragoste.

— Ştiu exact cum se simte, zise Sarah.

— Ei, iată, zise Ruth plină de speranţă.

— Tocmai de aceea nu sunt capabilă să am grijă de un câine cu probleme de adaptare în momentul acesta. În plus, nu ştiu nimic despre câini.

— Am meniul lui în pungă şi nişte mâncare pentru câini. Ben şi James erau convinşi că ai nevoie de un animal de casă.

Sarah îl privi pe Jacko. Cuvântul „animal de casă” părea extraordinar de nepotrivit.

— Apreciez intenţia, spuse ea. Serios. Jacko e un câine minunat, dar…

— Ştiam eu c-o să-ţi placă! Şi oricum, mama nu-l mai primeşte în maşină. Zice că el i-a cauzat una din migrenele obişnuite. Iar Ben se va supăra foarte tare dacă nu-l păstrezi. Sună-mă dacă apar probleme, dar ştiu că te vei purta extraordinar cu el.

Îndesă lesa şi punga în mâinile lui Sarah.

— Trebuie să plec. Distrează-te cu el. E într-adevăr foarte drăguţ. Are nevoie doar de nişte dragoste.

— Cu toţii avem, bâigui Sarah, dar Ruth pornise deja spre maşina care o aştepta.

Sarah se uită fix în ochii lui Jacko. Avea ochii galbeni, şi dacă exista un cuvânt care să nu-i caracterizeze, acela era „drăguţi”.

— Deci, Jacko, zise Sarah, mergem înăuntru?

Trase încet de lesă. Un mârâit adânc izvorî din Jacko şi buza superioară i se ridică uşor. Dinţii lui ar fi arătat foarte potriviţi într-o cameră de tortură. Sarah îşi muşcă buza. Ar putea să-l lase pur şi simplu afară şi să spere că va hoinări pe stradă şi îl va călca o maşină. Ruth n-ar ierta-o niciodată. În starea ei sufletească actuală, acea perspectivă nu reprezenta niciun motiv de nelinişte, dar cu băieţii lucrurile stăteau altfel. Sarah smuci din nou lesa, făcu tot posibilul să ignore zgomotele ameninţătoare care bubuiau ca tunetul din gâtul bestiei, şi o conduse în bucătărie. Animalul se opri, privind lung, de parc-ar fi fost fratele mai mare al câinelui din Baskerville[5], iar câteva picături de salivă îi căzură fară zgomot pe podea. Sarah goli conţinutul pungii de la supermarket. În ea se aflau câteva conserve cu mâncare pentru câini, un castron albastru de plastic, şi o foaie de hârtie pe care Ruth notase orele lui de masă şi felurile de mâncare. Poate că era doar înfometat. Sarah deschise o conservă şi o goli în castron.

— Poftim, Jacko! spuse ea, aşezând-o pe podea

5 *Câinele din Baskerville* este titlul unui roman poliţist, scris de Sir Arthur Conan Doyle (n. tr.).

atât de aproape de el cât îndrăzni. Fii cuminte!

El se zgâi cu dispreţ la ea câteva momente, se apropie de castron, îl mirosi, înghiţi conţinutul în câteva secunde, apoi îşi ridică iar capul şi reîncepu să-şi cerceteze noua stăpână, fară să clipească şi extrem de enervant.

— Nu-i nimic, îi zise Sarah. Nici mie nu-mi place de tine. Vrei să mergi afară?

Jacko nu se mişcă. Sarah deschise uşa din spate şi ieşi pe peluză. Era foarte frig.

— Vino, spuse ea. Vino să vezi ce grădină frumoasă.

Jacko se lungi în uşă. Ce se va face dacă n-o va lăsa să între înapoi în casă? Ar putea să moară de hipotermie. O scurtă imagine cu un Andrew plin de remuşcări nu reuşi să facă ideea atrăgătoare. Sarah spuse cu cât mai multă autoritate:

— Uite, Jacko, trebuie să faci pipi sau ceva de genul ăsta. Haide!

Jacko îşi lăsă o clipă capul în jos şi înainta cu greu până în mijlocul pajiştii, pe care dădu îndată drumul unor excremente masive şi aburinde. Se îndreptă imediat, strivi iarba cu labele, smulgând bucăţi mari de gazon, şi merse clătinându-se înapoi în bucătărie, legănându-şi posteriorul imens dintr-o parte în alta. Sarah se cutremură şi îl urmă înăuntru. Ceva îi spunea că acesta nu era începutul unei relaţii frumoase.

Când Sarah merse la culcare în seara aceea, Jacko începu să latre. După jumătate de oră, ea coborî cu intenţia nedesluşită de a-l potoli. Din colţul bucătăriei veni un mârâit grav şi furios. Sarah fugi înapoi sus, auzi lătratul reîncepând şi îşi puse o pernă peste cap. Cel puţin, se gândi ea,

îi va opri pe hoţii periculoşi şi violenţi.

Patruzeci de minute mai târziu, lătratul câinelui suna diferit. Acum urla mai degrabă decât lătra. De fapt, se gândi Sarah, vocea lui suna exact aşa cum se simţea ea. Profund mişcată, se repezi jos şi deschise uşa. Ea şi Jacko erau de fapt la fel: nedoriţi, neiubiţi şi singuri. Se aşeză în genunchi.

— Hai, Jacko, băiete, spuse ea. Ce-ai zice să fim prieteni?

— Mrrrrrr! mârâi Jacko.

— E-n regulă, zise Sarah, înţeleg.

— MRRRR! urlă Jacko.

Dinţii îi sclipiră în lumina lunii, un şir perfect de pumnale mortale. Sarah intră repede pe uşă şi o luă la goană pe scări. Spera, spera din tot sufletul că hoţii periculoşi şi violenţi îi vor sparge casa, şi spera, spera din tot sufletul că îl vor omorî pe Jacko.

CAPITOLUL 5

Cel mai bun prieten al bărbatului nu este neapărat şi al femeii

Lui Sarah nu i-au plăcut niciodată filmele de groază. Încercase să urmărească *Strălucirea* de trei ori şi niciodată nu trecuse de primele douăzeci de minute. Un prieten o dusese odată la *Hruba şi pendula* într-un cinematograf vechi şi dărăpănat din Lewisham. Când văzuse pendulul pentru prima dată, îşi aruncă terorizată mâinile în aer, lovindu-şi prietenul în bărbie. Ceasul îi zburase de la

încheietură şi îl pierduse pentru totdeauna, ca şi pe prietenul ei.

Era, prin urmare, profund nepotrivită ipostazei ei actuale, în care avea rolul principal de femeie singură, chinuită de prezenţa răutăcioasă a lui Jacko, al cărui personaj părea să includă cele mai terifiante aspecte ale lui Jack Nicholson, Vincent Price şi Freddy Kruger.

În timpul zilei, Jacko îi dădea cu greu voie în bucătărie, ţintuind-o cu ochi neîndurători. Noaptea, bucătăria îi aparţinea lui. Dacă ea ieşea din dormitor, chiar şi pentru a merge la baie, Jacko scotea un urlet nepământean, care îi provoca palpitaţii.

Poştaşul şi lăptarul refuzau să mai vină la uşă şi lăsau scrisorile şi laptele la poartă. Când îl scotea pe Jacko la plimbare, vecinii preferau să traverseze strada decât să vadă dinţii îngrozitori ai câinelui. Când îşi lăsase jerseul preferat în bucătărie câteva minute, se întoarse şi îl găsi pe Jacko făcându-l bucăţele cu o bucurie nebună; n-ar fi fost surprinsă dacă acesta şi-ar fi dat capul enorm pe spate şi ar fi lăsat să-i scape un râs dement. Sarah o sună pe Ruth şi o imploră să vină s-o salveze. Ruth o avertiză că Jacko va fi iremediabil afectat dacă Sarah îl va abandona. Sarah încercă să sublinieze că dacă lucrurile continuau în acelaşi fel, *ea* va fi iremediabil afectată. Ruth îi spuse că ştia că ea era mult prea bună la inimă ca să certe o fiinţă aşa de nefericită şi, mai mult, o întrebă Ruth, îşi dădea ea oare seama că dacă renunţa la Jacko îi semna probabil condamnarea la moarte, din moment ce la centru nu îl puteau ţine la nesfârşit? Sarah, care începuse

s-o antipatizeze serios pe Ruth, consimţi să fie un pic mai răbdătoare.

Când Jennifer o invită la masa de prânz, Sarah acceptă cu promptitudine. Dacă cineva se pricepea la câini, aceea era Jennifer. Avea doi labradori şi un baset, şi toţi o întâmpinară pe Sarah cu o afecţiune prietenoasă, care nu făcea decât să accentueze firea psihopată a propriului ei animal. Jennifer o linişti pe Sarah cu un pahar de vin şi o farfurie de salată franţuzească, şi îi spuse că totul ţinea de modul de conducere.

— Câinii sunt animale care umblă-n haită, zise ea. Vor asculta întotdeauna de cel care deţine autoritatea.

— Ei, uite, răspunse Sarah. Dacă există un lucru pe care nu l-am avut niciodată, acela e autoritate.

— Nu-i niciodată prea târziu să înveţi lucruri noi, zise Jennifer. Eu tocmai m-am înscris la lecţii de înot.

— Foarte bine! replică Sarah. Dar nu poţi să compari plutitul de colo-colo în piscină cu a fi terorizat în propria casă de un câine al iadului. Andrew m-a sunat ieri prost dispus. A venit cât eram eu plecată, ca să-şi ia smochingul, iar Jacko nu l-a lăsat să între.

— Bravo lui Jacko! spuse Jennifer.

— E foarte bine, spuse Sarah, dar câinele mă forţează să trăiesc o viaţă de pustnic. Nimeni nu se apropie de casă. Trebuie să scap de el.

— Asta ţi-a spus Andrew?

— Nu. Mi-a zis totuşi să-l duc să ia lecţii de dresaj. Era mulţumit că mi-am luat un tovarăş.

— Era? Jennifer ridică o sprânceană. Surprinzător. Probabil îl face să se simtă mai puţin

vinovat. Ţi-a pomenit de Zambila lui frumos mirositoare?

— Nu. Am prima repetiţie pentru *Rebecca* mâine şi m-a rugat să-i aduc smochingul şi să i-l dau lui Howard, care se pare că va lua cina cu ei vineri, pentru a le descrie amănunţit umilinţa mele. Tu simţi vreodată că viaţa îţi fuge de sub control?

— Tot timpul, spuse Jennifer. Mai vrei nişte vin?

— Mai bine nu. Trebuie să termin un tablou în după-amiaza asta.

— Eu nu, zise Jennifer, servindu-se din sticlă şi oftând. Mă-ngrijorează George.

Sarah ridică ochii alarmată.

— Ce-a păţit George?

— Of, dădu Jennifer din mână indiferentă. E-atât de plictisitor!

— În legătură cu ce? întrebă Sarah, luând o felie de pâine.

Simţea toată tensiunea ultimelor câteva zile dispărând ca prin farmec. Mâncarea, vinul, prietena ei, şi decorul se îmbinau toate pentru a-i calma nervii distruşi. Bucătăria lui Jennifer era un templu pentru talentele ei culinare. Imensul frigider american, spre deosebire de vechitura ei, bâzâia încetişor pe fundal. O chiuvetă dublă şi strălucitoare de ceramică se adăpostea în mijlocul unui blat imaculat de granit, care acoperea dulapurile în stil Shaker, de culoarea laptelui. În celălalt capăt al bucătăriei, se afla un bufet imens de stejar, pe care era etalată colecţia lui Jennifer de porţelan din epoca victoriană. Sarah le aruncă o privire câinilor care dormeau liniştiţi pe podeaua fină de frasin şi suspină fericită.

Jennifer îşi întoarse salata cu furculiţa.

— George e plictisitor. M-am plictisit de el. Mi se pare plicticos.

Sarah luă cu mâna măslina pe care încercase fară succes să o împungă cu furculiţa şi o înghiţi. Habar n-avea cum ar fi trebuit să răspundă unei astfel de mărturisiri. Spera din tot sufletul că Jennifer nu vorbea serios.

— Nu sunt sigură ce ar trebui să fac în legătură cu asta, zise Jennifer. Adică mi-aş dori să nu-l consider plictisitor, dar nu pot. Tipul e ca un robot, şi nici măcar unul foarte sofisticat. Are un număr limitat de răspunsuri pentru orice situaţie. Când îi servesc masa spune: „Grozavă mâncarea!”, iar când urmărim ştirile zice: „Idioţi!” Când vrea să facem sex spune: „Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de un preludiu”, cu toate că ar fi evident pentru oricine altcineva că *nu* am nevoie de un preludiu.

— Da, dar cu toţii suntem aşa, protestă Sarah. De exemplu bunica mea. De fiecare dată când eu şi fratele meu ne certam, spunea mereu: „Puişorii de pasăre ar trebui întotdeauna să se înţeleagă în cuibul lor.” Dacă stau să mă gândesc, medită ea, era foarte enervant.

— E enervant. Sunt în permanenţă nervoasă. Ştii cum m-am simţit când am auzit că Andrew te-a părăsit? Am fost geloasă! Mi-am dorit ca George să fi fugit cu Hyacinth!

Sarah oftă.

— Şi eu îmi doresc ca George să fi fugit cu Hyacinth.

— Vezi? jubilă Jennifer. Eşti de acord cu mine!

— Nu, nu sunt. George e bun şi atent şi te iubeşte şi sunt convinsă că ascunde o latură

profundă.

— Crede-mă, mi-am petrecut foarte mult timp încercând s-o găsesc. După douăzeci şi patru de ani de căsnicie, am renunţat. Ceea ce vezi e ceea ce primeşti. George e bun, George e atent, George e plictisitor.

— Trebuie să fi avut ceva care să te facă să te îndrăgosteşti de el la început. De ce te-ai măritat cu el?

Jennifer ridică din umeri.

— Mi-l imaginam fară pantaloni şi zgripţuroaica de maică-mea s-a asigurat că nu apuc niciodată să-l dezbrac de pantaloni înainte să ne căsătorim. Şi era amuzant. Asta se întâmpla înainte ca discul să se strice. Dacă m-ar surprinde măcar din când în când, ar fi ceva. Nu-mi face niciodată surprize.

— Surprizele sunt supraestimate, zise Sarah cu patos.

— Săraca de tine, tu crezi cu siguranţă că sunt extrem de îngăduitoare cu mine însămi. Presupun că pot să trăiesc simţindu-mă uşor iritată oricând sunt cu el. Pe de altă parte, perspectiva unor ani întregi de uşoară iritare e destul de deprimantă.

Sarah îşi puse mâinile pe cap şi ridică din umeri.

— Zău, nu sunt cea mai indicată persoană să-ţi spună. Din punctul meu de vedere, ceea ce e previzibil pare foarte atrăgător. Şi care-i alternativa? ÎI izgoneşti pe bietul, nevinovatul George din căminul conjugal, îţi distrugi fetele, îl distrugi pe George, doar ca să nu mai fii nevoită să-i asculţi glumele. Aşteaptă să vezi cam cât de distractiv e să fii singură tot timpul. Pun pariu c-ai începe să-l apreciezi atunci.

Jennifer se ridică şi făcu un semn nerăbdător cu

mâna.

— Diferenţa dintre noi două este că tu încă-l iubeşti pe Andrew. Şi, bineînţeles, crezi că se va întoarce şi de-asta nici măcar nu încerci să te adaptezi la viaţa de singurătate. Dac-ai încerca, s-ar putea să-ţi placă.

Sarah privi cu nostalgie sticla cu vin şi îşi turnă nişte apă.

— Nu crezi că Andrew se mai întoarce, nu-i aşa?

Jennifer se încruntă.

— Nu ştiu. Andrew e atât de înfumurat încât, dacă ar crede că-ţi pierzi interesul pentru el, ar putea fi tentat să vină înapoi, numai ca să demonstreze că poate.

— Asta semănă foarte bine cu ceva ce mi-a spus prietena mea, Miriam. Ea e cea care mi-a spus să joc în piesa asta stupidă.

— În care, sunt sigură, ne vei surprinde pe toţi.

— Da, încuviinţă Sarah. De asta mi-e teamă.

Sarah nu se aşteptase să-i placă la repetiţie, dar nici nu se gândise că va fi un dezastru total. Ba chiar, îşi dădu seama după aceea, îşi alimentase nişte iluzii abia mărturisite în care actorii din Ambercross ar privi încremeniţi de uimire interpretarea ei extraordinar de sensibilă şi i-ar spune că s-a născut o stea.

Audrey spusese că toate replicile trebuiau să fie învăţate la timp pentru prima repetiţie. Sarah făcuse câteva eforturi să înveţe, dar, amintindu-şi modul uşuratic în care Andrew aborda această sarcină, presupusese că Audrey nu vorbea serios. La numai câteva minute după ce sosi, Sarah realiză pe deplin importanţa greşelii ei. În toate chestiunile legate de compania de teatru din

Ambercross, Audrey era teribil de serioasă. Pe măsură ce Sarah se bâlbâia penibil într-o scenă în care Howard şi Claire îşi ştiuseră replicile cu o precizie aproape înspăimântătoare, atmosfera se încărcă de ameninţarea tunetelor. În cele din urmă, în faţa întregii echipe, Audrey îi spuse lui Sarah că ei, o începătoare fară experienţă, i se acordase mai mult de o lună în care să-şi înveţe textul. Dacă exista vreun motiv pentru care Sarah, singura din echipă, ar fi trebuit să fie scutită de acea sarcină, Audrey ar fi încântată să-l audă. Când Sarah deschise gura să vorbească, Audrey îi reaminti că toţi ceilalţi aveau vieţi la fel de ocupate. Claire şi Howard, de exemplu, spre deosebire de Sarah, aveau amândoi slujbe cu normă întreagă foarte solicitante, iar biata Claire era şi supusă unor crize extrem de neplăcute de rinită alergică. Totuşi Claire şi Howard îşi învăţaseră replicile şi deja intrau în pielea personajelor doamna Danvers şi Jack Favell cu o lejeritate desăvârşită. Sarah se simţea la fel de încrezătoare?

Sarah, roşind furioasă, o asigură pe Audrey că nu, dar din moment ce lui Andrew îi luase întotdeauna mult timp să-şi înveţe replicile, şi ea crezuse că poate să facă la fel. Pieptul splendid al lui Audrey păru să se dilate sub ochii lui Sarah, iar faţa ei deveni clar grena. Îi reaminti lui Sarah că Andrew era starul recunoscut al pieselor *Daţi-vă la o parte, doamnă Markham, Sărbători fericite, Când ne vom căsători, Mândrie şi prejudecată, Zilele salatei* şi încă mult prea multe ca să fie menţionate. Andrew nu avea nimic de dovedit. Sarah, pe de altă parte… Audrey lăsă propoziţia în

aer. Faptul că Howard şi Claire rămăseseră în picioare zâmbind compătimitor, ca nişte mici ipocriţi odioşi ce erau, înrăutăţea situaţia. Sarah aproape că-şi putea imagina casetofonul mental al lui Howard înregistrând fericit în interiorul capului său oribil şi mulţumit de sine. Ea se auzi promiţând cu o convingere impresionantă că va avea întregul act întâi la degetul mic până la următoarea repetiţie.

— Atunci să încheiem subiectul, anunţă Audrey. Deja am pierdut destul timp. Să mai jucăm o dată scena.

Aşa făcură şi de fiecare dată când Sarah făcea pauze pentru a-şi găsi textul sau se poticnea de un cuvânt, Howard arbora expresia unui om care se luptă din greu şi eroic să-şi controleze nerăbdarea. Ca să înrăutăţească situaţia, Audrey îi tot spunea lui Sarah să se mute spre fundal sau în avanscenă, iar Sarah era prea intimidată ca să admită că habar n-avea ce însemnau acei termeni. Drept urmare, continuă să dea năvală peste tot, ca o albină care a fost lichidată cu spray de muşte, şi nici lucrul acesta nu-i plăcu lui Audrey.

Insulta finală veni la sfârşitul repetiţiei, când Audrey o luă pe Sarah deoparte. Coborându-şi vocea într-un strigăt slab, o informă pe Sarah că nu putuse să nu observe că s-a îngrăşat.

— Problema e, spuse Audrey, că ar trebui să fii o aşchie de fată. Adică Maxim n-ar fi deloc interesat de o femeie durdulie, nu-i aşa?

Lui Sarah i se tăie respiraţia.

— Crezi că sunt durdulie?

Audrey ridică din sprâncene cu subînţeles.

— Există semne. Trebuie să te ocupi de tine. Du-

te acasă, învaţă-ţi replicile, scapă de nişte kilograme şi totul va fi bine.

Simplitatea recomandării evident o înveselise, căci adăugă binevoitoare:

— Totul e să te distrezi, Sarah, vrem să te simţi bine!

Dacă aceea era distracţie, se gândi Sarah răutăcioasă, atunci ea era o banană. Sau mai degrabă un măr, un măr mare şi durduliu. Cu obrajii în flăcări, reuşi să facă echipei un semn de rămas-bun cu capul, îşi luă geanta şi dispăru în noapte.

Acasă, Jacko, plictisit, dărâmase coşul de gunoi şi după câte se părea jucase fotbal cu conţinutul. Sarah curăţă mizeria, îşi făcu o ceaşcă de ceai, luă cutia cu biscuiţi şi mâncă trei biscuiţi de ciocolată la rând.

În dimineaţa următoare, pe Sarah o surprinse o descoperire spectaculoasă. Pentru prima dată de când Andrew o părăsise, se dusese la culcare fără să fie conştientă de absenţa lui dureroasă. Poate ar trebui să scrie un articol pentru femei ca ea.

Doamnelor! Aţi fost şi VOI abandonate de soţul şi de copiii voştri? Simţiţi şi VOI că aţi descoperit adevăratul sens al singurătăţii pentru prima dată în viaţă? Ei bine, nu disperaţi, pentru că Sarah Stagg are soluţia! Implicaţi-vă în cele mai umilitoare activităţi pe care le găsiţi şi apoi primiţi în casă un câine care vă urăşte! Voilà! Veţi fi prea ocupate să vă simţiţi zdrobite şi prea înfricoşate ca să vă mai faceţi griji că sunteţi singure!

Ridicol, dar adevărat. Nu avea timp să stăruie

asupra viitorului ei amărât. Când nu era ocupată cu temerile de următoarea repetiţie, era ocupată încercând să evite privirea malefică a lui Jacko.

De fapt, un articol nu era suficient. Ceea ce ar trebui să facă ar fi să scrie un manual, un ghid de supravieţuire pentru toate nevestele abandonate. Se şi putea imagina pe sine la televizor, vorbind cu multă însufleţire cu Richard şi Judy. „Oh, Doamne!" ar râde ea delicat... va trebui să exerseze râsul delicat... „Mă întrebaţi de ce am scris cartea aceasta? Pentru că nimeni altcineva n-a făcut-o! Există ghiduri pentru femei însărcinate, văduve, proaspăt căsătorite, dar *nicăieri* nu există un ghid pentru neveste părăsite! Şi cu toate acestea noi suntem grupul cel mai lovit, umilit, vulnerabil şi nefericit din lume! Ce ar trebui să facem? Cum ar trebui să ne comportăm? De ce s-a întâmplat lucrul acesta? Cum ne ridicăm de jos?"

Judy s-ar apleca în faţă, impresionată de sinceritatea pătimaşă a lui Sarah. „Pe scurt, Sarah, ce fel de sfat ai da tu?" Sarah ar face o pauză scurtă. „Unu: ieşi afară şi fa exerciţii. Nu poţi să plângi când urci pe munte şi nici nu poţi să cheltuieşti bani. Iar exerciţiul fizic produce endorfine, endorfinele produc energie, şi energia anihilează depresia. Doi: lasă lumea să vadă că te bucuri de noua ta libertate. Dozează-ţi mila faţă de propria persoană. Lumea se satură foarte repede de nefericire. Trei: din moment ce bărbaţii nu preţuiesc niciodată ceea ce au, nu te arăta disponibilă, găseşte alţi bărbaţi care să te dorească. Patru..." Aici ar zâmbi fermecător. „Ei bine, ca să aflaţi mai multe, citiţi-mi cartea!"

Richard ar încuviinţa solemn cu capul. „Deci,

Sarah, după ce ţi-ai urmat propriul sfat, ce s-a întâmplat în viaţa ta?”

Şi acela era, desigur, motivul pentru care Sarah nu ar putea să scrie niciodată un ghid de mare succes. Adevărul era că nu *existau* bărbaţi care să o dorească. Adevărul era că ea *încă* era durdulie, *încă* singură şi *încă* profund, şi probabil pe veci, îndurerată.

Vineri, Sarah se întoarse acasă, după un galop arzător de calorii până la poştă şi înapoi, şi găsi o surpriză aşteptând-o. Nu numai că în bucătăria ei se afla un bărbat care stătea calm la masă, cu stilou şi hârtie, dar bărbatul din bucătăria ei avea toate membrele intacte. La picioarele lui, bun ca pâinea caldă, stătea chiar micul prieten din iad al lui Sarah.

Bărbatul se întoarse şi zâmbi. Era Martin Chamberlain. Cum de nu murise?

— Cum de n-ai murit? îl întrebă Sarah.

— Poftim?

Martin păru nedumerit şi apoi jenat.

— Uite, dacă e vorba de repetiţie, îmi pare rău că n-am sărit să-ţi iau apărarea, dar ştiu din experienţă că pur şi simplu trebuie s-o laşi pe Audrey să spună ce-o apasă pe piept.

— Şi e un piept destul de mare, nu se putu abţine Sarah.

— Chiar aşa. Dacă aş fi intervenit, ar fi continuat toată noaptea. Dar îmi pare rău…

— Nu la asta mă refer.

Sarah arătă cu degetul spre câine.

— Cum de ai reuşit să intri fară să te atace Jacko?

Martin era vizibil uimit.

— Am intrat pur şi simplu. Voiam să-ţi las un bilet.

— N-a mârâit? N-a făcut nimic înfiorător?

— A lătrat mult la început, nu-i aşa, bătrâne?

Martin mângâie capul câinelui. Jacko dădu din coadă.

Sarah, urmărind fascinată, trase brusc aer în piept.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea.

— Ce? întrebă Martin.

— E prima dată când îl văd pe Jacko dând din coadă. Nici măcar nu ştiam că poate să dea din coadă.

ÎI privi pe Martin cu veneraţie.

— Poate că eşti o reîncarnare a Sfântului Francisc din Assisi sau ceva în genul ăsta. Poate nu-ţi dai seama, dar eu tocmai am fost martora unui miracol. Din clipa în care m-am pomenit cu el pe cap, câinele ăsta m-a transformat într-o paria a Ambercross-ului. Nimeni nu se apropie de mine din cauza lui. Îngrozeşte pe toată lumea, mă îngrozeşte şi pe mine.

— Atunci de ce l-ai luat?

— Nu l-am luat, zise Sarah cu amărăciune. Mi-a fost vârât pe gât de prietena fiului meu, pe motivul suspect că băieţii nu voiau să mă lase singură. De fapt, am bănuieli serioase că oamenii de la centrul de salvare a animalelor se pregăteau să-l omoare, şi singura persoană la care se putea gândi Ruth că ar fi suficient de stupidă ca să-l primească era subsemnata. Şi acum tu dai buzna liniştit aici şi…

— Nu am dat buzna, o corectă Martin repede. Am ciocănit mai întâi. Uşa era descuiată.

— N-am crezut că-i nevoie s-o încui cu Jacko

aici. Tu dai buzna înăuntru şi el nu face nimic. Ştii. – Şi Sarah se holbă la el cu un adevărat respect – am să te privesc într-o lumină complet diferită de-acum încolo.

— Mulţumesc, spuse Martin. Mă rog.

— Nu, serios vorbesc, sunt copleşită. De ce-ai venit?

— Ar fi trebuit să te sun, îmi pare rău.

— Nu, deloc, mă bucur să te văd. Vrei o ceaşcă de ceai?

Martin se uită la ceas.

— Una mică. În douăzeci de minute trebuie să văd ce-i cu un canal de scurgere blocat.

Îşi puse stiloul în buzunarul de la haină şi îşi drese vocea.

— Ai plecat brusc de la repetiţie aseară. Păreai supărată.

— Supărată? Tu n-ai fi dacă tocmai ţi s-ar fi spus că eşti – şi Sarah abia putu să pronunţe cuvântul – „durduliu”?

— Tocmai asta-i ideea, spuse Martin nerăbdător. Voiam să-ţi spun! Nu eşti singura!

— Mulţumesc, Martin, mă simt mult mai bine acum!

— Vreau să spun, zise Martin repede, şi dă-mi voie să-ţi spun că nu eşti absolut deloc…

— Durdulie?

— Da. Adică nu. Nu eşti. Dar ideea e că după ce ai plecat, Audrey s-a luat şi de mine. A spus că Maxim e o fiinţă slabă şi chinuită. A spus că fiinţele slabe şi chinuite nu au abdomenul lăsat.

Sarah îl privi suspicioasă.

— Inventezi, zise ea. Încerci să mă faci să mă simt mai bine.

Martin se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

— Trebuie să-ţi spun, zise el, că nu sunt atât de grijuliu cât crezi tu că sunt.

Sarah puse două căni pe masă şi îl studie pe Martin.

— Oricum, nu ai abdomenul lăsat.

Martin se strâmbă.

— M-ai descrie ca fiind slab?

— Păi, nu, recunoscu Sarah. Te-aş descrie ca fiind… robust. Vrei un biscuit?

— Categoric nu. Audrey vrea să slăbesc trei kilograme.

— E absurd!

— Nu neapărat. Nu m-ar deranja să scap de puţină grăsime. Anthea nu suporta niciodată să mănânc între mese şi de când a plecat ea am mâncat cât pentru o ţară întreagă.

— Şi eu. Pare aşa nedrept. Cei mai mulţi oameni îşi pierd pofta de mâncare în momente ca astea. Eu nu. Am mâncat două banane chiar în după-amiaza asta.

— Sunt foarte bune pentru tine.

— Şi un baton mare de Mars.

— Nu prea bun.

— Ştiu.

Sarah umplu cănile cu apă fierbinte şi începu să amestece pliculeţele de ceai cu mare grijă.

— Martin, spune-mi dacă vrei să tac, dar mi-ar plăcea foarte tare să ştiu. Ţi-a trebuit mult timp să te obişnuieşti să trăieşti pe cont propriu?

— Nu, zise Martin. Mi s-a părut foarte liniştitor.

— Nu te-ai simţit singur?

— Nu. Dar lucrurile nu mergeau bine de mult timp… după cum bineînţeles ştii.

Surprinse privirea lui Sarah şi zâmbi.

— Credeai că nu eram conştient de toate bârfele? Probabil mă consideri incredibil de prost.

— Normal că nu.

Sarah ştia că roşise şi îşi dorea să nu fi roşit.

— Doar că, mă rog, cred că mă miră că, vreau să spun… cred că eşti, sau mai degrabă ai fost foarte tolerant.

Aproape că-şi putea auzi lopata săpând o groapă mai adâncă la fiecare cuvânt. Deschise uşa frigiderului şi, primind cu bucurie boarea de aer rece pe faţă, scoase cana cu lapte.

— Presupun, zise Martin aspru, că mariajele altora le pot părea puţin bizare celor care nu ştiu ce se-ntâmplă.

— Îmi pare rău, spuse Sarah dându-i ceaiul, nu încercam să mă amestec.

— E-n regulă. Dar chiar trebuie să slăbesc puţin. Aşa că o să încep o cură. O să fac câteva plimbări vioaie în fiecare weekend. Şi n-o să mai cumpăr cartofi prăjiţi.

— Bănuiesc, zise Sarah privindu-l pe Jacko, că nu te-ar deranja să te însoţească cineva la plimbare?

Martin zâmbi ironic.

— Jacko? Da, sigur, îl iau cu plăcere.

— Mulţumesc. De fapt, mi-ar plăcea să merg şi eu. Nu vreau să fiu durdulie.

— Nu eşti durdulie!

— Ai auzit-o pe Audrey. Există semne. Pot să vin şi eu?

— Aş fi încântat. Putem să repetăm replicile în timp ce ne plimbăm.

— În regulă, zise Sarah. De îndată ce le-nvăţ.

— Of, Doamne, o să-ntârzii.

Martin luă o gură de ceai.

— Îmi pare rău, va trebui să-l las neterminat.

Îl mângâie pe Jacko pentru ultima dată şi se ridică.

— Începem mâine? Să vin pe la zece? Sau eşti ocupată?

— Nu, zise Sarah, gândindu-se la lunga singurătate a weekendului care urma, nu sunt ocupată.

După ce plecă Martin, Sarah îşi bău ceaiul şi se uită la Jacko.

— Deci, spuse ea, poţi fi un câine civilizat când vrei. Ce zici, Jacko? Vrei să fim prieteni acum?

— Mrrrrr! mârâi Jacko.

— Bine, spuse Sarah. Oricum nici eu nu voiam să fiu prietenă cu tine!

CAPITOLUL 6

Fă gimnastică regulat

Curând deveni clar că Martin şi Sarah aveau idei complet diferite despre ceea ce însemna o plimbare bună. Pentru Sarah, aceasta presupunea să poposească la primul pârleaz ca să admire multitudinea de culori a râului, să se oprească în vârful dealului ca să admire curbele colinelor şi orizontul splendid, şi să se oprească în vârful dealului următor ca să-şi refacă forţa fizică pentru drumul de întoarcere. Itinerarul ei avea în vedere şi diferite pauze pentru a studia păsări neobişnuite, forme interesante de nori, flori sălbatice şi orice alte minuni pe care natura le

dezvăluia în ziua aceea.

Când fusese mică, tatăl lui Miriam, care vorbea în general foarte încet, o invitase pe Sarah să meargă cu ei să navigheze într-o zi în Southampton. Odată urcat la bordul bărcii sale, acesta se transformase într-o clipă într-un fel de Căpitan Bligh[6], strigându-i lui Sarah ordine incomprehensibile, şi în general terminând-o nervos.

Bocancii, decise Sarah, aveau acelaşi efect asupra lui Martin precum aveau bărcile asupra tatălui lui Miriam.

— Dacă ne tot odihnim, spuse el, n-o să atingem obiectivul dorit. Poţi să admiri peisajul oricând. Suntem aici ca să slăbim.

— Nu văd de ce nu le putem face pe amândouă, bombăni Sarah. În ritmul ăsta n-o să mă mai pot mişca mâine.

Îl prinse brusc de mână.

— O, Martin, opreşte-te! E un cerb acolo! Uite!

În faţa lor, în vârful dealului, micul animal se opri, cu un picior ridicat. Apoi o zbughi, sărind elegant peste gard şi dispărând prin pădure.

— Ei! spuse Sarah. Nu-i aşa că era frumos? Ai fi ratat asta! N-ar fi grozav să fii la fel de graţios ca el? Să fii în stare să treci în zbor peste garduri şi să te strecori printre copaci!

— Dacă mă asculţi, răspunse Martin, în câteva săptămâni vei putea să faci întocmai! Haide!

Lui Sarah, care se străduia să-şi recapete răsuflarea în timp ce-l urma în sus pe deal, i-ar fi

---

6 William Bligh a fost ofiţer al Marinei Regale, devenind cunoscut sub numele de „Căpitanul Bligh”, în urma revoltei de pe Bounty, din 28 aprilie 1789 (n. tr.).

plăcut să sublinieze că nu căuta literalmente să se ia la întrecere cu cerbul ţopăind peste tufişuri şi că, în plus, era dezamăgită să descopere că el era o persoană care evident nu avea deloc simţul frumuseţii naturii. I-ar fi plăcut să-i spună toate acestea şi chiar mai multe, dar era prea ocupată să-şi tragă sufletul ca să poată ţine pasul cu el şi Jacko. Jacko, care se uitase peste umăr la Sarah cu o expresie pe care ea nu o putea interpreta decât ca îngâmfată, era în elementul lui, înaintând grăbit şi vizibil nerăbdător să-i provoace stăpânei sale un atac de cord.

În sfârşit, la ora unu şi jumătate ajunseră la *Oak and Anchor.* Sarah se prăbuşi pe bancă în timp ce Martin legă lesa lui Jacko de un stâlp. Sarah îşi duse mâna la inimă: părea s-o ia la goană într-un mod foarte îngrijorător; n-ar fi fost surprinsă dacă şi-ar fi făcut singură un rău iremediabil şi apoi Martin ar fi regretat.

Se simţi totuşi mai bine când intrară în pub. Căldura focului o învălui, iar în aer plutea mirosul peştelui cu cartofi prăjiţi. Martin se duse întins către bar, iar Sarah era pe cale să-l urmeze, când o voce ca un claxon îi strigă numele. Se întoarse şi-i zâmbi prezenţei impunătoare a colonelului John Lintern.

— Sarah! exclamă el, dându-i un sărut umed pe obraz. Cât mă bucur să te văd! Uite, Barbara, e Sarah! Ce mai faci? Arăţi nemaipomenit! Ai fost la plimbare? Foarte bine, foarte bine! Noi am trecut pe aici doar pentru obişnuitul peşte cu cartofi prăjiţi după o dimineaţă grea la vinărie. Nimeni nu face cartofii prăjiţi ca oamenii ăştia. Ţi se topesc în gură, zău.

Se opri să-şi lovească mâinile de coapse.

— Ne-a părut rău când am aflat despre Andrew. Urâtă treabă, urâtă de tot. Unii oameni n-au deloc puterea să se ţină de ceva. Pe vremea mea, se credea că atunci când te căsătoreşti strângi din dinţi, te întăreşti şi te ţii de asta, indiferent cât de rău e. Te ţii de ea! Eu asta fac şi Barbara face tot aşa. Mă scot din sărite cei care renunţă.

Barbara Lintern, la fel de corpolentă ca şi soţul ei, şi cu o voce tot atât de ascuţită, spuse aprobator:

— Categoric!

Îşi înfăşurase o enormă eşarfa galbenă cu violet în jurul gâtului.

— Tipul e un ticălos, şi dacă mai apare prin Ambercross am să-i spun. Preotul mi-a zis că locuieşte în Warminster cu tânăra lui ibovnică. După mine, poate să rămână acolo. Am fost neplăcut surprinsă de purtarea lui. Întotdeauna citea lectura atât de frumos! Dar tu n-ai cum să ştii. Fiica noastră, de exemplu, arată ca un înger şi se poartă ca o dezmăţată. De fapt, aş îndrăzni să spun că e o dezmăţată.

— Aşa-i, oftă colonelul. Fata noastră-i o dezmăţată. Una foarte drăguţă, dar fară îndoială dezmăţată. Dădu din cap şi apoi se înveseli la vederea lui Martin.

— Bună, Martin! Ce mai faci? Am tot vrut să te sun în legătură cu maşina noastră de spălat vase. Afurisita nu merge cum trebuie! Ce cauţi aici? îi ţii companie tinerei noastre Sarah? Bravo!

Sarah, conştientă de privirea ageră a Barbarei, zise repede:

— Martin şi cu mine suntem amândoi în piesa lui

Audrey. Încercăm să ne învăţăm replicile.

— Excelent! ţipă colonelul. Trebuie să ne-anunţi când se joacă şi vom fi acolo. Nu ratăm niciodată o producţie de-a lui Audrey. Uluitoare femeie! E bătrână cât lumea şi mai în putere ca niciodată! Ne-a dat un platou extraordinar la nunta de aur. Destul de urât. L-au furat hoţii. Ai auzit că ne-a fost spartă casa?

— Da, spuse Sarah. Îmi pare tare rău!

— Ai naibii refugiaţi, mârâi colonelul. Vin aici şi ne fură nouă lucrurile de valoare…

— Zău, John, zise Barbara, nu cred că sunt refugiaţi în Ambercross. Poliţia a spus că hoţii erau probabil dependenţi de droguri.

— Exact! Vin aici, ne fură nouă lucrurile de valoare şi-şi fumează ţigările cu opiu…

— Nu cred că-i vorba de opiu, zise Barbara. Probabil e marijuana. Sarah sigur ştie, nu-i aşa, Sarah? Ce se mai fumează în ziua de azi?

— Canabis, spuse Sarah convinsă, bucuroasă să-şi asume rolul de expertă în toate problemele tinerilor, şi marijuana. Sau poate că sunt acelaşi lucru… Iarbă!

— Iarbă! protestă colonelul. Noi am mers în război pentru ca puştii să poată fuma blestemata de iarbă! Daţi-mi oricând un tutun vechi şi bun… sau, mai bine, se corectă el, observând privirea soţiei, nu, mulţumesc!

Barbara pescui din geantă o pălărie violet şi şi-o puse pe cap.

— Hoţii au lăsat în urmă un chiştoc de ţigară. L-am găsit eu! Ţigări Benson and Hedges!

— Ce tupeu! zise colonelul. Tot ce pot să spun e că, slavă Domnului, eram şi eu acasă. Dacă ar fi

crezut că Barbara era singură, nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Doamne, simt că-mi fierbe sângele în vine!

— Nu s-au apropiat de dormitor, dragule. Şi, oricum, Bobby i-ar fi oprit.

— Ha! pufni colonelul. Blestematul de Bobby a dormit în patul nostru şi n-a scos nici măcar un sunet! Nici Digby! Şi, oricum, ştii cum e afurisitul de Bobby… dacă-i vorba de împerechere, e primul. Foarte ciudat, Bobby ăsta… nu contează! Principalul e, Sarah, c-ar trebui să ai foarte mare grijă unde eşti tu, singură pe străduţa aia!

— Ţin un furcoi sub pat, zise Sarah. Şi am propriul meu câine acum. Aţi auzit de câinele meu?

Soţii Lintern făcură un schimb de priviri. Era evident că auziseră de câine.

— Dacă vrei vreun pont despre cum să-ţi stăpâneşti câinele, îi spuse Barbara cu blândeţe, mă poţi suna oricând. John, trebuie să-i lăsăm pe oamenii ăştia să-şi ia prânzul. Mă bucur mult că v-am văzut pe amândoi!

Colonelul dădu mâna cu Martin.

— O să te sun pentru afurisita de maşină de spălat vase. Zâmbi către Sarah. Mă bucur să văd că te distrezi! îi aruncă lui Martin o privire cu subînţeles. Viaţa-i prea scurtă şi toate celelalte! Iar voi sunteţi încă tineri!

— Haide, John, îl certă soţia, luându-l de braţ. O, încă ceva, Sarah, există o dresoare foarte bună de câini în Gassett. Am adresa ei acasă.

— Mulţumesc, spuse Sarah cu jumătate de gură. Urmări cuplul îndreptându-se spre uşă şi şopti: De fiecare dată când vorbesc cu ei mă simt la fel de

tânără ca doamna de Winter! Îţi dai seama că ei cred că noi doi suntem împreună?

— Serios? zise Martin. Sunt flatat. Am ţinut o masă pentru noi în colţ. Ne aduc ei prânzul.

Prânzul se dovedi a fi sandviciuri cu caşcaval şi suc de portocale. Sarah încercă să nu se uite la cele trei femei de lângă ei care mâncau peşte cu cartofi prăjiţi. Se aşeză şi muşcă din sandvici.

— Mulţumesc, spuse ea, adăugând cu sarcasm: dacă mai facem asta vreodată, fac eu cinste cu prânzul.

Martin se aşeză în faţa ei.

— Spune-mi, zise el, chiar ai un furcoi sub pat?

— Dorm singură pentru prima dată în douăzeci de ani, iar în sat au fost trei jafuri în tot atâtea luni. Bineînţeles că am un furcoi sub pat.

— Dacă cineva ar da năvală în camera ta, sublinie Martin, n-ai avea timp să-ţi iei furcoiul.

— Un hoţ n-ar da năvală. Hoţii pândesc. Ar umbla pe scări în căutare de pradă iar eu aş avea timp să mă înarmez.

— Din curiozitate, spuse Martin, ce-ai face cu furcoiul?

— L-aş flutura în aer, cred. Nu ştiu! Oricum, sunt în siguranţă acum, pentru că Jacko i-ar face bucăţele chiar înainte să apuce să umble după pradă… asta dacă nu cumva, şi Sarah se încruntă brusc, ar avea puteri ciudate de stăpânire a câinilor.

Martin arboră o expresie îndurerată.

— Nu te uita aşa la mine. N-am ce face dacă mă place câinele tău.

— Dac-aş fi în locul tău, zise Sarah tăios, aş fi puţin îngrijorată că un câine psihopat a decis că tu

îi eşti suflet pereche. Dac-aş fi în locul tău, m-aş întreba ce-i place atât de mult la tine.

— Personalitatea mea minunată? sugeră Martin.

Sarah pufni.

— Până azi-dimineaţă poate aş fi fost de acord cu tine.

— Vrei să spui că nu te simţi mai bine după o plimbare revigorantă?

— Mă dor picioarele, mă doare tot corpul, şi asta înainte de-a merge înapoi acasă. În ritmul ăsta, voi fi o femeie distrusă înainte de următoarea repetiţie.

— Da, dar vei fi o femeie distrusă drăguţă şi slabă.

— În locul uneia durdulii. Mulţumesc.

— Cu riscul de-a te face să te simţi stânjenită, spuse Martin, cred că eşti o femeie foarte atrăgătoare, şi după o dimineaţă petrecută în compania ta, aş fi surprins dacă Andrew nu se va întoarce acasă foarte curând, implorându-te să-l ierţi.

Zâmbi şi imediat, chinuit de remuşcări, scoase un şerveţel din buzunar şi i-l întinse.

— Îmi pare rău, Sarah, am spus o prostie, n-am vrut să te supăr.

Sarah clipi repede.

— Nu, e-n regulă, mă simt chiar bine până când oamenii sunt drăguţi cu mine şi atunci, fără un motiv anume, îmi vine să plâng. Îmi pare rău.

— Nu eram drăguţ, zise Martin şi o privi neajutorat. Mai vrei ceva de băut?

— Nu, sunt bine, zău. Mulţumesc.

El îşi ridică paharul şi dădu pe gât sucul de portocale. Afişă un aer de veselie puţin forţată.

— Şi acum! în legătură cu ziua de mâine! mai ai chef de-o plimbare?

— Una scurtă, spuse Sarah. Mult mai scurtă.

— Bine, oricum am doar vreo oră liberă mâine-dimineaţă. Ai învăţat scena întâi până acum?

— Mi-am aruncat ochii peste ea noaptea trecută. Cum ar trebui să spun „am douăzeci şi unu de ani” cu convingere?

Martin zâmbi ironic.

— Se numeşte interpretare. Încearcă să înveţi ultima bucăţică unde suntem numai noi doi, ca s-o putem repeta în timp ce ne plimbăm.

— Până mâine? Imposibil!

— Bine. Acum imaginează-ţi că sunt Audrey şi că-mi explici de ce nu ţi-ai învăţat replicile.

— În regulă, o să le învăţ. Habar n-aveam că eşti atât de autoritar.

— Îmi pare rău.

— Ba nu-ţi pare, spuse Sarah. Te simţi bine.

Martin zâmbi. Avea un zâmbet foarte drăguţ.

— Ai dreptate, spuse el, părând puţin surprins. Aşa e.

Şi la fel se simţea şi ea, se gândi Sarah. Cine ar fi crezut că Martin Chamberlain va fi o companie atât de plăcută?

CAPITOLUL 7

Ridică-ţi moralul făcând planuri de vacanţă

Când ajunseră înapoi pe aleea Shooter, chiar şi Jacko începuse să obosească. Sarah întrebă:

— Vrei o cafea? Mai am chiar atâta energie cât

să pun ibricul pe foc.

Înlemni brusc la vederea Toyotei roşii din faţa furgonetei lui Martin.

— E Andrew, zise ea, mă întreb ce vrea.

— Poate ar fi mai bine să plec, spuse Martin. Vrei să-l ţii pe Jacko?

— Niciodată nu vreau să-l ţin pe Jacko, zise Sarah, şi nu-i nevoie să pleci aşa repede doar pentru c-a venit Andrew. Dacă vrea să-mi facă morală în legătură cu piesa, poţi să-i spui cât de minunat joc.

— N-ar fi decât adevărul, spuse Martin galant. Ai fost foarte convingătoare când ai jucat scena aceea cu Howard seara trecută. Păreai atât de nervoasă şi de stânjenită, a fost grozav.

— Atunci nu jucam teatru. Howard mă face întotdeauna să mă simt aşa.

Sarah deschise poarta şi îngenunche să-şi ia corespondenţa din cutia poştală. Scoase o vedere şi zâmbi.

— E de la băieţi!

Auzi uşa din faţă trântindu-se şi ridică privirea. Jacko intră instantaneu în acţiune, trăgând disperat de lesă, lătrând şi arătându-şi colţii cu o înflăcărare care era aproape miraculoasă după o expediţie atât de eroică. Martin îl ţinu cu îndârjire în timp ce Andrew, strângând la piept un tablou, se dădu prudent înapoi către tufele de trandafiri.

— O să-l duc înăuntru, spuse Martin. Haide, Jacko, bătrâne!

Îl trase către uşă şi-i făcu din cap un semn de salut lui

Andrew, care se retrăsese lângă gard. Sarah o luă înainte ca să-şi întâmpine soţul. Observă că

acesta părea slab şi zvelt în pantaloni bleumarin de bumbac, pulover cu anchior asortat din care se vedeau marginile unui tricou alb imaculat. Adulterul, se gândi ea sarcastică, i se potrivea fară îndoială. Conştientă de părul ei bătut de vânt şi obrajii îmbujoraţi, spuse cu răceală:

— Văd că iei tabloul de Matisse.

Ea îi dăduse copia de ziua lui, cu mai mult de zece ani în urmă. Nu bănuise că-i plăcuse atât de mult.

— Nu te deranjează, nu? Te-am sunat azi-dimineaţă. Am sunat de două sau de trei ori.

— Ne-am plimbat. Ia-l, e tabloul tău la urma urmei.

— Mulţumesc. Aşadar ai ieşit la plimbare cu Martin? Frumos.

El vorbea de parcă ea ar fi înghiţit nişte medicamente.

— Încercăm să slă… Sarah se corectă repede. Încercăm să învăţăm replicile.

— Bietul Martin, spuse Andrew. Mă tem că nu-i făcut să fie Maxim. Audrey i-a distribuit rolul într-un moment de panică. Păcat, căci ar fi un Frank perfect: solid, demn de încredere, puţin cam plictisitor.

Lui Sarah i se strecură în minte o imagine plăcută, în care ea lua tabloul şi-l spărgea în capul soţului ei. Uitase cât de arogant putea să fie. Spuse:

— Nu mi se pare plictisitor Martin şi cred c-o să-l interpreteze foarte bine pe Maxim. Nu a mai avut ocazia de a juca într-un rol principal până acum.

— Din motivul întemeiat că nu are stofa de protagonist.

Nu mă înţelege greşit, sunt foarte ataşat de bătrânul Martin. Omul e un instalator strălucit, desigur, dar

— Ce importanţă are asta?

— Absolut niciuna.

Andrew lăsă jos tabloul şi îl sprijini de picioare.

— Nu vreau să vorbesc despre Martin. Ce mai faci *tui* Sper că Audrey nu te terorizează prea tare.

— Deloc, spuse Sarah. De fapt, adăugă ea, devenind tot mai convingătoare în minciună, îmi place la repetiţii. *Rebecca* e o piesă atât de bună!

— Abia aştept s-o văd.

— Vii la spectacol?

— Bineînţeles că da. Ştii că ai tot sprijinul meu.

Întoarcerea lui Martin o opri pe Sarah să-i dea un răspuns nu tocmai binevoitor.

— L-am dus pe Jacko în grădina din spate, spuse el. Ar fi mai bine să plec. Am ceva de făcut.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat de la o soartă mai rea decât moartea!

Andrew scoase un chicotit de genul „nu mi-am făcut niciodată griji cu adevărat” şi zâmbi cu seninătate.

— Sarah mi-a spus că faci lucruri grozave în rolul lui Maxim.

— E foarte drăguţ din partea ei, murmură Martin. Cu siguranţă fac ceva cu rolul lui Maxim.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să bată din picior, ca un cal care aşteaptă semnalul de start. Andrew zâmbi.

— Sunt sigur că te descurci foarte bine. E o interpretare dificilă: Maxim trebuie să fie rău şi nepăsător şi în acelaşi timp să-şi păstreze simpatia

publicului. Foarte complicat. Sunt convins că o să te descurci.

— Mulţumesc.

Pe lângă soţul ei înalt şi vesel, Martin părea scund, stângaci şi şters. Abilitatea încrezătoare de a conduce pe care o arătase în timpul plimbării dispăruse. Sarah se simţea dezamăgită de ambii bărbaţi: de Andrew pentru că era atât de încrezut şi de Martin pentru că era atât de intimidat de prezenţa lui Andrew.

— Trebuie să plec, spuse Martin. Mulţumesc pentru plimbare, Sarah. La revedere, Andrew!

— La revedere, spuse Andrew, şi mult noroc!

Martin încuviinţă cu capul şi se îndreptă către furgoneta lui cu toată energia unui bărbat care abia aşteaptă să fie în altă parte.

— Bunul Martin, spuse Andrew fără prea multă convingere. Observă vederea din mâna lui Sarah. E de la băieţi? Eu am primit ieri una. Au ajuns în Goa şi s-au împrietenit cu alţi călători. James urmează să fie cavaler de onoare la nunta lor.

Sarah întoarse vederea şi o citi repede.

— Oh, Doamne! spuse ea.

— Ce-i? întrebă Andrew brusc. S-a întâmplat ceva?

— E de la Ben. Ascultă: „Goa e grozavă şi am fost la o nuntă. James a fugit cu mireasa, dar eu mai rămân aici o vreme. Sper că-ţi place câinele, cu dragoste, Ben.”

Andrew luă vederea.

— E o glumă, spuse el. Fără îndoială.

— Ben nu face glume. Ce putem face?

— Nimic. Nu avem ce face. Nu putem să zburăm până-n Goa şi să-i cerem scuze mirelui. Trebuie să

existe tot felul de explicaţii, şi oricum băieţii sunt adulţi acum. Trebuie să-i lăsăm să-şi facă singuri ordine în viaţă. Nu trebuie să ne facem griji. Sarah? Promite-mi că n-o să te îngrijorezi!

O îmbrăţişă şi pentru o clipă ea îşi permise să se sprijine de el. O înspăimânta dorinţa fizică deplină pe care o simţea pentru el.

— Ai dreptate, spuse ea dându-se înapoi. Nu putem face nimic. Mă anunţi dacă mai afli ceva?

— Bineînţeles că da, şi tu să faci la fel. Îşi ridică tabloul. Ar fi mai bine să plec. Te simţi bine?

Sarah încuviinţă din cap.

— Sunt bine.

— Bun. Andrew făcu o pauză. Asta-i foarte important pentru mine. Urăsc faptul că te-am rănit.

„Atunci întoarce-te acasă”, ar fi vrut ea să spună, „vino acasă şi o să uităm că s-a întâmplat vreodată ceva.” Lătratul strident al lui Jacko, care avea asupra nervilor ei acelaşi efect ca şi scârţâitul de cretă pe o tablă, îi reaminti de mârşăvia teribilă a lui Andrew.

— Sunt convinsă, spuse ea cu răceală. La revedere, Andrew.

— Ţinem legătura, zise el. O să luăm prânzul împreună cândva, ca să discutăm despre planurile de viitor. Te sun eu.

— Bine.

Ea se îndreptă către casă fară să privească înapoi. Cât de tipic din partea lui Andrew să fie atât de drăguţ şi de blând, iar apoi, ca din întâmplare, să dea o lovitură mortală. Ce voia să spună prin „planuri de viitor”? Voia un divorţ imediat, sau doar o pedepsea pentru că nu se

transformase în epava demnă de milă la care se aşteptase el? Undeva în Goa se afla un biet mire a cărui inimă fusese frântă de fiul ei.

Nu numai că se măritase cu un ticălos, dar după cum se părea mai şi făcuse unul. Şi, mai mult, se gândi ea în timp ce deschise uşa dinspre grădina din spate şi inspectă ghivecele cu flori întoarse cu fundul în sus, era stăpâna celui mai rău câine din lume. Nu era drept. Nimic din tot ce se întâmpla nu era drept.

În bucătărie suna telefonul. Sarah intră, închizându-i uşa în nas câinelui ei dezgustător, şi ridică receptorul.

— Sarah? Sunt Miriam. Cum îţi merge?

Sarah îi povesti.

— Şi cel mai rău este, concluziona ea, că piesa va fi un dezastru, Ben e singur în Goa, James e cine ştie pe unde cu mireasa altuia, câinele meu continuă să mă urască şi eu îl urăsc pe el, şi acum soţul meu vorbeşte despre „planuri de viitor”. Trebuie să-ţi spun că planul tău ingenios de a-l ademeni înapoi la mine nu mai pare atât de ingenios în momentul de faţă.

— Păi, de fapt, am altă idee, spuse Miriam şi abia atunci observă Sarah că lui Miriam îi dispăruse elanul din voce. Plec în vacanţa de la mijlocul semestrului şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii şi tu cu mine.

— Miriam, s-a întâmplat ceva? spuse Sarah, lăsându-şi scaunul pe spate şi odihnindu-şi picioarele pe masă.

Urmă o pauză.

— O prietenă mi-a oferit apartamentul ei din Puerto de Andratx. E chiar lângă port. O poziţie

grozavă. Ţi-ar plăcea.

— Miriam, zise Sarah din nou. Ce s-a întâmplat? Mă laşi să aiurez într-una despre problemele mele stupide, până ajung să mă plictisesc singură. Ştiu că s-a întâmplat ceva. Ce este?

Urmă o altă pauză şi atunci Sarah ştiu sigur că ceva nu era în ordine, pentru că de obicei Miriam avea un flux verbal precum Cascada Niagara.

— E posibil să mă înşel, zise Miriam cu grijă, dar nu cred, pentru că recunosc semnele. Clive a început să-şi ia telefonul mobil în grădină, se întoarce târziu de la serviciu, nu vine în pat decât după ce adorm eu. Aşa că m-am gândit că o săptămână în Mallorca şi o aventură mică de vacanţă – putem să stabilim detaliile cât suntem acolo – ar fi nimerite. Ce părere ai?

— Vin, spuse Sarah, cu condiţia să pot să am şi eu o aventură de vacanţă.

— În regulă. Tu poţi să-l iei pe Antonio Banderas, iar eu pe Marcello Mastroianni.

— Mastroianni era italian şi oricum e mort.

— Nu sunt pretenţioasă. Chiar vrei să vii? Nu te presez eu să faci asta?

— În momentul de faţă, mă simt ca şi cum mi-ai fi aruncat un colac de salvare.

— Grozav, spuse Miriam. O să-l împărţim. Piesa ta chiar o să fie un dezastru?

— Da, iar Andrew spune că va veni s-o vadă.

— Normal că va veni. Va fi ros de curiozitate. Am o presimţire bună în legătură cu piesa asta.

— Spune-mi, zise Sarah, ai o presimţire bună şi în legătură cu Mallorca?

— Da, spuse Miriam, am.

— Bun, zise Sarah, acum sunt într-adevăr

îngrijorată.

Când Martin sosi în dimineaţa următoare, Jacko ţâşni turbat în întâmpinare, dând din coadă cu un asemenea entuziasm, încât o lovi pe Sarah peste picior, făcând-o să se împiedice de castronul lui cu apă pe jumătate gol şi să ude leoarcă ziarele de duminică, pe care tocmai fusese gata să le pună pe masă.

— Vezi? întrebă Sarah. Vezi ce haos creează câinele ăsta? N-ar fi atât de rău dacă entuziasmul lui ar fi îndreptat către *mine,* dar *tu* eşti cel pe care-l iubeşte!

Îi veni brusc o idee minunată.

— Nu-l vrei tu pe Jacko? Martin, lasă-mă să ţi-l dăruiesc, ar fi un însoţitor nemaipomenit şi o să-ţi dau chiar şi castronaşul şi lesa!

— Aş face multe lucruri pentru tine, spuse Martin ridicând ziarele şi scuturându-le de apă, dar să-l iau pe Jacko nu e unul dintre ele.

— Nu văd de ce nu. El te iubeşte şi tu îl placi. E soluţia evidentă.

— Nu, nu este. Ar fi singur toată ziua. Nu l-aş putea lua la serviciu cu mine. Ar înnebuni.

— E deja nebun, sublinie Sarah, iar între timp îmi distruge şi mie sănătatea mintală. Ţi-ar plăcea să ai grijă de el o săptămână cât voi fi plecată şi să vezi cum merge?

— Nu, nu mi-ar plăcea. Unde pleci?

— La Mallorca. Peste câteva săptămâni. Prietena mea, Miriam, m-a chemat ieri cu ea. Mergem să ne facem soţii geloşi cu amanţi spanioli.

— Foarte bine, spuse Martin politicos.

Sarah îşi luă haina şi îi dădu lesa lui Martin.

— Acel „foarte bine” sugerează că nu sunt capabilă să-mi găsesc o aventură sau că nu o să-mi fac soţul gelos?

— Niciuna, nici cealaltă. Martin deschise uşa. Unde mergem astăzi?

— Ce-ar fi s-o luăm spre terenul de agrement, prin câmp şi în jos pe lângă ferma Halldown? E destul pentru o dimineaţă de duminică.

— Bine. Uşor, Jacko, fii cuminte, băiete!

— Vezi! zise Sarah. Aproape că te ascultă! Eşti sigur că nu-l vrei?

— Foarte sigur.

Merseră către capătul aleii Shooter şi o luară la stânga pe strada Gassett, în timp ce Sarah îi dădea lui Martin motive din ce în ce mai disperate pentru care el ar fi trebuit să între în posesia lui Jacko. Clementine Delaney trecu pe lângă ei cu bicicleta şi strigă vesel: „Salut!” Asta-l făcu pe Jacko să mârâie feroce. Clementine pedală înainte furioasă, până ce se refugie în siguranţa aleii din faţa casei. Jacko încetă să mai mârâie şi chiar păru binedispus, până când ajunseră la intersecţie, când începu să tragă de lesă.

— Fii cuminte, Jacko, spuse Martin autoritar şi, luând-o pe Sarah de braţ, îi conduse atât pe ea, cât şi pe câine pe partea cealaltă a străzii Finn.

Jacko mergea cu paşi mărunţi pe lângă ei, ca un mieluşel. Trecură pe lângă şirul de căsuţe cu terasă şi o luară la stânga pe terenul de agrement.

— Martin, zise Sarah, de ce-ai plecat ieri în grabă?

— M-am gândit c-ai vrea să rămâi singură cu Andrew.

Sarah se uită în sus la el.

— Nu-ţi place de Andrew, nu-i aşa?

Martin slăbi strânsoarea lesei lui Jacko.

— În regulă, bătrâne, şopti el. Aproape am ajuns.

Conştient că Sarah aştepta un răspuns, spuse cu blândeţe:

— Nu-l cunosc suficient de bine ca să mă pronunţ.

— Aţi jucat împreună în piese de teatru în ultimii cincisprezece ani! Nu mă deranjează dacă nu-l placi.

Sarah făcu o pauză în timp ce trecu peste un gărduţ şi aşteptă cât Martin îi dădu drumul din lesă lui Jacko. Acesta o luă imediat la goană, trecu de leagănele stricate către celălalt capăt al terenului, unde un grup de iepuri urmau să fie împuşcaţi.

— Ştiu că Andrew are defectele lui, spuse Sarah. Probabil crezi că sunt nebună să-l vreau înapoi! ÎI privi aşteptând o reacţie. Chiar trebuie să mergem atât de repede?

— Nu e repede, e înviorător. Ar trebui să slăbim, îţi aduci aminte? Ai învăţat scena întâi aseară?

— O parte din ea. Aş fi învăţat mai mult dacă nu aş fi fost epuizată din cauza ta. Am adormit la pasajul în care tu mă săruţi în creştetul capului.

— Slabă scuză, spuse Martin brutal. Hai să începem cu partea în care eu intru în casă şi te găsesc plângând.

La început, Sarah ezită şi se bâlbâi. Martin se descurcă mai bine, dar rosti replicile cu o monotonie totală. Când ajunseră la ferma Halldown, amândoi se simţeau bine. Dicţia lui Martin începuse să semene cu cea a colonelului

Lintern, iar aerul său de mare sau chiar cumplită nerăbdare făcea să-i fie mai uşor lui Sarah să spună replica „te iubesc atât de mult!” cu un tremur autentic în glas.

— Marfă! spuse o voce râzând pe înfundate, iar actorii reveniră imediat înapoi la realitate.

Sarah, privind în jur, depistă sursa chicotitului în persoana lui Luke Everseed, fiul cel mic al preotului, care stătea pe o bancă din sat cu o ţigară într-o mână şi un braţ în jurul frumuseţii locale, Tracy Endover.

— Repetăm replicile pentru teatru, explică Sarah repede.

— Marfa! zise Luke din nou. Tracy se hlizi.

— Jucăm piesa în aprilie, zise Sarah. Poate veniţi s-o vedeţi.

— Sigur, spuse Luke. Tracy se hlizi din nou.

— La revedere! spuse Sarah veselă, înaintând rapid. Unde rămăseserăm, Martin?

— Îmi spuneai că mă iubeşti, spuse Martin calm.

În spatele lor, adolescenţii râdeau nestingheriţi.

— *Tu* de ce zâmbeşti? se răsti Sarah la însoţitorul ei.

Martin zâmbi răutăcios.

— Te-ai făcut roşie ca focul, spuse el.

Sarah îşi îndreptă umerii.

— E simplu pentru tine, dar eu am fost cea care suna patetic şi firav. Luke a crezut că eram *eu însămi.* Îmi pare rău s-o spun, dar doamna de Winter e o plângăcioasă de neimaginat. Şi ce vede ea la un tiran ca Maxim? I-ar fi mult mai bine cu prietenul lui simpatic, Frank. Frank e atât de blând şi demn de încredere. Toată lumea îl place pe bunul Frank.

Martin negă dând din cap.

— Femeile niciodată nu se îndrăgostesc de bunul Frank. Ele întotdeauna îi preferă pe ticăloşi.

— Ba nu, nu facem aşa!

— Ba da, aşa faceţi! Ia exemple din istorie. Toţi marii afemeiaţi – Napoleon, Carol al II-lea, Byron, James Bond – toţi au tratat femeile îngrozitor. Femeile adoră nemernicii.

— Eu nu! îl văzu pe Martin ridicând sceptic dintr-o sprânceană. Ştiam eu! Crezi că Andrew e un nemernic!

— Îmi atribui cuvinte pe care nu le-am spus.

— Ai dreptate. E un ticălos, dar un ticălos cu calităţi compensatorii. Numai că în clipa asta nu pot să-mi dau seama care sunt astea.

— Ar fi fost formidabil în rolul lui Maxim, spuse el.

— Eu cred că tu îl interpretezi excelent pe Maxim, protestă Sarah. De fapt, când eşti în pielea lui Maxim, eşti într-adevăr foarte sexy. Ce-i? De ce te uiţi aşa?

Martin râânji.

— Ţi-a spus vreodată cineva, zise el, că faci nişte complimente minunate?

CAPITOLUL 8

Nu fi surprins de dorinţele sexuale neașteptate

Înainte ca Sarah să joace în *Rebecca,* întâlnirile ei cu Martin se limitaseră la petrecerile de după spectacol. Îi făcuse mereu plăcere să discute cu el în ocaziile acelea, căci părea să fie singura persoană de acolo care nu trata compania de teatru din Ambercross ca având ultimul cuvânt în materie de cultură.

Întotdeauna îl compătimise foarte tare. Era atât de drăguţ şi curtenitor şi atât de nepotrivit pentru soţia lui, care-şi etala farmecele cu foarte mult entuziasm, şi care în relaţia cu sexul opus avea subtilitatea unei plante carnivore. Martin nu păruse niciodată să-i observe comportamentul neruşinat. Sarah bănuise că era genul de bărbat care pur şi simplu ignora tot ce nu-i plăcea. Când Anthea l-a părăsit, s-a retras din următoarea reprezentaţie şi la întoarcere a respins cu blândeţe şi amabilitate orice încercări ale celorlalţi de a-şi exprima simpatia.

Aşadar Sarah îl plăcuse, dar nu considerase niciodată că îl cunoaşte. De aceea nu prea înţelegea de ce după două plimbări în compania lui se simţea suficient de relaxată ca să-l tachineze în privinţa farmecului său. Probabil din cauză că amândoi fuseseră umiliţi în public de soţii lor mai înflăcăraţi.

După plecarea lui Andrew, Sarah deveni conştientă de o barieră invizibilă existentă în relaţiile ei cu oamenii. Aceştia o compătimeau şi fie încercau să-şi ascundă mila printr-un stil exagerat de entuziasmat de a vorbi, fie încercau să-şi arate mila tratând-o ca şi cum ar fi fost de porţelan. Ambele atitudini reuşeau s-o facă pe Sarah să se simtă stânjenită şi timidă.

Se enervase chiar şi pe incapacitatea lui Andrew de a vorbi despre Martin fără să adauge prefixele „sărac” şi „bătrân”, din moment ce şi ea dobândise aceleaşi etichete. Devenise acum săraca bătrână Sarah şi nu-i păsa dacă acesta era motivul pentru care Martin se simţea mai în largul lui cu ea şi ea cu el. Era recunoscătoare pentru că-şi petrecea timpul cu cineva care o înţelegea.

Plimbările de weekend îi micşoraseră şi teama de repetiţii. Ştia că acum avea un aliat, chiar dacă nu unul foarte deschis. Astfel că în ziua aceea, în ciuda faptului că avea repetiţie seara, era în stare să se concentreze asupra muncii ei, fără să-i distragă atenţia gândurile despre seara ce urma.

De fapt, în după-amiaza aceea, Sarah trăia o clipă perfectă. Clipele perfecte nu sunt foarte dese şi ar trebui să fie pe deplin apreciate când există. Sarah o savura pe aceasta cu siguranţă. Casa era liniştită, deci Dumnezeu ştie ce făcea Jacko, în cazul fericit era extenuat de plimbarea în care îl dusese Sarah înainte de prânz. Atelierul era călduros şi înmiresmat de conurile de pin pe care ea le aruncase în soba cu lemne. Şi cel mai important lucru, se gândi Sarah în timp ce se îndepărtă de şevalet şi îşi privi opera, era satisfacţia de a şti că îşi terminase cel mai bun tablou din viaţa ei.

După ce îi făcuse lui Raffles sute de fotografii şi cochetase cu diferite feluri de a poza, se hotărâse într-un final asupra unei picturi simple în ulei şi foarte puternic reliefate. Trăsăturile lui Raffles de la gât în sus dominau pânza, negre şi maronii, cu doar un strop de culoare măslinie pe fundal. Nasul îi strălucea, blana îi sclipea, iar ochii lui mari şi

frumoşi sugerau o înţelepciune şi o inteligenţă cu mult deasupra limitelor rasei sale.

În momente ca acelea, Sarah îşi iubea atelierul. Când munca mergea prost, ea umbla în jurul şevaletului, iritată de limitele camerei, neliniştită din cauza dezordinii. Când era mulţumită de munca ei, ca în ziua aceea, se bucura de căldura liniştitoare din sobă, de veselia pereţilor de un galben aprins, şi de harababura nestingherită de pensule, pânze şi palete aruncate. De dragul lui Andrew, încercase mereu să păstreze restul casei curat, dar acolo era împărăţia ei, supusă numai ei.

De undeva din harababura nestingherită se auzi ţârâitul înviorător al telefonului. Celularele mici şi gri şi harababura nestingherită nu făceau casă bună împreună. În cele din urmă, Sarah găsi telefonul sub ziarul de duminica trecută şi spuse un pic gâfâind: „Alo!”

Vocea joasă a lui Jennifer îi răspunse imediat:

— Sarah, slavă Domnului că eşti acasă. Poţi veni la cină sâmbăta viitoare, nu cea care vine, ci peste două săptămâni? Vreau să vii. N-ai alt program, nu?

— Nu cred, spuse Sarah, ştiind foarte bine că agenda ei socială era complet goală. E vreun dineu neceremonios de-al tău, unde nu găteşti decât vreo patru feluri de mâncare, sau e un banchet?

— Nu, vii doar tu şi familiile Delaney şi Everseed. Dar îmi doresc foarte tare să vii. Vreau să-i acorzi o foarte mare atenţie lui George. Te voi aşeza lângă el la cină.

— De ce? întrebă Sarah îngrijorată.

Amintindu-şi de ultima lor conversaţie, se

întrebă dacă Jennifer plănuia să i-l paseze ei pe săracul George.

— Cred că-i posibil, spuse Jennifer pe un ton grozav de satisfăcut, ca George să aibă o aventură. Misiunea ta e să afli dacă bănuielile mele sunt adevărate.

— Nu sunt, spuse Sarah categorică. George n-ar avea niciodată o aventură. Nu e genul. De ce crezi că are o aventură? Nu crezi că-i o dorinţă deşartă de-a ta?

— Nu, şi nu-i nici intuiţie feminină, deşi asta se exclude acum…

— Obişnuiam să cred că am intuiţie feminină, zise Sarah melancolică.

— Nu vorbim despre tine, spuse Jennifer scurt şi în opinia lui Sarah destul de nedrept. Vorbesc despre câteva probe incriminatorii foarte interesante. Unu: George a ieşit seara în oraş în ultimele două miercuri. Prima dată mi-a spus că va lucra până târziu, şi săptămâna trecută a zis că lucrează până târziu, iar în dimineaţa asta, la micul dejun, i-am reamintit că are mâine o şedinţă a consiliului parohial şi s-a înroşit tot şi a spus că are o şedinţă la serviciu, iar *apoi* a spus că nu vrea pâine prăjită!

— Păi, poate chiar nu voia pâine prăjită.

— George vrea întotdeauna pâine prăjită. Voia să scape repede pentru că spunea o minciună şi ştie că e un mincinos foarte prost.

— Poate că într-adevăr lucrează până târziu. Poate s-a săturat de şedinţele consiliului parohial. Nu-l condamn dacă e aşa, trebuie să recunosc. Dacă asta-i tot ce ai, atunci…

— Mai am! se lăudă Jennifer. Ia ascultă!

Sâmbătă dimineaţa eram în oraş, treceam pe lângă farmacie, şi o femeie a ieşit şi a spus: „Bună, George!” Iar George a răspuns – şi Jennifer făcu o pauză – George a răspuns: „Bună!”

— Înţeleg, zise Sarah. Pare într-adevăr o întâlnire destul de dramatică.

— Nu pricepi, spuse Jennifer nervoasă. Era felul în care a spus „bună”. În toată viaţa mea nu am auzit niciodată un cuvinţel atât de inofensiv pronunţat cu o asemenea greutate. De îndată ce l-a rostit, a dispărut brusc în farmacie, iar când am intrat după el şi l-am întrebat ce căutam acolo, a luat repede o cutie de cremă hidratantă şi a spus că are pielea uscată.

— Mie îmi sună plauzibil.

— Nu fi ridicolă, Sarah! Când a fost George vreodată preocupat de lucruri precum pielea uscată? Şi oricum nu are pielea uscată. Ar fi putut să ia şi pastile de menopauză la cât de mult îi păsa. A fugit în farmacie pentru că era disperat să se îndepărteze de acea femeie, sau mai degrabă era disperat să mă îndepărteze *pe mine* de acea femeie.

— Şi ea cum arăta?

— De fapt, semăna puţin cu tine: în pantaloni greu de definit şi cu un hanorac.

— Foarte în stilul meu, încuviinţă Sarah.

— Deci tot ce trebuie să faci, concluzionă Jennifer, e să-l întrebi unde se duce miercuri seara, şi să-l urmăreşti ca un uliu în timp ce faci asta. Iar apoi să-mi raportezi totul.

— Dacă fac asta, sublinie Sarah, va şti că eşti îngrijorată din cauza lui şi oricum nu e foarte politicos ca un invitat să-şi interogheze gazda

despre posibilele sale activităţi extraconjugale.

— Nu e foarte politicos ca un soţ *să aibă* activităţi extraconjugale! Dar cu siguranţă nu vreau ca el să ştie că-l urmăresc. Va trebui doar să rezolvi problema cu tactul tău obişnuit. Ai putea începe să vorbeşti aiurea despre serile de miercuri şi ce înseamnă ele pentru tine şi apoi…

— Nu înseamnă nimic pentru mine, cu excepţia faptului că trebuie să scot coşul de gunoi afară.

— Păi, prefă-te că înseamnă, Sarah, pentru numele Domnului – tu eşti cea creativă! Şi nu uita să pari inocentă.

— O să plec repede de la petrecerea asta, spuse Sarah. Ştii că nu mă pricep la şiretlicuri.

— Eşti actriţă, nu? Cum merge piesa, apropo?

— Am repetiţie în seara asta. Dacă va fi la fel de rău ca data trecută, probabil că am să fiu o fostă actriţă.

— Prostii! spuse Jennifer. Sunt sigură că te vei simţi ca peştele în apă!

Încrederea lui Jennifer se dovedi a fi teribil de greşită. În seara aceea la repetiţie, Audrey o întrerupse pe Sarah permanent.

— Vorbeşte mai tare! îi ordona ea. Vorbeşte mai tare!

— Încerc să par nervoasă şi speriată, protestă Sarah slab. Dacă strig nu mai par speriată.

Audrey îşi duse mâna la frunte.

— Nu trebuie să strigi, îi explică. Trebuie să vorbeşti cu *dicţie.* Ascult-o pe Claire. Ea nu ţipă. Vocea ei sună rece, calm şi ameninţător, şi îi poţi auzi fiecare cuvânt.

— Tot secretul e în respiraţie, adăugă Claire îndatoritoare. Trebuie să vorbeşti din diafragmă,

uite! Puse o mână imensă deasupra a ceea ce se presupunea a fi diafragma ei.

— Exact, Claire, spuse Audrey aprobator. Acum haideţi să mai încercăm o dată. Claire, tu intri pe scenă din stânga şi o vezi pe Sarah. Buzele ţi se încreţesc de dispreţ. Foarte bine, Claire, foarte convingător! Sarah, tu te dai înapoi… nu chiar atât de evident, dragă… şi începi!

Să încerce să-şi amintească replicile în timp ce se străduia să respire din diafragmă nu era uşor, dar cel puţin de data asta conversaţia continuă fară alte întreruperi din partea lui Audrey. În mod alarmant, nu făcu niciun comentariu la sfârşitul scenei. În schimb, făcu un semn spre un băiat care mesteca gumă şi care îşi bea berea într-un colţ al încăperii.

— Vreau să-l cunoaşteţi cu toţii pe Cari. Este fiul grădinarului meu şi s-a oferit cu amabilitate să joace rolul scurt, dar esenţial, al lui Robert.

Se aşternu tăcerea în timp ce toată lumea încerca să-şi amintească cine era Robert. Însuşi Cari îşi băgă mâinile în buzunare şi îşi îndreptă privirea spre tavan, iar Sarah îşi dădu seama că săracul de el căzuse victimă a voinţei de nezdruncinat a lui Audrey.

— Robert este ajutor de lacheu şi apare la pagina treizeci şi nouă, în conversaţia cu majordomul Frith, reaminti Audrey publicului ei. Acum, din moment ce Cari are o foarte importantă întâlnire cu tânăra lui prietenă, (cercetarea atentă a tavanului deveni chiar mai intensă pentru Cari), vom repeta rapid bucăţica lui ca să poată pleca. Voi, ceilalţi, puteţi să staţi jos!

Cu mare uşurare, Sarah se retrase pe banca de

lângă fereastră, iar Margaret Simmons i se alătură.

— Ce mai faci, Sarah? şopti ea. Rezişti, sper?

— Bine, îi şopti Sarah. *Tu* ce mai faci?

— Eu şi Adrian, şuşoti Margaret jalnic, avem şi noi micile noastre probleme în prezent.

— Serios?

Alarmată, Sarah se holbă la Adrian, care în momentul acela îl interpreta pe Frith, majordomul, cu foarte mare succes. Margaret dădu din cap.

— Nepotul nostru, rosti ea printre dinţi. De trei ani e logodit cu o fată foarte drăguţă. Acum trei luni şi-au cumpărat o casă împreună. Acum el s-a îndrăgostit de altcineva, iar biata Lucy e distrusă. Vorba lui Adrian, mare păcat că au cumpărat casa: complică atât de tare lucrurile. Nu ne vine să credem! Lucy e ca un membru al familiei. Cred că nici *ei* nu-i vine să creadă!

— Săraca Lucy! spuse Sarah cu patos.

— Da, într-adevăr, aprobă Margaret într-un mod mai degrabă indiferent, după cum observă Sarah. Problema e, continuă ea, că draga de Lucy se comportă puţin cam prosteşte, îl sună încontinuu. Tot timpul. Iar când nu-l sună, îi trimite mesaje şi e-mailuri. Foarte neplăcut pentru bietul Philip.

— Poate că ea nu înţelege de ce bietul Philip a părăsit-o, îndrăzni Sarah să spună.

— Normal că nu înţelege. Niciunul dintre noi nu înţelege, cu atât mai puţin bietul Philip. Purtarea lui e complet absurdă, dar când a fost dragostea vreodată raţională? Bietul Philip se simte groaznic.

Sarah răspunse cu un gest expresiv din cap. Îl

cunoscuse pe nepotul lui Margaret cu un an în urmă, la o petrecere de după spectacol şi i se păruse într-adevăr un tânăr politicos şi atent. Oare ar trebui să fie blamat pentru că s-a îndrăgostit de o femeie în timp ce locuia cu alta? Oare Andrew ar trebui acuzat fiindcă s-a îndrăgostit de Hyacinth Harrington? La amintirea lui Hyacinth, chipul lui Sarah se întunecă. „Da”, se gândi ea, „fără îndoială că ar trebui.” O întrebă pe Margaret:

— Crezi că Philip şi-ar da seama că a făcut o greşeală îngrozitoare?

Margaret scutură din cap.

— Mi-e teamă că nu, spuse ea.

Oare Sarah credea că Andrew şi-ar da seama că a făcut o greşeală îngrozitoare? Nu. Oare credea că după ce o va urmări galopând triumfător pe scenă, încercând să-şi găsească diafragma, Andrew se va lovi cu pumnul în cap şi se va întreba ce văzuse la talentata, frumoasa şi tânăra domnişoară Harrington? Nu.

Fusese Andrew surprins de o dragoste bruscă şi pasionată pentru Hyacinth, sau relaţia lor începuse ca un mic adulter, pe ascuns? Cu siguranţă trebuie să fi existat cel puţin un moment-cheie, în care Andrew ar fi putut să se retragă cu bună ştiinţă. Poate că fusese unul. Poate că Andrew decise că dându-i-se posibilitatea de a alege între intimitatea soţiei sale şi posibilităţile lui Hyacinth, ultima era cu mult mai atrăgătoare. În toate sensurile. Şi la urma urmei, cine n-ar da o haină veche pentru una nouă? De fapt, se gândi Sarah, ea n-ar face-o. Ştia cum se simte în vechea ei haină: era confortabilă şi plăcută. Cine putea să-i garanteze că una nouă

avea s-o mulţumească atât de tare?

În toţi anii ei de căsnicie, Sarah nu fusese niciodată tentată de adulter. Ca să spună lucrurilor pe nume, nu fusese chiar asaltată de oferte. Prima îi fusese făcută de bărbatul care venea să le repare acoperişul şi, din moment ce el suferea de o problemă destul de serioasă cu transpiraţia, nu îi fusese greu să reziste sugestiei de a se culca împreună. Singurul alt eventual amant era soţul femeii care condusese grădiniţa băieţilor. Într-o seară, la o petrecere, ea avusese o discuţie plăcută cu el despre grădinărit, iar el îi spusese că era esenţial să înţelegi tipul de sol pe care îl aveai. O întrebase tendenţios dacă i-ar fi plăcut să treacă pe la ea şi să-i testeze solul. Sarah, care băuse mult mai mult decât ar fi trebuit, răspunse sugestiei cu mare entuziasm. Când trecu pe la ea în după-amiaza următoare, descoperi că fie ea îi înţelesese greşit oferta, fie el îi înţelesese greşit entuziasmul. El îi acceptase refuzul categoric cu stoicism, dar îşi pierduse repede interesul pentru grădina ei, iar ea nu află niciodată dacă solul ei era prea calcaros sau nu. În decursul următorilor câţiva ani, ea se întâlnise cu alte trei femei cărora el le testase solul, şi ea trebuise să-şi stăpânească impulsul de a le cere detalii despre analiză.

— Sarah! vocea lui Audrey îşi croi drum printre gândurile ei ca o ghilotină prin gâtul unei doamne.

— Da! spuse Sarah, luând repede poziţia de drepţi.

— Vreau ca tu şi Martin să jucaţi ultima voastră bucăţică din finalul scenei întâi. Toţi ceilalţi, ridică Audrey mâna binevoitoare, puteţi pleca.

Sarah se îndreptă către mijlocul camerei, cu o presimţire plăcută. Graţie plimbărilor de weekend ştia replicile foarte bine şi îi făcea plăcere să joace cu Martin. Cel puţin el nu o privea de parcă ea l-ar fi ucis pe Moş Crăciun, de fiecare dată când îşi uita replicile. Oprindu-se doar ca să-i facă un semn de „la revedere” cu mâna lui Margaret, îi dădu încuviinţarea lui Martin, care începu dialogul.

Audrey se aplecă în faţă, urmărindu-i concentrată pe amândoi şi pronunţând încet cuvintele pe măsură ce ci le spuneau cu voce tare. Abia când terminară, îşi lăsă scaunul pe spate. Sarah şi Martin se uitau fix la ea, aşteptând.

— Atracţie sexuală! spuse într-un final. Sex! Vreau sex. Nu de la tine, Martin.

— Desigur! spuse Martin, relaxându-se imediat.

— Ci de la tine, Sarah, vreau de la *tine!*

— De ce nu de la Martin? întrebă Sarah.

Audrey îşi puse mâinile pe piept.

— Martin trebuie să ţină publicul în suspans în timpul piesei. De ce e atât de capricios şi dificil? A iubit-o pe Rebecca? îşi iubeşte noua şi tânăra soţie? Publicul ştie, publicul trebuie să ştie că tu îl adori, că eşti disperată să ajungi la inima lui. Publicul tău trebuie să-ţi simtă durerea şi pasiunea când el te respinge şi, pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să emani o pasiune neîmpărtăşită.

— Audrey are dreptate, spuse Martin, adăugând plin de speranţă: ai face bine să începi să-ţi exersezi exprimarea pasiunii neîmpărtăşite.

— Păi, scuză-mă, zise Sarah cu tărie, dar cum poate să existe vreo atracţie sexuală dacă Martin

nu răspunde în acelaşi fel tuturor momentelor mele de pasiune?

— Ah! ochii lui Audrey scânteiară. Lui Martin îi vine rândul în finalul piesei! Atunci, în sfârşit, ne va oferi o veritabilă explozie de artificii sexuale!

Sarah îi zâmbi dulce colegului ei de scenă.

— Abia aştept! spuse ea.

— Ar trebui să fie nemaipomenit, aprobă Audrey. Când Martin îţi va spune că te iubeşte, te va lua în braţe şi tot publicul va izbucni. Te va săruta cu o pasiune şi o afecţiune care îi vor electriza pe toţi cei care vor veni. Succesul spectacolului, Martin, va depinde de abilitatea ta de a ne îndeplini speranţele!

— Da? întrebă Martin cu voce slabă.

— Sunt sigură că vei face asta minunat! zise Sarah.

— Bineînţeles că da, spuse Audrey veselă. Dar numai repetând! Să încercăm?

Sarah şi Martin se holbară îngroziţi unul la celălalt, şi apoi la Audrey.

— Acum? întrebară ei.

Audrey zâmbi.

— Nu există moment mai bun decât prezentul, spuse ea.

— Dar, Audrey, protestă Martin slab. Nu am învăţat încă ultima scenă. N-ar trebui să aşteptăm până când vom şti replicile?

— Nu, nu, nu, puteţi citi cuvintele. Acţiunea mă interesează. Pagina şaptezeci! Haideţi!

Sarah şi Martin dădură la pagina şaptezeci şi începură, împleticindu-se, să citească replicile.

— Staţi, staţi! urlă Audrey, mişcându-şi violent capul, bărbia ei dublă tremurând în timp ce făcea

aşa. Nu vom face bucata asta. Sărutul de la pagina şaptezeci nu este cel pasional. Haideţi să mergem direct la pagina optzeci şi cinci. Eu voi juca rolul lui Frith.

Se ridică în picioare şi îşi drese vocea.

— Bine, Sarah, de la început! Intră în pielea personajului!

Niciodată nu avusese o actriţă care să interpreteze cu mai puţină convingere. Pe măsură ce înaintau pe pagină, îşi spuneau replicile din ce în ce mai încet. În cele din urmă Audrey rosti replica de sfârşit a lui Frith şi îşi făcu ieşirea de pe scenă. Martin şi Sarah rămaseră înţepeniţi într-un loc, precum două bucăţi de lemn neobişnuit de inexpresive.

— Şi acum, Martin, ţipă Audrey. Strânge-o pe Sarah în braţe. Mergi înainte… mergi înainte, am spus… aşa… acum ia-o în braţe… Nu, aşa nu-i bine, arăţi de parcă ai apuca-o de mânecă, înconjoară-i talia cu braţul şi adu-o spre tine… adu-o, am spus, nu o trage! Aşa e mai bine. Acum, Sarah, nu te mai uita la picioare. Ai tot aşteptat momentul acesta, tânjeai după el, aşa că ridică-ţi capul, dă-l pe spate… Sarah, arăţi de parcă ai avea gâtul scrântit, lasă-ţi capul pe spate şi aşteaptă ca Martin să te sărute!

Martin îşi coborî nemulţumit faţa, până ce gura lui ajunse la doi centimetri de a lui Sarah. Ea îşi simţea inima bătând lângă a lui. În acel moment, spre groaza ei, ştiu că îşi dorea mai mult decât orice pe lume ca el s-o sărute. Oripilată de o dorinţă atât de neruşinată şi inexplicabilă, se trase înapoi şi spuse:

— Audrey, cred, chiar cred că…

— Sărut-o pe Sarah! ordonă Audrey.

Martin închise ochii şi îşi apăsă pentru o milisecundă gura de a lui Sarah. Audrey îşi dădu ochii peste cap.

— Păi, zău, protestă ea, n-am văzut în viaţa mea un sărut aşa de jalnic! Dacă *aşa* se va termina piesa, am putea foarte bine să ne oprim din repetat chiar acum. Nu păreţi nici măcar să vă plăceţi unul pe celălalt!

— Ne vom plăcea, promise Martin. Doar că avem nevoie de timp ca să ne intrăm în roluri. Ne vom descurca mai bine după câteva repetiţii. Să începem aşa pe nepregătite… mă rog, e greu.

— Oh, pentru numele Domnului, zise Audrey irascibilă, n-am avut niciodată atâtea probleme cu Andrew şi Hyacinth!

Se opri, dându-şi seama că era vinovată de un comentariu mai puţin politicos. După cum i-a spus Martin lui Sarah mai târziu, probabil că asta era ceea ce îi salvase de o nouă încercare.

— În regulă, spuse ea repede, o să lăsăm asta deocamdată, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o facem să meargă. Probabil că am muncit suficient pentru seara asta. Mă simt puţin obosită. Vă deranjează să puneţi voi scaunele la locul lor?

Sarah, jenată de stinghereala lui Audrey, spuse repede că nu i-ar deranja.

— Mulţumesc. Audrey îşi îmbrăcă haina, îşi luă geanta şi merse încet până în cealaltă parte a camerei. Îmi pare rău, Sarah. Remarca aia nu-şi avea deloc rostul.

Îşi ridică bărbia şi coborî încet scările.

Martin aşteptă până ce auzi uşa de jos închizându-se, apoi spuse printre dinţi:

— E prima dată când o aud cerându-şi scuze pentru ceva.

Sarah începu să aşeze scaunele unul peste altul.

— Aproape că-mi pare rău pentru ea. Era foarte jenată.

— Aşa ar trebui să fie. Te simţi bine?

— Da, spuse Sarah veselă.

Încercă să ridice grămada de scaune, dar Martin o opri imediat.

— Fac eu asta, spuse el. Tu le aşezi grămadă, eu le duc. Ai vrea să bei ceva după aceea?

— Mai bine nu, spuse Sarah. Vreau să mă bag în pat devreme şi să învăţ scena a doua pentru săptămâna viitoare. Am făcut greşeala s-o asigur pe Audrey că o ştiu la perfecţie.

— În cazul ăsta, lasă-mă pe mine să termin aici şi tu du-te acasă. Abia aştept să te văd perfect stăpână pe rol.

— Dacă nu te deranjează… Sarah îşi luă haina şi geanta. Făcu o pauză. Mai rămâne valabilă plimbarea de ardere a caloriilor din weekend?

Martin zâmbi.

— Desigur. Trec pe la tine sâmbătă la ora zece, da?

— Bine! La revedere!

Sarah fugi uşor pe scări şi ieşi din pub în aerul rece al nopţii. Era încă derutată de reacţia corpului ei la Martin. Probabil că avea să ajungă precum mătuşica ei Mary, care se făcea de un roz penibil ori de câte ori se afla în apropierea unui bărbat parţial atrăgător. Dacă era aşa după câteva luni de abstinenţă, cum va fi după un an, sau cinci ani, sau un deceniu? Dacă va trăi la fel de mult ca bunica ei, s-ar putea să fie nevoită să reziste

patruzeci şi doi, nu, patruzeci şi trei de ani fară sex! „Andrew Stagg”, se gândi ea înverşunată, „sper ca Hyacinth să-ţi dea un herpes!”

CAPITOLUL 9

Ai grijă de prietenii tăi

Să-l scoţi pe Jacko la plimbare era ca şi cum ai face schi nautic în spatele unei bărci cu un şofer periculos. Sarah se smucea dintr-un loc în altul, în funcţie de ce miros ispitea nasul capricios al lui Jacko. Partea bună era că îi asigura, chiar dacă neuniform, un exerciţiu de ardere a caloriilor. Partea proastă era că o făcea să arate ca o idioată.

Înainte de Jacko, Sarah îşi folosise plimbările pentru a proiecta opere artistice. Aerul proaspăt fusese întotdeauna un antidot revitalizant pentru o pânză goală. După Jacko, se simţea ca un caleidoscop în mâinile unui copil plictisit, începea să se gândească la o pictură, Jacko lătra şi *se agita, se agita,* numeroasele preocupări din mintea ei se perindau şi apoi se trezea că se întreabă când sau măcar dacă James o va anunţa unde anume în India locuia în acel moment. Jacko se năpustea înainte şi *se agita*, *se agita,* ea încerca să-şi imagineze cum se va descurca data următoare când Audrey îi va porunci lui Martin s-o sărute. Jacko făcea o întoarcere şi *se agita, se agita,* ea şi-i imagina pe Andrew şi Hyacinth giugiulindu-se pe scenă.

În momentul acela, Jacko mergea pe lângă Sarah cu o supunere necaracteristică, lăsând-o să-şi facă în voie griji pentru viitor. După micul

dejun, primise un telefon de la Andrew. O întrebase dacă putea s-o scoată în oraş luni seara. Avea nevoie să „arunce cu câteva vorbe” pe lângă ea. Ce mod ridicol de exprimare! Cum putea cineva să *arunce* vorbe pe lângă altcineva? Se anunţa a fi o întâlnire foarte tensionată. Exista măcar vreo mică şansă ca el să se răzgândească în legătură cu Hyacinth? „Deci, Sarah, dă-mi voie să arunc vorbele astea pe lângă tine: crezi că ar trebui să mă întorc la tine?” Nu suna prea verosimil. Poate că voia să nu mai vireze bani în contul lor comun. Ce se va face dacă el nu mai voia să pună bani în contul lor comun?

Dintr-odată Jacko se smuci de lângă Sarah cu toată puterea corpului său uriaş. Aceasta, luată prin surprindere, văzu lesa zburându-i din strânsoare şi câinele ei afundându-se în gardul viu al lui Clementine Delaney.

— Jacko! strigă Sarah neajutorată, vino aici! Jacko! Vino aici acum!

Un ţipăt înfiorător de cealaltă parte a gardului făcu imperativă acţionarea, acţionarea rapidă. Sarah trase aer în piept şi îşi făcu loc prin frunziş, ieşind la iveală de cealaltă parte cu inima bătându-i puternic şi cu părul plin de frunze. Înaintea ochilor ei se desfăşura o imagine îngrozitoare.

Jacko stătea ca un boxer victorios în mijlocul unei parcele pătrate de gazon încadrată de cărămizi. Atenţia înfiorată a lui Sarah era concentrată exclusiv pe micul ghem de blană maronie strâns fără scăpare între dinţii malefici ai lui Jacko.

Sarah nu era o femeie curajoasă, însă nu stătu

pe gânduri. Sări în careu, încăleca pe corpul imens al lui Jacko şi îl strânse între picioare, în timp ce îi aruncă peste ochi şi în jurul gâtului eşarfa ei şi o trase până ce câinele îşi eliberă mica victimă.

— Stai, Jacko! zbieră ea cu o autoritate pe care nu ştia că o poseda. Stai jos în clipa asta!

Jacko se surprinse atât pe sine, cât şi pe stăpâna lui aşezându-se. Imediat Sarah îi puse din nou lesa, în timp ce Clementine, care urmărise întreaga operaţiune de salvare din curte, veni în fugă spre ghemotocul de blană, îl strânse în braţe şi începu să fredoneze uşor „Bruno! Bruno!”

Pentru un timp care păru interminabil, cocoloşul maroniu nu se clinti, iar apoi, în sfârşit, cu un mic tremur demn de milă, îşi înălţă capul, dovedindu-se un traumatizat porcuşor de Guinea.

— Trăieşte! şopti Clementine. Bruno trăieşte!

Niciodată Sarah nu simţise o asemenea uşurare.

— Clementine, şopti ea, îmi pare atât de rău! îmi pare foarte, foarte rău! Dacă pot să fac ceva…

Clementine strânse porcuşorul de Guinea la piept.

— Pleacă! spuse ea tremurând. Şi ia… ia animalul ăla din grădina mea. Ţi-aş fi recunoscătoare – şi închise ochii o clipă, cu un efort evident de a-şi controla sentimentele – dacă pe viitor ai evita să te mai plimbi prin apropierea casei mele.

— Da, spuse Sarah repede. Da, desigur. Îmi pare atât de rău…

— Te rog să pleci! vocea lui Clementine urcă şi tremură pe punctul de a atinge isteria.

Sarah, foarte prudentă, plecă.

Sâmbătă dimineaţa, cerul era de culoarea terciului de ovăz. Era una din acele zile în care era imposibil să-ţi imaginezi că primăvara va mai veni vreodată. Pe drum erau bucăţi ascunse de gheaţă neagră, iar Sarah şi Martin au fost nevoiţi să înainteze cu greutate şi atenţie de-a lungul străzii Gassett, într-o direcţie diametral opusă casei lui Clementine.

— M-am tot gândit, spuse Sarah, şi trebuie s-o recunosc. Jacko trebuie să plece, şi dacă asta înseamnă că va fi eutanasiat, atunci regret, dar nu există altă soluţie. În ultimele câteva zile am sunat pe oricine mi-a venit în minte care ar fi putut fi suficient de nebun încât să-l primească şi, bineînţeles, nu îl vrea nimeni, absolut nimeni!

Martin şopti cu compătimire:

— Şi Ruth ce zice?

— M-a rugat să-l mai ţin încă o săptămână, timp în care ea va încerca să-i găsească o casă. Spune să centrul de salvare nu vrea să-l mai salveze. Am înţeles că acum câteva luni aproape că a mâncat un pudel.

Gura lui Martin se contractă.

— Impardonabil, spuse el.

— Da, aşa-i, şi în primul rând e impardonabil din partea lui Ruth să se descotorosească de el dându-mi-l mie. Pot să-ţi spun că m-am îndepărtat foarte tare de ea. Are impresia că e vina mea că nu pot să mă descurc cu el. Cum poate cineva să stăpânească un câine care încearcă să omoare un pudel? Se holbă cu indignare la Jacko, care mergea în linişte alături de Martin, arătând de parcă nu şi-ar fi pus niciodată în gând să mănânce un pudel, şi cu atât mai puţin un porc de Guinea.

Presupun că nu te-ai răzgândit în privinţa acceptării lui, nu? întrebă ea plină de speranţă.

— Nu, răspunse Martin ferm, nu m-am răzgândit. În plus, la toamnă plec în Australia pentru două luni şi ce aş face cu el atunci?

Sarah simţi un junghi de panică. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, Martin devenise o prezenţă liniştitoare în viaţa ei. Australia era la mare depărtare de Ambercross, iar două luni însemnau o vreme lungă.

— Australia? întrebă ea. Norocosul de tine!

— Merg sa stau cu fiul meu, spuse el. Tony e deja acolo de trei ani. El şi soţia lui au devenit părinţi în septembrie. Primul meu nepot!

— Eşti bunic! se miră Sarah. Şi-l amintea vag pe fiul lui Martin. Cu ani în urmă, pe când era un adolescent deşirat şi stângaci, participase la câteva petreceri de după spectacol. Părea extraordinar când se gândea că tânărul timid era acum tată. Asta va fi prima ta vizită? întrebă ea.

— Am mai mers acolo o dată… după ce a plecat Anthea. După aceea n-am mai reuşit să-mi fac timp. Şi, în plus, în octombrie am împlinit patruzeci şi şapte de ani. Mai am trei până la cincizeci! M-am gândit că aş putea fie să fac o criză a vârstei a doua, fie să-mi iau liber de la serviciu şi să-l vizitez pe Tony. Nu mi-a fost deloc greu să aleg.

— Foarte bine gândit. Am crezut întotdeauna că i se acordă prea multă importanţă serviciului.

— Mi-am dat seama că peste opt ani o să-mi pot permite să nu mai lucrez. Şi atunci voi merge cu cortul.

— Sună grozav, spuse Sarah visătoare. Mi-ar

plăcea foarte tare să vin cu tine.

— Peste opt ani, spuse Martin, vei fi din nou împreună cu Andrew… sau recăsătorită.

— Foarte puţin probabil. Cât timp a trecut de când Anthea te-a părăsit *pe tine!*

— Nu-i acelaşi lucru. Nu mi se pare că eşti genul de persoană căreia îi place să trăiască singură.

— Ce importanţă are asta? Jennifer spune că odată ce n-o să mai aştept să se întoarcă Andrew, o să încep să mă bucur de viaţa solitară. *Ţie* ce-ţi place la ea?

— Păi, zise Martin, e mult mai simplu decât să fii căsătorit.

— Asta nu înseamnă neapărat că e mai bine.

— Pentru mine este.

Sarah oftă.

— Nu sunt sigură că vreau o viaţă simplă, dacă asta presupune să trăiesc singură. Şi, oricum, viaţa mea a devenit mult mai complicată de când a plecat Andrew. Pentru început, nu aş fi avut câinele ăsta. Oftă din nou. O să-mi fie foarte greu să-l iert pe Andrew pentru asta. Tu şi Anthea sunteţi prieteni acum? Te întâlneşti cu ea vreodată?

Martin se opri pentru a-i da lui Jacko drumul din lesă şi a-l împinge prin groapa de sub gard, iar el sări peste poarta care dădea în câmp.

— Vorbesc cu ea din când în când. Ea locuieşte în Knutsford cu bărbatul ei. Cred că e destul de fericită.

Sarah îl urmă pe Martin peste poartă.

— Pun pariu că nu e. Anthea mi-a făcut mereu impresia unei femei care nu va fi fericită cu nimeni prea mult timp.

Martin luă un băţ de pe jos şi lovi cu el o baligă îngheţată de vacă.

— Nu ştiu. Când ai cunoscut-o tu, era o femeie dezamăgită.

— De ce ar fi fost dezamăgită?

— I-ar fi plăcut să aibă mai mulţi copii, şi lucrul ăsta nu s-a întâmplat. I-ar fi plăcut să aibă un soţ cu o meserie atrăgătoare. Nu i-a plăcut niciodată faptul că era măritată cu un instalator.

— Eu cred că să fii instalator e o meserie foarte atrăgătoare. Parcă e ceva dintr-o carte de D.H. Lawrence, cu totul masculin, practic, puternic şi de bază.

— În cazul ăsta, zise Martin, ar trebui să-mi fie uşor să asigur toate artificiile sexuale de la sfârşitul piesei. Mă întreb ce n-a mers bine la repetiţie.

Sarah îl privi nesigură.

— A fost foarte penibil, spuse ea într-o doară. Mi s-a părut jenant.

— Am observat, spuse Martin pe un ton sec.

— Nici ţie nu ţi-a plăcut deloc! Mi-am dat seama! Atât de penibil!

— De data asta, zise Martin, ai fost foarte norocoasă că Audrey a fost şi ea penibilă prin gafa ei deosebit de spectaculoasă. Dacă nu, ne-ar fi ţinut ore întregi să repetăm.

— Martin, spuse Sarah şovăielnic. Vrei să-mi spui ceva? Poţi să fii absolut sincer?

— Depinde despre ce e vorba.

— Crezi că… Sarah se opri şi îşi muşcă buzele. După părerea ta, Andrew s-a îndrăgostit de Hyacinth de îndată ce a cunoscut-o?

— După părerea mea, zise Martin încet,

Hyacinth s-a îndrăgostit de Andrew de la prima repetiţie şi nu a încercat niciodată să-şi ascundă sentimentele. Ea a flirtat, el a cedat şi s-a îndrăgostit.

— Înţeleg, zise Sarah.

— Andrew chiar a încercat să-i reziste, spuse Martin, sunt sigur. Hyacinth era o femeie foarte hotărâtă.

— *Tu* i-ai fi rezistat.

— Da, zise Martin, dar pe de altă parte nu mi s-a părut niciodată atrăgătoare.

— Vorbeşti serios? întrebă Sarah. De ce nu?

Martin se încruntă.

— Are nişte urechi foarte ciudate.

— Nu-i adevărat, spuse Sarah, simţindu-se dintr-odată mai bine. De ce sunt ciudate?

— Sunt foarte mari şi de fiecare dată când juca într-o secvenţă mai sentimentală, se înroşeau. Extraordinar. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Nu m-aş putea niciodată îndrăgosti de o femeie ale cărei urechi se tot înroşesc.

Sarah râse.

— Cred că inventezi toate astea.

— Deloc. Cu cine ziceai că te duci la Mallorca?

— Cu Miriam. E măritată cu un bărbat fermecător pe nume Clive. E genul de bărbat care nu se poate abţine să fie fermecător cu orice femeie pe care o întâlneşte.

Martin ridică o sprânceană.

— Nu-i uşor pentru Miriam.

— Nu. Merită pe cineva mai bun. Sarah se încordă brusc. Unde-i Jacko?

Martin îşi făcu mâinile căuş şi strigă:

— Jacko! Vino-aici, băiete!

Un gând teribil îi trecu lui Sarah prin minte.

— Crezi că s-a întors înapoi după mai mult porcuşor de Guinea? Poate că a început să-i placă.

— O fi pe-aici pe undeva, zise Martin. Dacă urcăm până la marginea pădurii, o să-l vedem.

Înaintă cu paşi mari, cu o viteză care, după părerea lui Sarah, nu făcea decât să-i contrazică vorbele încrezătoare. Respirând anevoios, încercă să ţină pasul cu el. Când ajunse în sfârşit în vârf, el cerceta cu atenţie crângul.

— Pun pariu că-i acolo, spuse el înverşunat.

Drept răspuns, o învălmăşeală de zgomote şi pene izbucni dintre copaci, iar un nor de fazani zbură în înaltul cerului. De undeva dintre copaci se auzi lătratul enervant al lui Jacko.

— Stai aici, spuse Martin, îl aduc eu.

Sarah îl urmări mergând cu paşi mari într-acolo. Cine ştie ce carnagiu îl aştepta! Se întoarse cu spatele către pădure şi urmări maşinile care mergeau prin sat. De acolo arătau ca nişte jucării în timp ce goneau pe strada Finn, treceau pe lângă magazin, pub şi Biserica Normandă, iar apoi tot înainte prin spatele dealului.

Nu-i de mirare că era obosită, căci urcaseră mult. La capătul câmpului văzu doi băieţi făcând nişte manevre absolut remarcabile cu bicicletele, zburând în aer şi totuşi, cumva, reuşind să rămână în şa. Îi urmări ceva timp, iar apoi, amintindu-şi de Jacko, se întoarse şi se uită concentrată spre crâng. Mâinile şi picioarele îi îngheţaseră. În cele din urmă îl văzu pe Martin ivindu-se triumfător cu Jacko în lesă.

— Martin, spuse alergând spre el, eşti eroul meu! Am crezut că n-o să-l mai găseşti niciodată.

Şi îmi simt mâinile sloi.

— Vino, spuse el. Ţi le fricţionez eu.

În momentul acela, Luke Everseed apăru cu bicicleta pe marginea dealului.

— Bună, spuse Sarah jenată.

Îl văzu privindu-i cu un interes nedisimulat.

— Martin îmi încălzeşte mâinile, explică ea repede.

— Marfa! zise Luke Everseed.

CAPITOLUL 10

Ferește-te de oglinzi cu lumini puternice

Andrew sugerase ca ei să se întâlnească la noul bar din Frome. Sarah ar fi preferat un pub intim, cu un şemineu, separeuri şi canapele confortabile. A presupus că el alesese locul acela bazându-se pe faptul că nici unui cunoscut de-ai lor nu i-ar trece prin cap să vină acolo. Dacă nu cumva, reîntinerit de noua şi frageda lui prietenă, se simţea ca acasă în mediul acela. Lui Sarah nu îi scăpase faptul că el renunţase să mai poarte cravate şi că îşi înlocuise tradiţionala coamă neglijentă cu o nouă tunsoare în stilul cântăreţilor pop, mai scurtă şi cu ţepi.

Sarah se cocoţă cu greutate pe un scaun înalt din faţa unei mese în formă de ciupercă şi încercă să-şi tragă fusta în jos şi să se relaxeze. Îşi dăduse destul de mult osteneala în legătură cu felul în care arăta, ceea ce, ţinând cont de lumina slabă,

nu părea deloc necesar. Îşi spălase părul şi îl uscase cu föhnul conform instrucţiunilor stilistei ei, îndreptând încâlceala obişnuită de bucle, în aşa fel încât un breton moale pica tacticos peste ridurile care îi înfloreau pe frunte. Îşi dăduse cu un ruj roşu ca focul şi cu fard de pleoape de culoarea cărbunelui, nuanţe care se asortau, spera ea, cu jerseul scurt şi gri şi fustiţa neagră pe care alesese în cele din urmă să le poarte.

Dacă ar fi ştiut că va sta pe echivalentul unui scaun înalt pentru bebeluşi, s-ar fi îmbrăcat în pantaloni, ca toată lumea din jurul ei. La masa vecină în formă de ciupercă, stătea un ciudat cuplu androgin bând Special Brew, cu telefoanele mobile şi pachetele de Marlboro etalate în faţa lor. Picioarele le erau încolăcite degajat în jurul picioarelor scaunelor înalte şi discutau serios pe un ton confidenţial. Îşi reflectau reciproc gesturile, răsucindu-şi buclele în jurul degetelor, ducând sticlele la gură într-o armonie perfectă.

Sarah se răsuci şi îşi dori să se fi putut relaxa într-un scaun adevărat. Cel puţin era muzică bună. Cu câteva luni în urmă, James îi prezentase membrii Beta Band şi sunetul dulce şi nostalgic al melodiei *Dry The Rain* aproape că reuşise s-o relaxeze. Dar începuse s-o doară spatele şi se simţea mult prea bătrână pentru a fi într-un asemenea loc. Îşi dori ca Andrew să vină mai repede cu băuturile.

O fată stătea la bar, sporovăind la întâmplare cu o femeie de lângă ea. Purta o pereche de pantaloni cu talie joasă şi un top care lăsa să se vadă un abdomen perfect plat. De cealaltă parte a fetei, stătea un bărbat cu o eşarfa lungă şi roşie care-şi

bea berea, aparent absorbit de ziarul său. Interlocutoarea fetei îşi termină băutura, se uită la ceas, îşi luă rămas-bun şi ieşi din bar. Sarah, uitându-se la ceasul de deasupra barului, socoti că bărbatului îi vor trebui pe puţin cinci minute pentru a înfiripa o conversaţie.

Treizeci de secunde! îi luă treizeci de secunde! Era impresionant. Bărbatul spuse ceva, fata răspunse scurt, el zise altceva, iar fata râse. Bingo! Sarah, intrigată, se întrebă ce îi spusese.

Andrew se întoarse cu băuturile şi se aşeză în faţa ei. Sarah ceruse vin alb şi era derutată de mărimea paharului. În ritmul ăsta va sfârşi prin a accepta orice. Poate ar trebui să bea numai jumătate din el. Luă o înghiţitură. Era sec şi foarte rece. Sarah decise că era important să fii relaxat în orice negociere. Mai luă o înghiţitură.

— Deci, spuse Andrew, ce mai faci?

De ce oamenii începeau mereu conversaţiile dificile cu „deci…”? La radio, cei care luau interviuri începeau întotdeauna să interogheze politicienii cu „deci…”, ca şi cum ar fi încheiat o conversaţie care fusese mult mai interesantă decât cea pe care o difuzau atunci. Era un fel de tic verbal, semn că vorbitorul ascundea faptul că nu ştia cum să înceapă conversaţia sau, mai rău, că nu voia de fapt să poarte conversaţia din capul locului.

Sarah îi răspunse că făcea foarte bine şi se întrebă curioasă câte întrebări politicoase se va mai simţi Andrew obligat să-i pună, înainte de a se putea apropia de subiectul care îl interesa cu adevărat.

— Ai mai primit vreo veste de la băieţi în ultima

vreme? întrebă el.

Sarah dădu din cap că nu.

— Nici măcar un cuvânt. Mi-l tot imaginez pe James alergând prin India cu o fată într-o rochie de mireasă sfâşiată, dar presupun că deja ea poartă altceva. Ben mi-a promis că vom ţine legătura permanent. Sper că sunt bine.

— Se vor descurca. Când eram de vârsta lor, eu nu luam legătura cu mama decât când voiam nişte bani.

— Tu întotdeauna ai luat legătura cu mama ta numai când ai vrut nişte bani.

— Eşti puţin cam dură, spuse Andrew. Dar probabil că ai dreptate.

— În cazul ăsta, zise Sarah, pot să aştept fericită cam opt conversaţii cu fiii mei în următorii douăzeci de ani.

Andrew zâmbi ironic.

— O să fie mai mult de-atât. Băieţii sunt mult mai drăguţi decât mine, iar tu eşti cu mult mai drăguţă decât mama.

— Mulţumesc.

— Asta-i adevărul. Cum e vinul?

— Nemaipomenit.

— Mă bucur. Deci… Andrew îşi lovi mâinile cu zgomot. Două întrebări politicoase, un compliment şi bingo! Deci, spuse el din nou, m-am gândit că e timpul să vorbim despre lucruri practice.

Voia să vorbească despre bani. Situaţie în care ar trebui să vorbească despre avocaţi, divorţ şi decizii irevocabile. Andrew se aplecase în faţă şi o privea concentrat. Cine i-ar fi văzut ar fi putut crede că era într-adevăr binecuvântată să beneficieze de întreaga atenţie a unui bărbat atât

de frumos. Iar Andrew arăta deosebit de bine în costumul lui închis la culoare şi cămaşa albă şi curată. Lui Sarah i-ar fi plăcut să-l întrebe dacă Hyacinth i-o călcase.

— Ce cămaşă drăguţă! spuse ea.

— Ce? spuse el încruntându-se. E nouă, zise el neatent.

Deci Hyacinth nu i-o călcase.

— Problema e, spuse el, că ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să te grăbesc, dar n-o să pot continua să trăiesc în apartamentul lui Hyacinth pentru totdeauna. E mult prea mic, şi, ca să fiu sincer, nu-i uşor pentru niciunul dintre noi.

— Oh, vai, spuse Sarah. Bieţii de voi!

— Vorbesc serios, Sarah, nu am loc pentru nimic. Ştiu că tu iubeşti casa, dar cred că va trebui să luăm taurul de coarne…

— *Noi* va trebui să luăm taurul de coarne?

— Sunt la fel de legat de casa asta ca şi tine, dar nu-mi pot permite să te ţin în ea la nesfârşit *şi* să cumpăr o locuinţă pentru mine şi Hyacinth. Dacă ar fi după mine, mi-ar plăcea să pun casa în vânzare imediat, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-ţi îngreunez situaţia.

— Foarte drăguţ din partea ta!

— Am vorbit cu câţiva prieteni buni, iar după ei casa valorează cam patru sute cincizeci de mii. Avem o ipotecă de cincizeci de mii de lire. Dacă vindem casa şi împărţim profitul pe jumătate atunci ne vom putea cumpăra amândoi nişte locuinţe rezonabile.

Sarah îşi îndreptă spatele.

— Nu ţi se pare ca e puţin cam devreme? Abia m-ai părăsit în noiembrie şi deja vrei să mă dai

afară din casă.

Andrew râse melancolic.

— Chiar că-ţi place să exagerezi! Nu te dă nimeni afară. Nu îţi cer nici măcar să pui casa în vânzare. Nu încă. Te rog numai să te gândeşti la ideea asta. Nici prin gând nu mi-ar trece să te presez în vreun fel.

Sarah luă o înghiţitură lacomă de vin.

— Asta-i reconfortant.

— Păi, sigur că n-aş face-o. Chiar dacă e destul de ciudat, nu mă gândeam numai la mine în cazul ăsta. Acum că băieţii au plecat practic de acasă, cred că te vânturi de colo-colo. Poate că ai fi mult mai fericită într-un loc mai mic…

— Scuză-mă, spuse Sarah, luându-şi geanta şi ridicându-se.

— Unde te duci?

— La toaletă. Te deranjează?

— Mai vrei un pahar?

— Nu, mulţumesc, spuse Sarah, nu l-am terminat nici pe primul.

Se ridică şi Andrew o prinse de braţ. Cine ar fi văzut ar fi crezut că el nu suporta s-o scape din ochi.

— Spune-mi că te vei gândi la ce ţi-am zis!

— Plec în câteva săptămâni, spuse Sarah. Nu mă voi gândi la nimic din toate astea până atunci.

— Pleci? întrebă Andrew. De ce?

— Pentru că am fost invitată, răspunse Sarah.

Undeva într-un univers paralel, o Sarah mult mai drăguţă şi mult mai încrezătoare în forţele proprii îi explica unui Andrew brusc înnebunit că urma să fie răpită de noul ei amant. Sarah îşi ridică bărbia.

— Lui Miriam i s-a oferit pe gratis un apartament în Mallorca. Aşa că mergem acolo ca să facem plajă şi să ne bronzăm.

Andrew râse.

— N-o să te bronzezi prea mult în februarie. Câţi ani are Miriam? încă mai predă?

Predatul, ca şi meseria de instalator, era una dintre acele profesii pe care Andrew le privea cu un dispreţ înnăscut. Miriam, spre deosebire de Martin, nu era persoana pe care Andrew s-o poată trata de sus fară să se teamă de consecinţe, iar el socotise întotdeauna slujba pe care aceasta o alesese drept o aberaţie extraordinară din partea ei.

— Încă mai predă, spuse Sarah. Plecăm în vacanţa de la mijlocul semestrului. Acum dacă nu te superi, chiar trebuie să merg la toaletă!

Se strecură printre mese şi trecu pe lângă Eşarfa Roşie şi Abdomen Plat. Eşarfa Roşie spunea:

— Nemaipomenit! Exact asta am crezut şi eu întotdeauna!

Ochii lui Abdomen Plat se măriră de uimire.

— Serios? întrebă ea. Mie întotdeauna mi s-a părut că…

Sarah îşi aminti de încântarea acelor prime discuţii de tatonare şi de bucuria pe care o simţise când obiectul dorinţei ei dovedi, printr-o coincidenţă extraordinară, că împărtăşeşte de fapt aceleaşi concepţii despre lucrurile importante. Îşi aducea aminte cum o asculta Andrew pe ea cu aceeaşi atenţie exclusivă pe care Eşarfă Roşie i-o acorda lui Abdomen Plat.

Întorcându-se de la toaletă după câteva minute,

Sarah descoperi că atât Eşarfa Roşie, cât şi Abdomen Plat dispăruseră, probabil pentru a explora alte zone de interes comun. Andrew vorbea încet la telefonul mobil. Un zâmbet tandru i se juca pe buze. Sarah închise ochii o clipă şi apoi înghiţi în gol. S-o sune pe Hyacinth *atunci* era aproape de nesuportat. Când o văzu pe Sarah, şopti grăbit „la revedere” şi puse telefonul deoparte.

Sarah îşi dori să fi avut şi ea un mobil. Îşi dorea ca cineva să o fi sunat chiar în acel moment, iar ea să poată şopti cu afecţiune „vorbim mai târziu”. În loc de asta, nu putu decât să se aşeze şi să spună repede „nu pot să stau mult!”, deşi nu-i venea nici în ruptul capului vreun motiv plauzibil care să explice *de ce* nu putea să stea mult.

Lui Andrew, bineînţeles, nu-i păsa câtuşi de puţin de ce trebuia să se grăbească.

— Ascultă, spuse el, toate astea mai pot aştepta. Nu vreau să te grăbesc. Hai să ne întâlnim când te întorci. Ai agenda cu tine? Am putea fixa acum o dată.

— Nu c-ai vrea să mă grăbeşti, zise Sarah.

— Normal că nu.

Andrew îşi scoase carnetul de notiţe. Sarah îşi termină băutura. Era uimitor cum un pahar atât de mare de vin alunecase aşa de uşor.

— Nu am agenda la mine. Mă întorc la începutul lui martie. Sună-mă atunci.

— Foarte bine, spuse Andrew cu amabilitate. Îţi va prinde bine că pleci. Ai de gând să-ţi iei şi textul piesei cu tine?

Sarah, dându-şi seama cu inima strânsă că ar trebui într-adevăr să-şi ia textul piesei cu ea, dădu

entuziasmată din cap.

— Bineînţeles!

Nu voia să vorbească despre piesă. Nu voia să continue să discute cu Andrew. Fusese o mare greşeală să meargă la toaletă: lumina neiertătoare a băii îi arătase cu o claritate nemiloasă de ce Andrew fusese atât de nerăbdător să scape de ea şi să fugă în braţele divinei Hyacinth. Expresia feţei lui când vorbise la telefon nu făcuse decât să sublinieze acel fapt. Nu se mai întorcea la ea. Nu se va mai întoarce niciodată. Trecutul nu însemna nimic pentru el. O iubea pe Hyacinth. Tot ce voia Sarah să facă atunci era să meargă acasă şi să plângă în linişte.

CAPITOLUL 11

Nu te îmbăta la dineuri

Sarah se întoarse acasă de la repetiţie, ignoră mârâitul obişnuit de bun venit al lui Jacko şi puse ibricul pe plită. Se simţea jignită, irascibilă şi mai presus de toate supărată pe ea însăşi. Era destul de rău să fie ţâfnoasă chiar şi când avea motiv, dar în seara aceea totul decursese bine. Partea ei cu Howard mersese atât de lin, încât el nu mai putuse să-şi arboreze aerul obişnuit de om care se străduieşte foarte tare să fie răbdător. Partea cu Claire mersese atât de bine, încât aceasta o felicitase pentru controlarea diafragmei, ceea ce era deosebit de satisfăcător, din moment ce Sarah uitase de fapt cu totul de diafragma ei stupidă. Cunoscuse o vecină încântătoare de-a lui Audrey, care îi mărturisise că era în întregime acaparată

de scena ei cu Martin, şi care îi însoţise pe ea şi pe Martin la un pahar după repetiţie. Nu exista niciun motiv pentru care Sarah ar fi trebuit să se simtă ca şi cum ar fi purtat pe sub pulover o bluză de lână care îi provoca mâncărimi.

Sarah scoase pliculeţele de ceai şi aruncă unul în cana ei cu inscripţia „am 39 de ani şi mă ţin bine!” Cana îi fusese făcută cadou de cumnata ei la cea de-a patruzecea aniversare, şi lui Sarah nu-i plăcea deloc. O folosea tot timpul, în speranţa că mai devreme sau mai târziu se va sparge. De ce se simţea aşa? De ce o prinsese noaptea atât de neliniştită şi de abătută? Trebuia să aibă motive.

Cauzele tristeţii lui Sarah:

1. Întârziase la repetiţie, primind imediat un reproş usturător din partea lui Audrey, care îi reaminti că din moment ce avea un rol mare de jucat în fiecare scenă, era de datoria ei să facă măcar efortul de a nu lăsa restul echipei să aştepte. Sarah încercă să-i explice că o reţinuse un telefon primit de la mama ei, care era îngrijorată de dispariţia pisicii sale. Audrey nu se arătă deloc interesată de pisica mamei ei şi, ca să fim sinceri, Sarah nu putu s-o condamne.

2. Audrey i-o prezentase pe Sarah fermecătoarei ei vecine prin cuvinte care nu inspirau deloc încredere: „Ea e Sarah Stagg, care n-a mai jucat niciodată teatru şi face tot ce poate în condiţiile astea. Sarah, ea e Sally-Anne Forth, care va veni aici de la începutul lui martie pe post de sufleor. De la începutul lui martie, bineînţeles, nu ne vom

mai folosi de texte.” Ceea ce însemna, se gândi Sarah, că întreaga vacanţă în Mallorca îi va fi ocupată cu învăţarea replicilor.

3. Sally-Anne Forth nu era numai fermecătoare şi prietenoasă, ci şi uluitoare, cu ochii conturaţi cu creion dermatograf, buze de un roşu aprins, şi un păr care cădea în bucle atent dezordonate. Purta o fustă roşie strâmtă şi o bluză neagră de catifea. Pe lângă ea, Sarah se simţea ca o cerşetoare. Aşteptase cu nerăbdare să bea un pahar post-mortem cu Martin, când acesta, în stilul lui, îi va alunga senzaţia de inutilitate şi o va face să se simtă imediat mai bine. Presupuse că Sally-Anne avea să meargă acasă cu Audrey.

În schimb, când Martin sugeră să meargă să bea ceva la sfârşitul repetiţiei şi Sarah spuse că ar fi grozav, Sally-Anne zise că ar putea să facă praf un gin. Preţ de o clipă îngrozitoare, păru că şi Audrey voia unul, dar decise că îi sosise ora de culcare, iar Martin spuse că i-ar face plăcere să o ducă pe Sally-Anne acasă cu maşina.

4. În timp ce băură straşnic împreună, Sally-Anne Forth se dovedi nu numai uluitor de frumoasă şi încântătoare, ci şi extrem de uşuratică. Dându-şi curând seama că Martin era disponibil, lăsă din belşug să se înţeleagă că şi ea era. Sarah îşi termină repede băutura şi se scuză.

Sarah stoarse cât putu de bine pliculeţul de ceai şi-l aruncă la coş. Ar fi trebuit să fie foarte fericită pentru Martin. Dacă cineva merita să se simtă bine cu o doamnă atrăgătoare şi interesantă, acela

era el. Şi chiar dacă el şi Sally-Anne ar fi devenit un cuplu, nu avea niciun motiv să creadă că propria lor prietenie va avea de suferit. Absolut niciun motiv.

Martin o sună în seara următoare şi îi spuse că nu va putea să meargă la plimbare în acel weekend. Sarah îi răspunse repede că înţelegea foarte bine şi că va trebui să închidă fiindcă Jacko era afară şi îi smulgea plantele medicinale din grădină. Închise telefonul şi-l privi pe Jacko dormind pe păturica lui. Nu îi plăcea să-l mintă pe Martin, dar, fară un motiv anume, chiar nu voia să ştie de ce va fi ocupat cu altceva.

Dineurile din Ambercross respectau reguli stricte.

1. Gazda de gen feminin avea datoria de a se extenua în faţa unui aragaz încins cu cel puţin patru ore înainte şi de a-l părăsi numai când începea cina.

2. Gazda de gen masculin era obligată să ia hainele, să umple paharele, să împartă aperitivele şi să fie gata dintr-o clipă în alta să anime o conversaţie împotmolită.

3. Musafirilor li se cerea să socializeze înţelegători cu toată lumea în timp ce-şi savurau băuturile de dinainte de cină. Dacă făceau greşeala de a se angrena într-o conversaţie interesantă cu un singur invitat, trebuiau să fie pregătiţi să o încheie în momentul în care comportamentul antisocial le era reperat.

4. Musafirii nu trebuiau să se îmbete, aşa că, dacă George Upton-Sadler era gazda, nu trebuiau niciodată să îi accepte martiniurile.

Motivul pentru care Sarah făcu tocmai acest lucru era acela că o văzuse pe Clementine apărând din bucătărie şi simţi nevoia să-şi facă puţin curaj. Îi zâmbi agitată lui Clementine şi o complimentă pentru felul în care arăta. Clementine îi mulţumi glacial. Sarah pălăvrăgi încă o vreme despre dificultatea de a găsi magazine bune de haine şi apoi hotărî că nu mai putea aştepta.

— Clementine, întrebă ea pe un ton serios, cum se simte porcuşorul de Guinea?

— Bruno a murit acum două zile, spuse Clementine. Veterinarul crede că a fost vorba de un şoc întârziat.

— Oh, nu! spuse Sarah cu sincere remuşcări. Îmi pare îngrozitor de rău!

Clementine îi răspunse cu un zâmbet scurt şi trist.

— Sunt convinsă. Din nefericire, faptul că-ţi pare rău nu-l aduce pe Bruno înapoi.

— Da, admise Sarah smerită, ai dreptate.

— Poftiţi, doamnelor!

George îşi făcu apariţia, cărând o tavă cu băuturi.

— Un şpriţ pentru tine, Clementine, şi un martini pentru tine, Sarah. Ia o înghiţitură şi spune-mi dacă e pe gustul tău.

Sarah, preocupată de moartea tragică a lui Bruno, luă o duşcă zdravănă şi băutura aproape că

o dădu gata.

— Foarte bun, rosti pe nerăsuflate.

— Excelent! spuse George vesel şi merse mai departe la restul invitaţilor, lăsând-o pe Sarah să continue să se lupte cu Clementine.

— Vreau să ştii, spuse ea, că mă descotorosesc de Jacko. L-aş fi dus înapoi la centru săptămâna asta, dar am aşteptat să mă sune prietena lui Ben. Încearcă să-i găsească o altă casă.

Clementine se mai înmuie puţin.

— Cred că aşa e cel mai bine. Sper că nu te superi că-ţi spun asta, dar nu pot să nu mă gândesc că nu reuşeşti nicicum să-ţi stăpâneşti câinele.

— Nu mă supăr deloc, o asigură Sarah. Eşti foarte perspicace. Nu reuşesc *nicicum* să-l stăpânesc pe Jacko, de fapt îl urăsc, îl urăsc foarte foarte tare!

Clementine, puţin încurcată de vehemenţa lui Sarah, păru uşurată să-l vadă venind pe părintele Michael Everseed.

— Clementine, murmură el, te superi dacă întrerup şueta ta cu Sarah? Soţul tău şi nevasta mea se contrazic din cauza noilor limitatoare de viteză şi cred ca e nevoie de influenţa ta calmantă!

Clementine zâmbi cu modestie.

— Voi face tot posibilul, promise ea şi o părăsi pe Sarah cu vizibilă uşurare.

Aceasta profită de ocazie pentru a arunca martiniul lui George în vaza cu trandafiri de pe pianul din spatele ei.

— Nu vrei să ne aşezăm? întrebă preotul, arătând spre canapeaua învelită în catifea a lui Jennifer.

George apăru din nou.

— Vă simţiţi bine? Doamne, Sarah, ai dat repede martiniul pe gât! Lasă-mă să-ţi aduc altul! Şi dispăru înainte ca Sarah să-l poată chema înapoi.

— Spune-mi, zise blând părintele, conducând-o spre canapea, ţi se pare greu să faci faţă situaţiei?

— Deloc, zise Sarah, mă simt foarte bine!

Jennifer intră în viteză cu un castron cu măsline într-o mână şi o farfurie cu crochete cu caşcaval în cealaltă.

— Michael, spuse ea, te las pe tine să te ocupi de măsline. Vrea cineva crochete cu caşcaval?

— Mulţumesc, spuse Michael, luând castronul cu măsline într-o mână şi o crochetă în cealaltă. — Da, te rog, zise Sarah care era lihnită, după ce-l scosese pe Jacko la o plimbare lungă de după-amiază. Arată nemaipomenit! Sunt făcute în casă?

— În ziua în care îmi voi cumpăra crochetele cu caşcaval, spuse Jennifer, puteţi să mă îngropaţi. Se uită brusc la Sarah.

— Nu ai nimic de băut! George nu-şi face datoria cum trebuie!

— S-a dus să-mi aducă de băut, începu Sarah, dar…

— Bun! zise Jennifer şi fugi afară, lăsând-o pe Sarah să se întrebe, aşa cum făcuse de multe ori până atunci, de ce organizau oamenii dineuri, când acestea presupuneau teribil de multă muncă.

Preotul muşcă din crochetă.

— Delicioasă! exclamă el şi apoi, înspăimântat de multele firimituri care îi murdăreau hainele, adăugă: Totuşi puţin cam greu de mâncat!

— Foarte greu! zise Sarah. Eu le mănânc întotdeauna dintr-o înghiţitură.

George se întoarse cu un nou pahar de martini pentru Sarah.

— Poftim! Un martini foarte sec! Vezi dacă e bun!

Sarah luă o înghiţitură fară tragere de inimă şi aproape că se prăbuşi pe canapea.

— E bun! şopti ea.

— Bravo! zise George. Îţi plac crochetele lui Jennifer?

— Pe bună dreptate, spuse Sarah, ar trebui să fii foarte gras. Jennifer găteşte minunat! De ce nu eşti gras? Care e secretul tău?

— Gimnastica, zise George. Plimb câinii în fiecare dimineaţă înainte să merg la serviciu şi în fiecare seară când mă întorc. Două plimbări sprintene pe zi. Asta-i tot ce-ţi trebuie!

— Sigur, spuse Sarah. Eu nu fac decât una şi se pare că nu scap de prea multe kilograme.

— Tu nu ai nevoie să slăbeşti! protestă George. De ce întotdeauna numai cele mai atrăgătoare femei îşi fac griji pentru silueta lor? Nouă, bărbaţilor, nu ne plac scheletele ambulante, ne place să simţim puţină carne între degete, nu-i aşa, părinte?

— Da, într-adevăr, spuse părintele punându-şi bolul cu măsline în poală şi scuturând firimiturile din crocheta cu caşcaval de pe genunchi.

— Femeile ca tine bucură ochiul, continuă George cu seninătate. Cum e băutura?

Sarah mai luă o înghiţitură. Era bucuroasă că se aşezase.

— Foarte bună, spuse ea.

— Bun, bun, zise George. Paharul meu pare că s-a golit! Ar trebui să-l umplu. N-o să-mi ia decât un

minut. Le zâmbi larg amândurora şi ieşi din cameră.

— Băutura asta e foarte tare! spuse Sarah. Pe ultima am aruncat-o la flori.

— Serios?

Părintele zâmbi şi începu să scoată un zgomot ciudat din străfundul gâtului. Suna ca un motor ruginit care începuse în sfârşit să funcţioneze şi atrase o privire uimită din partea soţiei sale, care încă mai discuta despre limitatoarele de viteză cu familia Delaney.

Sarah era bucuroasă că părintele făcea un zgomot atât de amuzant, căci o ajuta să ascundă sunetele ciudate care izvorau din burta ei. Spera că vor mânca în curând. Se uită fix la lucioasele măsline verzi cu roşu şi murmură:

— Pot să iau una?

— Desigur.

Preotul ridică bolul, Sarah luă o mână de măsline şi apoi, nu ştia exact cum, mâna ei, castronul şi câteva măsline sfârşiră toate între picioarele preotului.

— O, Doamne! spuse părintele. O, Doamne! O, Doamne!

— Îmi pare atât de rău! bâigui Sarah, încercând să recupereze măslinele dintre picioarele lui.

— Sarah! spuse preotul cu o voce sugrumată. Te rog!

— Îmi pare atât de rău! repetă Sarah slab. Îşi dădea seama cu groază că familia Delaney şi preoteasa încetaseră să mai vorbească despre limitatoarele de viteză.

La masă, Sarah a fost aşezată între George şi Simon Delaney. Imaginea mâncării reuşea

întotdeauna să-i învioreze starea de spirit şi, când în faţa ei a fost plasat un castron de midii, a început să se relaxeze. Simon îi întinse o farfurie cu franzelă feliată şi-i şopti:

— Ce mai face câinele demonizat?

— Îmi pare foarte rău pentru porcuşorul de Guinea, spuse Sarah cu toată convingerea.

Simon strâmbă din buze.

— S-a pomenit cuvântul „crimă”, spuse el sec.

— Câinele o să dispară, promise Sarah. A fost un cadou, un cadou foarte neinspirat din partea băieţilor mei. S-au gândit că o să mă simt singură după plecarea lor.

— Şi aşa a fost?

— Cel mai bun lucru în ceea ce-l priveşte pe Jacko, spuse Sarah, e că niciodată în viaţa mea nu o să mă mai deranjeze să fiu singură. A sta singură e raiul pe pământ în comparaţie cu a sta cu Jacko.

Simon râse. Era într-adevăr un bărbat foarte drăguţ şi mult prea bun pentru Clementine.

Când ajunseră la felul principal (peşte prăjit cu piure de dovleac), Sarah uitase cu desăvârşire de penibilul incident cu măslinele. Totuşi nu reuşise să uite de misiunea ei de a afla programul lui George din serile de miercuri, fiindcă Jennifer îi tot făcea semn din sprânceană. Amorţită de vinul franţuzesc foarte bun pe care îl bea, se întoarse într-un final spre George.

— Cum merge serviciul? întrebă ea plină de speranţă.

— Ca să fiu sincer, spuse George, nu prea e activitate pe moment. Întotdeauna e aşa în perioada asta a anului.

— E bine să nu munceşti prea mult, spuse

Sarah, pregătindu-se să facă o legătură sinaptică pentru atingerea scopului ei. Mi se pare că e mai bine să-ţi păstrezi serile libere pentru lucruri mai interesante. Eu nu lucrez niciodată după ora şase.

— Chiar aşa? întrebă George.

De fapt nu era adevărat, dar Sarah aprobă viguros din cap.

— Îmi place să-mi păstrez serile libere ca să mă întâlnesc cu oameni care-mi plac.

— Serios? întrebă George. Eu nu mai sunt în stare la sfârşitul unei zile decât să moţăi puţin în faţa televizorului!

— O, sunt convinsă că nu-i adevărat, spuse Sarah, căreia
i se părea foarte greu să direcţioneze conversaţia cum trebuie. Se simţea ca şi cum s-ar fi luptat cu morile de vânt. Uite, miercurile, de exemplu, adăugă ea disperată.

— Miercurile? răspunse George politicos.

— Da. Adică, am descoperit că mă simt tare singură în serile de miercuri. Fără un motiv anume.

— Zău? întrebă George. Măi să fie!

— Ce e cu miercurile? întrebă Simon.

— Sarah a spus că se simte tare singură în serile de miercuri, trâmbiţă George.

Toată lumea se opri ca să se uite la Sarah, care îşi termină paharul cu vin şi încercă să arate ca şi cum tocmai ar fi făcut o glumă foarte bună.

— Cine vrea budincă? întrebă Jennifer surâzătoare.

CAPITOLUL 12

Fă-ţi o colecţie bună de CD-uri

Telefonul, niciodată ceasul deşteptător favorit al lui Sarah, o trezi la ora nouă cu forţa unei maşini de găurit. Sarah deschise ochii, îşi dori să n-o fi făcut-o, îi închise din nou şi se întinse după telefon, încercând să ignore ciocanul nepăsător care îi bătea dureros în interiorul capului. Bolborosi un „alo!” şi căzu înapoi pe pernă.

— Sarah? Sunt Ruth.

Sarah depărtă telefonul la câţiva centimetri de ureche, dar vocea tot suna nefiresc de tare.

— Mă tem că am veşti proaste. Nu găsesc pe nimeni care să-l ia pe Jacko. Am încercat cu toate cunoştinţele mele, dar nimeni nu-l vrea. Fă cum crezi tu că e cel mai bine. Eu nu pot să fac mai mult.

Dacă Sarah s-ar fi simţit mai în putere, poate că ar fi pus la îndoială ultima declaraţie. Dar din moment ce simţea o dorinţă irezistibilă de a-şi pune o pernă peste faţă, abia mormăi:

— Bine. Mulţumesc c-ai sunat! şi speră că Ruth va închide.

Ruth nu închise.

— Ce *ai de gând* să faci? întrebă ea.

Sarah îşi duse mâna la cap. O durea îngrozitor.

— Cred că s-ar putea să vomit, spuse ea.

Nu va mai bea niciodată în viaţă ceva mai tare decât suc de portocale, cugetă ea cu amărăciune.

— Poftim? întrebă Ruth.

— Nu mă simt prea bine, mărturisi Sarah. Pot să te sun eu săptămâna asta, în altă zi? A, Ruth, presupun că n-ai primit nicio veste de la Ben în

ultima vreme, nu?

— Nu, zise Ruth. Dar eu nu mi-aş face griji pentru el. O fi mult prea ocupat cu petrecerile ca să ia legătura cu tine sau cu mine. Ştii şi tu cum e în Goa!

În vocea ei era clar o notă de ironie, iar Sarah, care habar n-avea cum era în Goa, dar a cărei imaginaţie deja se pusese în mişcare, spuse doar:

— Vorbim curând. La revedere, Ruth!

Puse telefonul înapoi în furcă, îşi trase pilota până la bărbie, îşi puse perna lui Andrew pe faţă şi aşteptă să o ia somnul din nou.

Nu adormi. Telefonul lui Ruth îi sabotase efectiv toate şansele de uitare binecuvântată. Imaginea unui Jacko muribund o alunga pe aceea a lui Ben înnebunit din cauza drogurilor, încurajând ciocanul din capul ei să-şi dubleze eforturile pentru a-i deschide craniul. Împinse cearşafurile în lături. Nu avea niciun rost să se gândească la ceva până nu-şi revenea din mahmureală. Era timpul să ia măsuri drastice.

O oră mai târziu, după ce făcuse baie, îşi spălase părul şi se machiase în aşa fel încât să arate măcar pe jumătate umană, era gata pentru micul dejun. Se uită fără entuziasm la omleta pe care tocmai o făcuse. Doctorul ei era cel care îi spusese despre proprietăţile vindecătoare ale ouălor, iar experienţa îi demonstrase că acesta avea dreptate. Acum, cu fiecare îmbucătură, îşi simţea capul semănând tot mai puţin cu o zonă de război.

Jacko stătea în mijlocul bucătăriei, fixând-o cu o privire înspăimântătoare. Dacă Jacko nu ar fi ţintuit-o mereu cu priviri înspăimântătoare, ar fi bănuit că el ştia de planul ei de a-l supune

operaţiei letale a veterinarului.

Telefonul sună tocmai când Sarah îşi termină ultima bucată de omletă. Sarah hotărî că acela era un semn bun. Ridică receptorul şi spuse plină de speranţă:

— Alo?

— Sarah? Chiar acum plecam la biserică şi voiam să mă asigur că eşti bine.

Vocea lui Jennifer suna revoltător de sănătoasă, doar nu fusese desigur atât de nebună încât să bea unul din martiniurile lui George.

— E drăguţ din partea ta, spuse Sarah. Am mâncat o omletă.

— O decizie înţeleaptă, spuse Jennifer, care avea acelaşi doctor ca şi Sarah.

— Spune-mi, zise Sarah, doar pe jumătate convinsă că vrea să afle răspunsul, m-am purtat urât aseară?

— Bineînţeles că nu, spuse Jennifer. Deşi ne-a luat ceva timp să te urcăm în maşina familiei Everseed.

— Nu voiam să îi deranjez, protestă Sarah. Aş fi putut veni pe jos până acasă. *Mă aşteptam* să pot veni pe jos până acasă.

— Ştiu, dragă, dar nu sunt sigură că ai fi găsit drumul. Oricum, mă bucur că eşti bine în dimineaţa asta.

— N-am aflat nimic despre George.

— Mi-am dat seama. Jennifer îşi coborî vocea. George a crezut că îi făceai avansuri.

Sarah se ridică în capul oaselor.

— Poftim?

— Păi, la ce te aştepţi? Cu toate lucrurile alea pe care le-ai spus în legătură cu singurătatea din

serile de miercuri!

— Tu mi-ai zis să spun asta! Nu-mi vine să cred! Jennifer, e groaznic! N-o să mai vorbească niciodată cu mine!

— Ba sigur c-o să vorbească! Cred că a fost mai degrabă flatat. I-am spus că alcoolul era cel care vorbea.

— Mulţumesc mult! spuse Sarah cu amărăciune. Acum va crede că sunt o beţivă tristă, bătrână şi ahtiată după sex. Ceea ce nu sunt, Jennifer!

— Bineînţeles că nu eşti, spuse Jennifer liniştitor. Cu siguranţă nu eşti bătrână!

— Ştii ceva! Asta e ultima dată când încerc să aflu ce face George miercuri seara, mai ales fiindcă nu cred că *face* ceva în serile alea.

— Ba da, Sarah, ştiu că face… Da, George, vin! Vorbesc cu Sarah… Sarah, George îţi trimite dragostea lui.

— Ei, tu să nu i-o trimiţi pe a mea, răspunse Sarah îmbufnată, şi ai face bine să-l rogi pe George să te ierte pentru că ţi-ai băgat prietena la apă. O, şi mulţumesc pentru cină. A fost delicioasă!

— A fost bună, nu-i aşa? Trebuie să plec! Să bei multă apă!

Să bea multă apă! Nu de apă avea ea nevoie, ci de un expert în relaţii publice. Se ridică şi începu să strângă lucrurile rămase de la micul dejun. Jacko stătea jos pe vine şi lătra, reamintindu-i că dacă nu voia să-şi păteze mâinile cu sângele lui avea nevoie de un miracol.

— Te duc la plimbare într-un mimat, spuse ea, dar mai întâi să spăl vasele.

Jacko lătră din nou, trezind ciocanul adormit din

capul ei.

— În regulă, se dădu ea bătută. Mai întâi am să te duc pe tine la plimbare.

Pentru cineva care ar fi trebuit să deţină controlul asupra vieţii sale era puţin deprimant că putea să fie terorizată de un simplu câine, dar pe de altă parte Jacko cu greu putea fi descris ca fiind un simplu câine.

La cum decurgeau plimbările cu Jacko, ar fi putut să fie mult mai rău. Da, îi stropise blugii proaspăt spălaţi cu apă plină de noroi, dar nu reuşise s-o tragă după el în mocirla puturoasă, după cum era convinsă Sarah că fusese intenţia lui. Da, îi pusese piedică şi o făcuse să se rostogolească de pe deal ca un cârnat dement, dar cel puţin ea reuşise să-l împiedice să treacă în fugă strada şi să fie turtit de camionul cu lapte care trecea pe-acolo. Deşi, de fapt, acela ar fi putut să fie miracolul pe care îl aştepta, se gândi Sarah în timp ce se târa înapoi spre aleea Shooter.

Observă curioasă că în faţa porţii ei stătea o maşină veche de culoare bleumarin. Din nefericire, şi Jacko băgă de seamă. Când un bărbat uriaş cu o barbă încărunţită şi zburlită se dădu jos de pe locul şoferului, Jacko slobozi un răcnet însetat de sânge. Făcând unul din salturile lui demonice, plecă brusc de lângă Sarah şi se îndreptă vertiginos către pradă, cu lesa fluturându-i zadarnic în spate. Sarah îl strigă şi o luă la fugă după el. Să ucidă porcul de Guinea fusese destul de rău, dar să omoare un bărbat în vârstă care arăta ca Moise era cu totul altceva.

Poate că bărbatul *era* într-adevăr Moise. ÎI auzi spunând: „Jos, Jacko!” şi îl văzu arătând cu mâna

spre pământ, ca şi cum ar fi fost pe cale să facă un miracol. Şi apoi chiar *făcu* un miracol. Jacko, care fusese clar pe punctul de a-l sfâşia pe bietul om în bucăţele, se opri cu zgomot în faţa lui, scheună puţin şi se întinse la picioarele bărbatului. Oare făcuse un atac de cord? Sarah se opri din alergat pentru a-şi trage sufletul. Un alt bărbat apăru din maşină, iar Sarah simţi că îi veni inima la loc de îndată ce-l recunoscu pe Martin. Părea destul de calm. Şi bărbatul cu barba zburlită părea destul de calm. Şi din moment ce Jacko dădea din coadă, era clar că nu era mort. De fapt când ajunse ea la ei, câinele arăta de parcă stătea pe gânduri sau trăgea un pui de somn.

Sarah, care încă nu-şi recăpătase suflul, simţi că aproape-i venea să plângă.

— Îmi pare atât de rău! îi rosti pe nerăsuflate străinului. Credeam că o să te omoare.

— Nicio şansă, spuse Martin vesel, dacă eram eu aici să-l apăr.

— Ticălos mic şi neobrăzat ce eşti! răspunse bărbosul. Tu n-ai putea să aperi nicio fecioară într-o mănăstire.

— Trebuie să-l ierţi, spuse Martin. Se poartă ca un măgar.

— Ce ştii *tu* despre măgari? întrebă bărbatul. Ai avut vreodată grijă de vreunul? Eu am cunoscut nişte măgari de un caracter încântător. Şi dacă tot veni vorba de bunele maniere, ai de gând să mă prezinţi acestei tinere doamne, sau o să stăm aici toată ziua ascultându-te pe tine debitând despre afurisiţii de măgari?

— Sarah, spuse Martin, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu, Jean-Pierre…

— Fratele tău! exclamă Sarah.

— Ştiu, spuse Martin înţelegător. Arată de parcă ar putea să-mi fie tată…

— Mucos mic şi obraznic ce eşti! îl întrerupse fratele său amabil.

— Dar chiar e fratele meu, continuă Martin, fratele meu mult mai bătrân.

— Bună, îi spuse Sarah lui Jean-Pierre. Îmi pare foarte bine să te cunosc şi îmi cer scuze pentru câinele meu. E un monstru. Nu am ce-i face. Încearcă să ucidă pe toată lumea.

Să-l văd întinzându-se aşa la picioarele tale… habar n-ai cât de incredibil mi se pare. Eşti ca şi Martin: ai putere. Nu ştiu cum faci asta, dar sunt foarte bucuroasă că ai făcut-o. Cum reuşeşti?

Jean-Pierre dădu modest din mână.

— E autoritatea mea înnăscută. Cât priveşte motivul pentru care câinele îl ascultă pe amărâtul şi pipernicitul de frate-meu… ăsta *chiar* că-i un mister.

— Am observat fără să vreau, spuse Sarah, că vorbeşti cu accent scoţian.

— Ah, zise Jean-Pierre, ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

— Da, zise Sarah, dar Martin nu vorbeşte. Şi ai un nume franţuzesc.

Jean-Pierre îi făcu lui Martin un semn cu capul.

— Nu poţi s-ascunzi nimic de femeia asta, nu-i aşa?

Sarah se uită când la unul, când la altul. Jean-Pierre era un uriaş bătrân cu nas acvilin, a cărui unică asemănare vizibilă cu Martin era strălucirea foarte pronunţată din privire şi aceeaşi abilitate ciudată de a-l stăpâni pe Jacko. O idee straşnică îi trecu prin minte şi se întoarse dintr-un impuls

către Martin.

— Deci de-asta n-ai putut să te plimbi cu mine în weekend!

— Corect! spuse Martin, scoţând un şerveţel din buzunar şi îndepărtând cu grijă o pată de noroi de pe obrazul lui Sarah. Văd că te-ai distrat grozav fară mine.

Sarah râse. Se simţea ca un pom de Crăciun ale cărui luminiţe fuseseră aprinse.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Compania lui Jacko devine într-adevăr puţin apăsătoare după o vreme. Vă grăbiţi? Nu puteţi rămâne la masă? Am nişte cârnaţi în frigider. Organici, adăugă ea plină de speranţă. De la magazinul fermei.

Martin şovăi.

— Nu ştiu… noi eram în drum spre pub. Tu ce vrei să facem, Jean-Pierre?

Jean-Pierre îl mângâia pe Jacko pe burtă. Jacko, incredibil, se întorsese acum pe spate şi arăta de parcă ar fi fost în rai.

— Hai să gustăm din cârnaţii doamnei! zise Jean-Pierre. Dar mai întâi am nevoie de-o plimbare. Putem să-ţi împrumutăm căţeluşul douăzeci de minute?

— Puteţi să-mi împrumutaţi căţeluşul cât de mult timp vreţi, spuse Sarah. Îi zâmbi lui Martin. Mă bucur *atât de mult* că eşti aici!

— Şi eu, zise Martin. Apucă de capătul lesei lui Jacko. Vino, câine oribil ce eşti! spuse el. Hai să-i arătăm lui Jean-Pierre cât de bun poţi să fii!

Ciudat, se gândi Sarah, cum genul potrivit de companie poate să revitalizeze atât trupul, cât şi spiritul. Scăpată de mahmureală, se învârti prin bucătărie ca o tornadă, adunând resturile de la

micul dejun, curăţând cartofi, făcând o salată, prăjind cârnaţii. Fiindcă plimbăreţii încă nu apăruseră, merse sus şi se schimbă într-o fustă trei sferturi de culoare maro. Poate că era veche, dar talia ei joasă îi înfrumuseţa şoldurile. Pentru a isprăvi opera, îşi luă puloverul în dungi, un articol vesel de îmbrăcăminte pe care nu mai simţise nevoia să-l poarte de luni de zile.

După o jumătate de oră, le auzi vocile la poartă. Îl văzu pe Martin pe fereastră zâmbind larg la ceva ce-i spunea fratele său. Imposibil de crezut că Martin era acelaşi om care se purtase atât de distant şi de ciudat în prezenţa lui Andrew. Ieşi să-i întâmpine şi spuse:

— Prânzul e gata!

— Locuieşti într-o casă grozavă, spuse Jean-Pierre. Intră în bucătărie şi privi de jur împrejurul camerei cu o curiozitate evidentă. Cred că adori să trăieşti aici.

— Aşa e. Îmi va fi foarte greu să renunţ la ea.

Martin îl urmă pe fratele său înăuntru şi îşi dădu geaca jos.

— Trebuie? întrebă el.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui, spuse Sarah. Andrew deja bate apropouri. Zâmbi către Jean-Pierre. Pot să te servesc cu ceva de băut? Vrei o bere sau un suc de portocale?

— Un suc de portocale, te rog, spuse Jean-Pierre. Am un drum lung de făcut cu maşina înapoi în Cumbria în după-amiaza asta.

— Eu aş vrea o bere, spuse Martin. Pot să te ajut cu ceva?

— Faptul că l-ai scos pe Jacko la o plimbare bună e suficient, spuse Sarah. Meriţi o pauză.

Spune-mi, Jean-Pierre, ai accent scoţian, nume franţuzesc şi un frate englez. Cum aşa?

— E o poveste lungă, spuse Jean-Pierre. Pot să merg mai întâi până la toaletă?

— Desigur, spuse Sarah. Cum urci pe scări, prima la dreapta. Martin, găseşti nişte cutii de bere în bufetul din spate.

Ea deschise frigiderul şi scoase sucul de portocale. Martin, aruncând o privire apreciativă cârnaţilor de pe aragaz, merse la chiuvetă să se spele pe mâini.

— E foarte drăguţ din partea ta că ne-ai pregătit prânzul, spuse el.

— Nu e drăguţ deloc, sunt foarte bucuroasă că vă am musafiri. Ruth m-a sunat azi-dimineaţă să-mi spună că nu-i poate găsi un alt cămin lui Jacko. Nu vreau să fie omorât, dar dacă-l păstrez aici întreg satul o să se răscoale şi o să mă lapideze. Tot încerc să găsesc o soluţie, dar singura la care mă pot gândi e o injecţie letală. Compania voastră mă ajută să nu mă mai gândesc la asta. În plus – ea se opri ca să-i arunce un prosop de mâini – ţi-am simţit lipsa în weekendul ăsta. Îmi plac plimbările noastre.

— Şi mie, spuse Martin, ştergându-şi mâinile cu o atenţie studiată. Îi dădu prosopul înapoi. Referitor la casă, nu trebuie să-l laşi pe Andrew să te forţeze să te muţi. Nu te poate obliga să pleci.

— Ştiu, zise Sarah, dar

— Martin! Jean-Pierre năvăli în bucătărie, radiind de energie. În baia lui Sarah e o pictură foarte frumoasă a unei case exact ca aia pe care tocmai am construit-o eu!

— Eşti constructor? întrebă Sarah.

— Da! răspunse Jean-Pierre. Mi-am petrecut ultimii doi ani construind cea mai frumoasă casă pe care ţi-ai putea-o imagina, de fapt poţi să ţi-o imaginezi din moment ce se află în toaleta ta!

— Eu am pictat tabloul, spuse Sarah încercând să pară modestă.

— Atunci eşti un geniu! E o adevărată operă de artă. Ca şi casa mea!

Martin îşi deschise cutia de bere şi o turnă într-un pahar.

— Te rog, o imploră pe Sarah, nu-i da apă la moară cu casa!

— Aş fi foarte fericită să aud totul despre ea, răspunse Sarah, dându-i băutura lui Jean-Pierre, dar mai întâi vreau să-mi spui cum de eşti scoţian. Şi de ce ai nume franţuzesc.

— Tatăl nostru era francez, zise Jean-Pierre trăgându-şi un scaun.

Sarah îl studie pe Martin cu stupoare.

— Eşti francez!

— Pe jumătate, spuse Martin.

— Ştii franceză?

— Normal, zise Martin nonşalant. Vrei să-ţi spun ceva?

Sarah dădu din cap şi se aşeză între cei doi fraţi. Martin se gândi o clipă şi apoi spuse cu gravitate: *„Vous povez me donner quelque chose pour le rhume des foins?”*

Sarah era impresionată.

— Ce înseamnă asta?

— Puteţi să-mi daţi ceva pentru rinită alergică?

— Uau! făcu Sarah, apoi spuse încruntându-se: Chamberlain nu sună ca un nume prea franţuzesc.

— Ah, zise Jean-Pierre. Bunicul tatălui nostru

era englez. S-a stabilit în Franţa şi s-a însurat cu o franţuzoaică. Tatăl nostru s-a însurat cu o mândră scoţiană şi a venit să locuiască în Edinburgh. Apoi mama mea l-a părăsit, iar el s-a mutat în Leicester unde s-a însurat din nou.

— Cu mama lui Martin? spuse Sarah instantaneu.

— Nu, aceea a fost a treia lui soţie, spuse Jean-Pierre. Nu era uşor să trăieşti cu el. Deşi mama lui Martin nu l-a părăsit niciodată.

— Cu mama, zise Martin, se putea trăi *foarte* uşor.

— Sunt încă în viaţă? întrebă Sarah.

— Mama, da, spuse Martin. Locuieşte la Paris acum cu sora mea mai mică, Agnetha.

— *Agnetha*? vociferă Sarah.

— Pe vremea aceea tata făcuse o obsesie pentru cântăreaţa blondă de la Abba, explică Martin.

— Mama ta pare o sfântă, zise Sarah.

— Mama lui, aprobă Jean-Pierre, chiar *este* o sfântă. Tata a fost fără îndoială cel mai penibil om cu care puteai să fii înrudit. Era genul de om care putea să se ia la ceartă şi cu o scândură. Dacă nu te plăcea, nu numai că trebuia să-ţi spună lucrul ăsta, dar trebuia să-ţi zică şi *de ce* nu te plăcea. Din fericire, adăugă el, engleza lui era atât de proastă, încât majoritatea oamenilor nu-l înţelegeau. Scoţia a fost uşurată după plecarea lui.

— Dar acum tu locuieşti în Cumbria?

— M-am îndrăgostit de o fată şi am urmat-o acasă. Ea a murit acum doi ani şi m-am gândit să mă întorc la Edinburgh, dar vreau să stau lângă fiicele şi nepoţii mei.

— Jean-Pierre tocmai a terminat de făcut casa

pentru nepoata lui, spuse Martin. I-a luat doi ani. Îţi va spune el, dacă-l laşi, de ce este cea mai bună casă de păpuşi din istoria umanităţii.

— Nu prea mă pricep la case de păpuşi, spuse Sarah. Apropo, întotdeauna mi-am dorit să am una. L-am rugat pe Moş Crăciun să-mi aducă în fiecare an, dar niciodată n-am primit niciuna.

— Ideea e că, spuse Martin, acum că Jean-Pierre şi-a terminat casa, crede c-ar avea timp să se ocupe de Jacko.

Sarah îl privi pe Jean-Pierre tot aşa cum un om pe cale să se înece s-ar uita la un colac de salvare.

— Doar nu vrei… doar nu te gândeşti să-l iei acasă cu tine?

— E un căţeluş simpatic. Mi-ar face mare plăcere să-l iau… asta dacă…

— Da? întrebă Sarah, abia îndrăznind să respire.

— Dacă eşti sigură că nu-l vrei.

— Ţi-a spus Martin ce animal îngrozitor este? Ţi-a spus că tot satul trăieşte cu frica lui? Aş fi încântată să-l iei, dar pari un om atât de drăguţ, şi nu vreau să-ţi distrugi viaţa!

Jean-Pierre ridică din umeri.

— Îl primesc cu plăcere.

Sarah se lăsă pe spate în scaun şi oftă adânc.

— Cred că n-am fost niciodată mai fericită, spuse ea simplu. Se uită când la unul, când la celălalt. Cum pot să te răsplătesc? Ce pot să fac?

Martin zâmbi.

— Ce-ai zice de nişte cârnaţi? întrebă el.

În seara aceea, Sarah a dat o petrecere. Chiar dacă era singura persoană prezentă, acest lucru nu i-a stricat buna dispoziţie. Avea vin în frigider,

pizza în cuptor şi ce o bucura cel mai mult era cadoul pe care i-l dăduse James de Crăciun, o casetă cu compilaţii pe care o făcuse, cuprinzând toate hiturile secolului douăzeci. Sarah dădu drumul la muzică şi dansă. Dansă pe *Rasputin* a lui Boney M, bătând din picioare şi aplaudând. Dansă pe melodia *ShouldI Stay Or ShouldI Go,* a formaţiei Clash, lăsându-şi capul pe spate şi cântând pe refren. Dansă pe *A Little Less Conversation,* a lui Elvis Presley, rotindu-şi şoldurile şi sărind în jurul mesei. Dansă pe *Elevation* a lui U2, ţopăind în sus şi în jos în locul în care ar fi trebuit să fie pătura lui Jacko. Dansă pe melodia lui Dusty Springfield, *Son Of A Preacher Man,* pe *Bohemian Like You,* a celor de la Dandy Warhols, pe *Nutbush City Limits* a lui Ike şi Tina Turner şi în final pe imnul straşnic de potrivit al celor de la Free, *Alright Now.* Se simţea bine, se simţea mai mult decât bine, era singură din nou şi cel puţin în seara aceea se simţea binecuvântat de fericită în singurătatea ei. Acum ştia că exista viaţă şi după Andrew, şi dacă fusese nevoie de îndepărtarea unui câine numit Jacko pentru a o face să realizeze acest lucru, atunci era aproape dacă nu chiar complet bucuroasă că îl întâlnise.

CAPITOLUL 13

Nu întoarce niciodată spatele miracolelor

Sarah se trezi în toiul nopţii şi coborî în bucătărie doar pentru că putea să facă asta. Casa

îi aparţinea din nou şi posibilitatea ca lucrul acesta să nu mai dureze mult era ceva pentru care refuza să-şi facă griji înainte de Mallorca. Dimineaţa ieşi alergând către poştaş şi îi spuse că era liber să se apropie de uşa ei fară să-şi rişte viaţa sau oasele. După-amiază merse la magazinul din sat şi îi dădu lui Amy vestea eliberării ci, ştiind că va fi răspândită în tot satul în douăzeci şi patru de ore. Amy vru să afle totul despre nebunul care se oferise să-l ia pe Jacko, iar când Sarah îi spuse că era fratele lui Martin Chamberlain, ochii lui Amy se măriră şi spuse cu o curiozitate abia reţinută: „Fratele lui Martin Chamberlain? De ce ar face un asemenea lucru?” Observând scânteia speculativă din ochii lui Amy, Sarah deduse că aceasta probabil născocea o idilă între ea şi Jean-Pierre, sau chiar între ea şi Martin. În dispoziţia din acel moment a lui Sarah, lucrul acela nu părea prea îngrijorător. Cel puţin dacă Amy ar da glas acelor fantezii, toată lumea de la dineu ar înceta să creadă că ea încerca să-i ispitească pe George, pe preot sau pe Simon Delaney la un mic preludiu într-o seară de miercuri.

O problemă mult mai presantă decât starea reputaţiei ei erau banii, sau, mai bine zis, lipsa lor. Starea financiară a lui Sarah era în cele mai bune momente precară, iar în ultimele câteva luni, critică. Ea ştia că lucrul acesta se întâmpla în mare parte din vina ei. Plecarea lui Andrew grăbise hemoragia fatală a încrederii ei, accentuând disconfortul pe care îl simţise întotdeauna când alerga după o afacere.

În cei şapte ani de când renunţase să predea la Trowbridge College, venitul ei fusese neregulat.

Încă mai avea o slujbă la şcoala de vară din Bath în iulie şi august şi cursurile serale din toamnă. Rentele de la *Fata cu flaut* nu urcaseră niciodată la mai mult de câteva sute anual. Restul banilor ei veneau din comisioane şi expoziţii.

Andrew avea toate poliţele în ordin de plată şi continua să pună bani în contul lor comun. Mai devreme sau mai târziu avea să înceapă să se eschiveze de la asta. Băieţii vor merge la facultate în toamnă. Oare se putea aştepta ca Andrew s-o întreţină şi pe ea, şi în acelaşi timp să plătească şi pentru băieţi? Şi apoi mai exista şi posibilitatea ca Hyacinth să vrea să-şi întemeieze propria familie.

Simplul gând o făcu pe Sarah să se agaţe disperată de un subiect vesel la care să se gândească. Mallorca! Dar asta era o altă problemă. Într-un moment în care ar fi trebuit să ţină socoteala fiecărui bănuţ, ea era gata să-şi ia zborul spre Mallorca! Partea bună era că apartamentul nu costa nimic şi din moment ce era probabil ultima vacanţă pe care avea s-o mai facă vreodată, era hotărâtă să nu se simtă vinovată din cauza asta. Nu era vina *ei* că absenţa banilor devenise brusc o problemă. Dacă Andrew nu şi-ar fi dat voie să se îndrăgostească de Hyacinth, dacă… dacă, dacă, dacă! *Dacă* trebuie să fi fost cel mai dăunător cuvânt din dicţionarul speranţelor zdrobite, căci ducea direct spre frustrare şi furie. Andrew *se îndrăgostise* de Hyacinth şi *o părăsise.* Ceea ce ar fi putut fi nu avea să se întâmple niciodată, deci ceea ce ar fi putut fi trebuia ignorat.

Cert era că ea nu câştigase niciodată suficient de mulţi bani încât să ducă o viaţă confortabilă pe

cont propriu. Dacă s-ar întoarce să predea cu normă întreagă s-ar descurca, dar asta ar însemna sfârşitul oricărei şanse de succes artistic şi, în plus, slujbele bune de profesori erau rare. Dacă ar avea abilităţile necesare de a folosi computerul, ar putea cel puţin să-şi mărească posibilităţile, dar un curs de calculatoare i-ar lua timp şi bani.

Avea neapărată nevoie de un miracol şi din moment ce soarta îi oferise deja unul în persoana lui Jean-Pierre, nu se mai aştepta la altul. Cu toate acestea, soarta era evident bine-dispusă: luni dimineaţa primi un telefon de la Sophie King.

Dintre toţi elevii ci de la Trowbridge Col lege, Sophie fusese cea care se evidenţiase cel mai mult. Era unul din acei oameni care sunt binecuvântaţi de Dumnezeu cu frumuseţe, o fire veselă şi un talent unic. Tot ce crea ea abunda de senzualitate; putea să facă până şi o bancă de pe stradă să pară erotică.

Sophie continuase să demonstreze că avea într-adevăr stofa de star, producând opere de artă pentru companii de muzică, ilustraţii pentru o carte de poveşti (lupul din Scufiţa Roşie era atât de reuşit încât, dacă Sarah ar fi fost Scufiţa Roşie, ar fi acceptat fericită să fie mâncată de el), şi o seric de expoziţii de succes. Continuase să ţină legătura cu Sarah, deşi rolurile lor se inversaseră iute. Sophie fusese cea care o încurajase pe Sarah să renunţe la siguranţa colegiului şi să se afunde în necunoscutul unei cariere independente. Ea avea o încredere impresionantă în talentul lui Sarah. Sarah, care îşi cunoştea limitele, se temea întrucâtva de ziua în care Sophie avea s-o

descopere.

Telefoanele primite de la Sophie decurgeau întotdeauna ca şi când aceasta alerga în acelaşi timp la maraton. Nici cel din ziua aceea nu făcea excepţie:

— Sarah? Nu pot să vorbesc mult, dar ascultă cu atenţie! Dave şi cu mine ne mutăm în Toscana! Ţi-am povestit despre Dave? Sigur ţi-am vorbit despre el! E perfect, ne iubim şi plecăm în Toscana! A, şi sunt însărcinată… Ştiu, e minunat şi sunt grozav de fericită! Acum ascultă, e foarte important: un prieten de-al meu îşi deschide un club de noapte peste câteva luni. ÎI va numi Coşul cu fructe şi vrea să acopere pereţii cu tablouri cu fructe, vreau să spun fructe extrem de sexy, precum banane sugestive, piersici zemoase, ştii tu la ce mă refer. Eu eram pregătită să fac asta, dar sunt supraaglomerată cu treaba şi m-am gândit: pe cine cunosc eu şi poate să creeze mere sexy? Ce zici, Sarah, te interesează?

Sexul pentru Sarah fusese acum alungat într-un trecut întunecat şi îndepărtat, alături de pachetele de şerbet, Carnaby Street[7] şi festivalurile de muzică pop. Nu era deloc sigură că putea să schiţeze un zâmbet sexy, darămite un măr sexy. Pe de altă parte, scăpase de Jacko – ceea ce era un lucru bun, avea nevoie de bani – ceea ce era rău, şi ştia că miracolele nu se puteau ignora.

— Sophie, spuse ea, mi-ar face mare plăcere să pictez nişte mere sexy! Ce trebuie să fac? Când încep?

— Bravo, fetiţo! spuse Sophie, care era cu cel

7 O stradă cu magazine din Londra, renumită începând cu anii ’60 (n. tr.).

puţin cincisprezece ani mai tânără decât Sarah. Mai întâi, trebuie să-i arăţi lui Giles, prietenul meu, că eşti în stare de asta. Trebuie să vii la Londra şi să-i arăţi lucrările tale. I-am spus deja cât de strălucită eşti, aşa că e gata să fie impresionat. O să fie uşor!

— Vin pe douăzeci şi unu februarie, spuse Sarah. Voi pleca împreună cu o prietenă în Mallorca a doua zi. Aş putea să mă întâlnesc cu el atunci?

— Lasă asta în seama mea, o să-l sun eu să văd dacă se poate. Şi când vii, îmbracă-te adecvat.

Miracolul începea clar să sune periculos.

— Când spui „adecvat”, o întrebă Sarah, la ce anume te referi?

— Ei, ştii tu, spuse Sophie degajată, îmbracă-te ca o femeie care poate să creeze fructe sexy. Ştii tu!

— Desigur, spuse Sarah.

Să se îmbrace ca o femeie care poate să creeze fructe sexy n-ar trebui să fie mai complicat decât să joace rolul unei mirese-copil. Era limpede că destinul avea simţul umorului.

De altfel, lui Sarah chiar îi plăcu la repetiţia din seara următoare. Jucau scena întâi din actul doi. Maxim şi familia lui se pregătesc pentru balul anual. El şi rudele sale se delectează cu tachinări vesele, neştiind că mireasa-copilă, sub îndrumarea malefică a doamnei Danvers, urmează să apară în rochia purtată de Rebecca în urmă cu un an.

A fost o scenă grozavă, mai ales că nu a existat Jack Favell în ca, ceea ce însemna că Howard nu era la repetiţie. În lipsa lui, Claire era destul de amabilă cu Sarah. Un alt avantaj era prezenţa

fiului grădinarului lui Audrey. Reuşise să memoreze doar una din replicile sale. Audrey, probabil conştientă că el ar profita de orice ocazie pentru a ieşi din piesă, se străduia foarte tare să nu-şi piardă cumpătul cu el. Sarah avu un sentiment nou şi plăcut de superioritate. Nu mai era cel mai inutil membru al echipei şi se simţi aproape dezamăgită când Audrey îi dădu drumul mai devreme.

— Faci progrese, îi spuse ea lui Sarah. Nu-i nevoie să mai repetăm partea ta. Şi acum Maxim, Beatrice, Giles, Frank şi Frith, haideţi să ne întoarcem la pagina patruzeci şi patru. Vreau să fie amuzant, vreau să fie spumos, vreau să fie rapid! Vrem râsete şi veselie, multă veselie! În regulă?

Sarah îi surprinse privirea lui Martin. El murmură „sâmbătă?", iar ea dădu aprobator din cap. Se temuse că el ar putea aduce veşti proaste despre Jacko, dar, după cum se vedea, atât Jacko, cât şi Jean-Pierre erau încă în viaţă, iar Sarah simţi că se putea aştepta să primească veşti de la ei fără teama de a i se aduce acuzaţii.

Afară era un frig înţepător. Sarah purta vechea manta militară a lui Ben, îi ridică gulerul şi îşi băgă mâinile în buzunarele ei încăpătoare. În mai puţin de două săptămâni va fi în Mallorca, iar zgomotele bufniţelor din Ambercross şi strigătul ocazional al fazanilor vor fi înlocuite de balansul ritmic al mării. „Aştept cu nerăbdare multe lucruri", se gândi Sarah în timp ce se îndepărta vioaie de pub; „aştept cu nerăbdare multe lucruri, nu doar Mallorca." Va fi distractiv să deretice prin casă, pentru că asta va însemna să-l exorcizeze pe

Jacko. Va fi distractiv să termine ultimele două comisioane care îi mai rămăseseră, pentru că va deschide drumul unui proiect nou, captivant şi mai ales profitabil. Va fi distractiv să se plimbe cu Martin în weekend, pentru că aşa erau întotdeauna plimbările cu el. Îi va pregăti un prânz drept mulţumire, ca să-i arate cât de recunoscătoare îi era, şi lucrul aceasta va fi de asemenea distractiv.

Se părea că exista viaţă după Andrew. Încă o aşteptau mari semne de întrebare, dintre care cel mai îngrijorător era cât va mai putea să stea în Shooter's Cottage. Respingerea lui Andrew încă o mai ţinea trează noaptea, însă durerea nu-i mai chinuia conştiinţa şi nici nu-i mai paraliza capacitatea de a funcţiona în alte domenii. Sophie o credea în stare să picteze mere sexy. Audrey credea că face progrese. Martin îi arătase că îi era un prieten adevărat. Sarah se uită în sus spre cerul adânc şi întunecat, însufleţit doar de două stele. „Soţul meu m-a părăsit", se gândi ea, „soţul meu m-a părăsit, iar eu încă pot, din când în când, să fiu fericită." Era timpul să înceteze să mai fie şi să se simtă o victimă. Cea mai bună contralovitură la trădarea lui Andrew nu era doar să-l facă pe el să creadă că putea fi mulţumită fară el. Cea mai bună ripostă era să le demonstreze fiilor, prietenilor ei şi, nu în cele din urmă, ei însăşi că putea să fie mulţumită fară el. „Şi pot", se gândi ea, „într-adevăr pot."

Când Martin sosi sâmbătă dimineaţă, Sarah deschise larg uşa înainte ca el să aibă timp să sune.

— Intră, intră! strigă ea. Vino să-mi vezi bucătăria! Fără castron murdar de apă, fară vechea pătură mizerabilă, fară urme scârboase de labe și am pregătit un prânz extraordinar pentru noi, după ce ne întoarcem de la plimbare…

Brusc figura i se descompuse.

— Poţi să rămâi la prânz, nu? Nu te grăbeşti undeva?

— Mi-ar plăcea foarte tare să rămân la prânz, o asigură Martin şi aruncă o privire în jur. Aici arată altfel.

— Arată *curaţi* spuse Sarah. Toată casa e curată! îşi luă haina şi zâmbi. Mergem?

Era o zi frumoasă, răcoroasă şi senină. O urmă vagă de chiciură înfrumuseţa gardurile vii, iar soarele dimineţii acoperea peisajul cu o poleială lăptoasă, decolorându-l.

— E ca un tablou în acuarelă, spuse Sarah, strângându-şi braţele la piept, sau ca începutul lumii.

— Iar noi, spuse Martin grav, suntem Adam şi Eva.

— Nu cred că Adam şi Eva erau prin preajmă la începutul lumii.

— Dar nu erau nici câmpuri, garduri sau copaci.

— Uneori mi se pare, spuse Sarah aspru, că n-ai pic de lirism în suflet.

— Ştiu, spuse Martin cu modestie. Îmi pare rău.

— Te iert, însă numai pentru că mi-ai salvat viaţa. Deci spune-mi: cum ai reuşit? Şantaj? Mită? Nu pot să cred că fratele tău *a vrut* să-l ia pe Jacko!

— A vrut. Într-un final a vrut. Trebuie să-ţi spun, am dus o luptă magistrală. A *fost* amuzant, pentru

că prima dară când l-am văzut pe Jacko, mi-a amintit de cineva şi nu puteam să-mi dau seama de cine.

— De Belzebut? De Attila Hunul?

— Nu, era cineva pe care-l cunoşteam. S-a întâmplat ca Jean-Pierre să mă sune în seara aceea şi mi-am dat seama cine era: soţia lui!

— Jacko arată ca nevasta lui Jean-Pierre! Săracul Jean-Pierre!

— Ea nu avea ochii galbeni sau o gură băloasă, dar obişnuia să-i privească pe oameni – şi să-i trateze – la fel ca Jacko. Era masivă şi grosolană şi speria pe toată lumea din jur, cu excepţia lui Jean-Pierre şi a fiicelor lor. Mârâia la oameni. Mârâia din greu.

— Dar niciodată la Jean-Pierre.

— Niciodată. Îl iubea. Şi el o iubea pe ea. A murit la o lună după ce s-a pensionat el. A făcut o hemoragie cerebrală în timp ce tăia un pui şi a căzut latră. Jean-Pierre a fost de neconsolat. Nu se ducea nicăieri, nu voia să vadă pe nimeni, nu mânca. Niciunul dintre noi nu a ştiut cum să-l ajute. Iar apoi Kathleen a găsit soluţia.

— Cine e Kathleen?

— Nepoata mea. Fiica lui cea mică. A trecut pe la el într-o dimineaţă cu Annette, mezina ei. Zicea că se întoarce înapoi la serviciu. Era prima ei zi şi bona o dezamăgise. Întrebase dacă putea s-o lase pe Annette cu el câteva ore. El i-a spus că nu putea, că nu era în stare să aibă grijă de nimeni. Martin se opri lângă pârleaz. Vrei să mergem sus pe deal sau în pădure?

— Hai să urcăm pe deal. Şi ce a făcut Kathleen atunci?

— A lăsat-o pe Annette oricum. I-a spus lui Jean-Pierre că trebuia să aibă grijă de nepoata lui, nu mai avea pe nimeni altcineva. Şi a plecat. Când s-a întors după-amiază i-a găsit pe amândoi jucând Ludo.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? S-a întors bona?

— Nu. Nu cred că a existat vreodată o bonă, de fapt sunt aproape sigur că Kathleen s-a întors la serviciu atunci numai pentru a-l trage pe tatăl ei de pe marginea prăpastiei. Ştia că Annette îl va salva. Când ea a început şcoala, i-a spus că-şi dorea o casă de păpuşi. Am văzut-o acum câteva luni, e uimitoare. Are lumină electrică, are de toate. Oricum, în seara aceea mi-a spus că în sfârşit o terminase şi urma să i-o ducă lui Annette chiar a doua zi. Aşa că m-am gândit desigur la Jacko.

— De ce?

— Era evident. Annette era la şcoală, el terminase casa de păpuşi şi avea nevoie de un alt proiect. Aşa că i-am povestit totul despre tine şi câinele tău, i-am spus că erai pe cale să înnebuneşti din cauza tensiunii…

— De fapt, spuse Sarah, oprindu-se să-şi recapete răsuflarea, căci dealul era abrupt, probabil că înnebunisem deja.

— I-am spus că tuturor le era teamă de Jacko, că nimeni nu-l putea controla în afară de mine. I-am spus că ar fi îngrozit dacă s-ar apropia vreodată de el…

— Nu mi-l pot închipui pe Jean-Pierre temându-se de ceva.

— Nu, şi nici el nu poate. Apoi l-am sunat şi i-am spus că Jacko urma să fie eutanasiat. Nimeni, i-am

spus, nu poate să dreseze un asemenea câine. Când Jean-Pierre mi-a zis că ar vrea să-l vadă, am ştiut că învinsesem. Singurul lucru care mă îngrijora era dacă Jacko se va ataşa de el. Când ai lăsat lesa din mână m-am forţat să rămân în maşină, dar n-a fost uşor. Eram un pic îngrijorat.

— Tu erai îngrijorat? Eu eram îngrozită! Cum se înţelege acum fratele tău cu el? Se simte bine? Jacko se poartă cum trebuie?

— În momentul de faţă Jean-Pierre îl extenuează cu plimbări pe o distanţă de zece mile. Şi dacă tu crezi că eu merg repede, atunci ar trebui să-l vezi pe Jean-Pierre. Presupun că Jacko e mult prea obosit pentru a-l scoate măcar puţin din sărite.

— Ei bine, îţi sunt pe veci recunoscătoare. Vei fi întotdeauna eroul meu! îl văzu strâmbându-se şi izbucni în râs. Nu vrei să fii eroul meu?

— Experienţa mi-a arătat, spuse Martin pe un ton sec, că nu merită să te apropii prea tare de eroi. Nu şi dacă vrei să-ţi păstrezi iluziile.

— Păi, eu sunt aproape de tine, spuse Sarah cu hotărâre, şi pentru mine eşti un erou.

Martin chicoti.

— Cred că… — Se opri brusc. Nu contează!

Sarah îl privi suspicioasă.

— Ce? Nu poţi să spui „nu contează” în felul ăla autoritar…

— N-aş îndrăzni niciodată să fiu autoritar cu tine!

— Foarte bine! Ce voiai să spui?

Martin se opri să-i arate movila de formă ciudată din faţa lor.

— Vezi asta? întrebă el. Ştiai că aici a fost cândva un fort roman?

— Da! Nu schimba subiectul!

— Bine. Nu e mare lucru. Nu făceam decât să-mi amintesc cum cuvintele „Andrew spune” obişnuiau să apară cu regularitate în conversaţiile tale. Şi când erai cu el, de obicei te supuneai judecăţii sale superioare.

— Şi asta te-a făcut să râzi?

— Nu, dar când ai spus că eu sunt eroul tău, mi-am imaginat că mă tratezi şi *pe mine* aşa, şi *lucrul ăsta* m-a făcut să râd.

— Oh.

Sarah nu ştia sigur ce să înţeleagă din asta.

— Ai vrea ca eu să mă supun judecăţii tale superioare?

— Ideea în sine, spuse Martin, e atât de neverosimilă că nu pot nici măcar s-o iau în considerare.

CAPITOLUL 14

Caută modalităţi de a-ţi face o carieră

Lui Sarah îi plăcea să-şi descrie memoria ca fiind rebelă. Andrew spusese întotdeauna că era inexistentă şi îl scotea din fire incapacitatea ei de a-şi aminti nume. Sarah sublinia că *aproape* putea să şi le amintească, dar pe Andrew îl lăsa rece. O

aproximare, spunea el, era aproape la fel de ofensatoare ca uitarea totală. Chiar se întreba uneori dacă unul din motivele pentru care Howard Smart nu o plăcea se datora faptului că în primele câteva luni după ce făcuseră cunoştinţă ea îl numise tot Henry.

În unele domenii mintea ei funcţiona brici. Putea să-şi amintească numele tuturor soţilor lui Liz Taylor şi să povestească întreaga istorie a complicatei vieţi amoroase a doctorului Carter din *Spitalul de urgenţă.* Poate că nu era în stare să reţină indicaţii de drum (renunţase să mai întrebe trecătorii cum să găsească locuri necunoscute: mintea ei ceda mereu după primul „ia-o la stânga"), dar avea o capacitate infailibilă de a înmagazina versurile celor mai enervante melodii pop. Aceasta din urmă era o abilitate de care ar fi fost fericită să se descotorosească, mai ales în clipa în care şi-a dat seama că reproducea permanent melodia favorită a momentului – *We Are The Cheeky Girls.*

În plus, deşi o mare parte din trecutul ei devenise tabula rasa, existau anumite întâmplări, scene şi discuţii care îi rămăseseră clare şi intacte, fotografii care nu se estompaseră. Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, bucurându-se de aprobarea temporară a fetei care deţinea titlul de Miss Popularitate, participase la hăituirea posesoarei titlului de Miss Antisocială. Mulţi ani mai târziu, acea privire plină de reproş încă mai trezea în Sarah accese regulate de dezgust faţă de propria-i persoană. Apoi a urmat perioada de la şcoala de artă când stătuse în umbră, privindu-l cu o suferinţă masochistă pe superbul Barney

Melton, în timp ce acesta îşi săruta prietena. O amintire şi mai dureroasă era reacţia ei furioasă când James, mititel şi plin de lacrimi, o anunţase că îşi pierduse ceasul primit cadou de ziua lui în acea dimineaţă. Aniversarea lui fusese distrusă, propria sa mamă contribuind la asta, iar apoi se simţise mereu vinovată. Sarah habar n-avea de ce creierul ei demonstra o asemenea amnezie selectivă, dar în mod sigur exista un element de sadism în felul în care funcţiona.

În momentul acela, prezenţa copleşitoare a melodiei *We Are The Cheeky Girls* era alungată de comentariile lui Martin de sâmbătă, care se învârteau în gol în mintea ei, precum o viespe într-un borcan de gem. Ea ţinuse *într-adevăr* cont întotdeauna de părerea lui Andrew şi *într-adevăr* îi repetase adesea opiniile. Martin insinuase că îl aşezase pe un piedestal, ceea ce era greşit, pentru că nu poţi să trăieşti cu cineva timp de douăzeci de ani fară să-i cunoşti slăbiciunile. Dar ea considerase întotdeauna că el era mai fermecător, mai interesant şi mai realist decât ea. El ştia cum să facă bani, ştia cum să între în contact cu oamenii potriviţi şi ştia ce trebuie să spună.

Era înfricoşător să trăiască fără Andrew pentru că traiul *alături de el* îi făcuse ei viaţa atât de uşoară. Ea putea să se bucure de compania fiilor ei, putea să decoreze casa, să ude grădina şi să picteze, ştiind că Andrew se va ocupa de toate aspectele practice ale vieţii lor în comun. Acum, pentru prima dată, era obligată să facă faţă unui lucru cu care majoritatea oamenilor se confrunta tot timpul: nevoia de a-şi câştiga existenţa şi de a-şi conduce propriile afaceri.

Ei bine, va face asta, şi o va face fără să se raporteze la părerea lui Andrew. Voia ca Martin să ştie că nu va mai ţine niciodată cont de părerea lui Andrew. Abia aştepta să-i spună lucrul acesta marţi, la ultima ei repetiţie înainte de Mallorca.

De fapt, nu a avut ocazia să-i spună prea multe lui Martin. Interpretau scena doi din actul al doilea. Maxim, înnebunit, îi dezvăluie adevărul despre Rebecca miresei-copil. Oripilată şi înfricoşată, ea promite să-i fie alături. Era o scenă minunată, iar Sarah se simţea bine. Apoi Audrey bătu din palme. Spuse solemn:

— Martin, poate că ar trebui s-o săruţi pe Sarah acum: un sărut trist, născut din disperare. Fără pasiune… vom păstra focurile de artificii pentru ultima scenă, dar cred că un sărut trist şi scurt ar fi foarte emoţionant. Nu crezi că ar fi foarte emoţionant?

— Nu, zise Martin. Nu cred.

Pieptul lui Audrey se ridică o dată cu sprâncenele. Nu era obişnuită să fie contrazisă într-un mod atât de arogant, mai ales de Martin.

— Nu crezi, ţipă ea, că ar trebui măcar să *încerci?* Ştiu că nu eşti *fericit* la gândul de a o săruta pe Sarah, dar în asta constă drama: în a face lucruri pe care nu ţi-ai dori să le faci în viaţa reală.

Declaraţia, grozav de nepoliticoasă, făcu buzele lui Sarah să tremure de recunoştinţă. Îi aruncă o privire lui Martin. Faţa lui se făcuse vişinie şi, ca rezultat, o făcu şi pe Sarah să roşească. Nu putea decât să fie recunoscătoare că restul echipei plecase acasă. Martin spuse:

— Asta n-are nicio legătură cu sentimentele

personale. Pe Maxim îl aşteaptă dezastrul şi ruşinea. Nu vrea să-şi sărute soţia, vrea să ştie cum poate să iasă din impasul în care se află. Fii atentă la cuvinte. Unde menţionează el dragostea? Publicul încă nu ştie dacă el o iubeşte pe mireasa-copilă. Dacă o sărută acum, vei pierde surpriza din scena finală.

Martin avea dreptate. Până şi Audrey trebui să recunoască lucrul acesta. Continuară să interpreteze scena, iar Sarah păru să fie singura care credea că-şi pierduse din farmecul de mai devreme. La sfârşitul repetiţiei, Audrey îi sfătui să se bucure de săptămâna liberă şi să se întoarcă revigoraţi şi relaxaţi.

De îndată ce ea plecă, Martin începu să aranjeze scaunele cu o viteză şi o operativitate care excludeau orice şansă de discuţii ulterioare. Sarah, supusă, împinse masa la loc şi îl întrebă într-o doară dacă ar vrea să bea ceva.

— Nu pot în seara asta, spuse Martin, am o mulţime de acte de care trebuie să mă ocup.

— Bine. Sarah îşi luă haina şi eşarfa. Atunci, ne vedem când mă întorc din Mallorca.

— Aştept cu nerăbdare, spuse Martin politicos, adăugând: Sper să-ţi prindă bine vremea de acolo. Sunt sigur că te vei simţi bine.

Stinse lumina şi coborâră scările. Cineva de la bar strigă:

— Martin? Putem să vorbim despre boilerul meu?

Martin zâmbi către Sarah scuzându-se.

— Trebuie să plec. Distracţie plăcută!

Sarah merse repede spre casă. Era evident că Martin fusese mai degrabă jenat decât amuzat de

remarca tipică şi lipsită de tact a lui Audrey. Şi motivul reacţiei sale era la fel de evident. Sarah mergea tremurând şi încerca foarte tare să nu fie lezată de faptul că Martin era îngrozit de ideea de a o săruta.

Vestea bună era că Sarah se întâlnea cu Sophie la National Portrait Gallery, doar la o aruncătură de băţ de gară. Vestea proastă era că o plimbare peste Podul Waterloo, de-a lungul malului nordic al Tamisei şi în sus spre Trafalgar Square părea cam la o mie de aruncături de băţ, dacă târâi o valiză şi erai schilodită de nişte cizme până la gleznă dureros de incomode. Sarah le dezgropase din fundul şifonierului cu o seară înainte şi abia în momentul acela îşi aminti de ce stătuseră acolo, acoperite de pânză de păianjen.

Se simţi mai bine când ajunse la galerie şi scăpă de valiză. Trebuia să se întâlnească la trei şi jumătate cu Sophie, ceea ce însemna că avea douăzeci şi cinci de minute la dispoziţie ca să-şi refacă machiajul şi ţinuta. La toaletă, Sarah se studie în oglindă. *Îmbracă-te ca o femeie care poate să creeze fructe sexy.* Sarah luase la mână întreaga garderobă. Singura ei piesă de vestimentaţie elegantă era o rochie roşie până la genunchi pe care o purtase cu o jachetă gri la o nuntă cu doi ani în urmă. Pe vremea aceea, primise multe complimente, dar când se forţase s-o îmbrace cu o seară în urmă ştiu că plimbările cu Martin nu reuşiseră să-şi facă efectul dorit. Arăta ca un măr, dar, din nefericire, nu unul sexy. Până la urmă, Sarah preferase siguranţa pantalonilor ei negri de catifea şi o bluză neagră cu anchior de-a lui Ben. Jacheta gri şi cizmele întregeau ţinuta. În

ultimul moment îşi aruncă rochia roşie în bagajul pentru Mallorca. Dacă ar slăbi câteva kilograme în următoarele două zile, i-ar veni bine.

Singura ei extravaganţă fusese să-şi cumpere un ruj nou. Îl cumpărase pentru numele pe care îl avea: *Pasiune.* După spusele vânzătoarei avea abilităţi revoluţionare de mărire a buzelor. Sarah îl scoase din geantă şi îl aplică cu grijă pe buze. Era destul de mulţumită de rezultat. Buzele ei chiar păreau puţin mai groase, doar foarte, foarte puţin, iar culoarea neobişnuită o făcea să se simtă sofisticată. Îşi exersă un zâmbet inteligent şi spuse cu o voce joasă şi tremurândă „Pasiune!” O clipă mai târziu, auzi apa trăgându-se; o femeie în vârstă apăru şi-i aruncă o privire foarte ciudată. Sarah, cu faţa de culoarea rujului, o luă la fugă.

Se duse direct spre camera în stil Tudor şi se bucură că urma să o întâlnească pe Sophie acolo. Istoria fusese una dintre puţinele materii în care excelase la şcoală, iar dinastia Tudorilor i se părea deosebit de fascinantă. Dinastia Stuart produsese un singur superstar, pe Carol al II-lea, iar membrii familiei de Hanovra erau graşi şi grobieni. Dar Tudorii erau un model pentru orice telenovelă din lume. Iată-l pe Henric al VII-lea, cel sfrijit şi răutăcios, şi Henric al VIII-lea, care era gras şi frivol. Privindu-i portretul imens, Sarah simţi o undă de compasiune pentru femeile care trebuiseră să-şi împartă patul cu el.

Tocmai analiza un portret al bietei şi antipaticei Maria Tudor, când apăru Sophie, cu o înfăţişare frumoasă, dar foarte palidă.

— Sarah, îmi pare rău că am întârziat, mi se face rău într-una şi s-ar putea să fiu nevoită să plec în

orice moment. De ce li se spun greţuri de dimineaţă, dacă durează toată ziua? Ascultă, ne întâlnim cu Giles în camera ceaiului peste cinci minute. I-am spus că vrei o mie de lire pentru fiecare pictură…

— O mie de lire! Sophie, e o nebunie!

— Ba nu. Giles e omul care nu crede că face o afacere bună decât dacă plăteşte un preţ exorbitant. Ţi-am spus că acest club va fi în Bath? E un avantaj pentru tine, pentru că-i place ideea de a angaja un artist local. Tu locuieşti *chiar* în apropiere de Bath, nu-i aşa?

— La douăzeci şi cinci de mile depărtare.

— Asta înseamnă local. E gata să fie impresionat. I-am spus că tu eşti guru-ul meu.

— Că sunt *ce?*

Sophie râânji.

— Eşti guru-ul meu! Gata! Ar trebui să mergem. Eşti pregătită?

Sarah îşi îndreptă jacheta şi îşi aranjă bluza.

— Sunt pregătită! Sophie, e foarte drăguţ din partea ta să aranjezi întâlnirea asta. Dacă pot vreodată să fac ceva pentru tine…

— Poţi să-mi spui cum să nu-mi mai fie rău, spuse Sophie în timp ce coborau scările.

Sarah o privi plină de compasiune.

— Biscuiţii digestivi funcţionau în cazul meu.

Îşi simţi propriul stomac strângându-se când ajunseră în camera ceaiului, dar nici urmă de prietenul lui Sophie. Aceasta se aşează, iar Sarah merse la bar. Ca întotdeauna când era nervoasă, se simţea lihnită şi se holbă cu poftă la clătite şi negrese. O femeie care poartă *Pasiune* pe buze nu mănâncă negrese sau clătite, aşa că Sarah ceru

numai două ceaiuri şi un pachet de biscuiţi pentru Sophie.

Prietenul lui Sophie sosi tocmai când Sarah aşeza ceaiul, ceea ce era mare păcat, căci din cauza emoţiei îi tremurară mâinile şi o cantitate considerabilă de lichid se scurse pe farfurioare. Asta însemna că Sarah nu-şi mai putea bea ceaiul din moment ce o femeie care poartă *Pasiune* nu bea dintr-o ceaşcă de pe al cărei fund picură lichid.

Giles era mult mai bătrân decât îşi imaginase Sarah, dar în toate celelalte privinţe se potrivea ideii sale despre cum ar trebui să arate un prieten de-al lui Sophie. Era, la fel ca şi Sarah, îmbrăcat în negru, dar ea ştia că sacoul şi pantalonii lui bine croiţi erau de douăzeci de ori mai scumpi decât tot ce purta ea. Părul lui cărunt era pieptănat pe spate şi avea o gropiţă în bărbie, ca Michael Douglas. Lui Sarah i se păru foarte atrăgător, dar pe de altă parte destul de mulţi bărbaţi i se păreau atrăgători în ultima vreme. Era evident îndrăgostit de Sophie şi nicio cantitate de ruj *Pasiune* cu efect de mărire a buzelor nu putea întrece amestecul de frumuseţe, inteligenţă şi carismă al lui Sophie, se gândi Sarah puţin melancolică.

— Ador locul ăsta, spuse Giles, adresându-se aparent amândurora, dar în fapt numai lui Sophie. Vin aici în fiecare lună ca să-mi reîncarc bateriile. Tocmai m-am uitat la fotografia lui W.H. Auden. Nu ţi se pare că faţa lui arată ca un cearşaf boţit?

O privi pe Sophie plin de speranţă. Sophie, care deschisese pachetul de biscuiţi, se ridică brusc de pe scaun.

— Mă scuzaţi. Mă simt cam rău. Vă rog – spuse

ea când atât Sarah, cât şi Giles se ridicară alarmaţi – începeţi fără mine. Nu o să lipsesc mult.

Sarah o urmări pe Sophie ieşind în fugă şi se aşeză din nou, simţindu-se teribil de vinovată din cauza biscuiţilor.

— Biata fată, murmură Giles. Crezi că o să fie bine?

— Sunt sigură că o să-i treacă, zise Sarah. Îmi aduc aminte când eram…

— E atât de curajoasă! Nu crezi că-i curajoasă?

— Ba da, încuviinţă Sarah. E foarte curajoasă. Şi e şi foarte talentată.

— Foarte, foarte talentată. Am fost atât de încântat când mi-a spus că-mi va face tablourile pentru Coşul cu fructe. Cu toate acestea, şi se uită şovăitor la Sarah, te admiră enorm *pe tine.* Dă-mi voie, deci, să-ţi vorbesc despre club. Adulţii sunt publicul ţintă: cei din grupul de vârstă cuprins între treizeci şi patruzeci de ani, care vor să se distreze într-o atmosferă civilizată. Camerele sunt toate sub nivelul străzii. O să se danseze în spate şi o să avem un bar mare şi o mulţime de canapele largi şi confortabile unde clienţii se pot relaxa. ÎI văd ca pe un loc în care un bărbat şi o femeie să se poată privi şi să facă un mic preludiu verbal, într-un decor sexy, liniştit şi subtil. Tablourile sunt importante pentru că oferă un indiciu, sau un punct de reper, dacă preferi. Vreau să fie mari şi îndrăzneţe, emanând senzualitate. Şi acum ce vreau să ştiu: poţi să produci aşa ceva?

„În niciun caz”, se gândi Sarah.

— Sunt sigură că pot, spuse ea. Am adus cu mine nişte fotografii cu ceea ce am lucrat. Vreţi să le vedeţi? îi întinse dosarul.

Când avea zece ani, Sarah câştigase un concurs de pictură. Cu cinci minute înainte de ceremonia de premiere fusese chemată în marea sală în care era expus tabloul. Criticul, un artist local, stătea şi se uita încruntat la el. Profesoara de desen a lui Sarah venise în grabă la ea şi-i spuse: „Sarah, îmi parc atât de rău, s-a produs o greşeală prostească. Criticul spune că a ales tabloul de lângă al tău…” Expresia lui Giles în timp ce privea conţinutul dosarului lui Sarah era aproape aidoma celei afişate de critic cu treizeci şi trei de ani în urmă. Sarah îşi dorea să plece şi să plângă, exact aşa cum făcuse atunci. Îi văzu ochii mijiţi în silă la *Fata cu flaut şi* se gândi că avea dreptate, chiar avea dreptate. Era groaznic de ciudat, iar fata cu flaut părea asexuată, chiar anorexică. Avea senzaţia că munca ei se năruia. Era groaznic, groaznic, şi cel mai rău era că o dezamăgea pe biata Sophie: mai întâi cu biscuiţii şi acum cu asta.

Giles ajunse la ultima pagină pe care Sarah aşezase o fotografie de şapte pe zece cu Raffles.

— Când ai făcut asta? întrebă el.

Sarah înghiţi.

— Am terminat-o acum câteva săptămâni.

El continuă să se uite la Raffles şi apoi se ridică de pe scaun, cu o expresie care lui Sarah i se păru a fi o mare uşurare, când Sophie, albă la faţă, veni clătinându-se înapoi la masă.

— Sophie, spuse el, ia loc! Cu ce să te servesc?

— Cred, spuse Sophie cu o voce slabă, c-aş vrea doar puţină apă.

— O aduc eu! Sarah sări în sus.

Nu suporta să fie prin preajmă în timp ce Giles îi va spune lui Sophie ce părere are despre munca

guru-ului ei. La bar ceru o sticlă de apă şi se uită din nou la clătite. La naiba, nu mai era nevoită să arate ca o femeie care poartă *Pasiune.*

— Aş vrea o clătită, vă rog, spuse ea.

Înapoi la masă, Sophie mânca un biscuit şi arăta mai bine.

— Mulţumesc, Sarah, spuse ea, luând sticla de apă şi desfăcând capacul. Ridică sticla în aer şi zâmbi. Felicitări!

Sarah o privi fară nicio expresie.

— Pentru ce?

Giles se aplecă în faţă.

— Îi spuneam lui Sophie că dacă poţi să-mi pictezi nişte fructe aşa cum ai pictat câinele ăla, atunci tu eşti artista potrivită pentru mine. Câinele ăla e sexy!

Sarah se holbă cu veneraţie la Raffles. Domnul şi doamna doctor aveau întru totul dreptate. Raffles era într-adevăr ca nimeni altul.

Miriam şi soţul ei locuiau la parterul unei case victoriene, care se situa la graniţa dintre zona foarte la modă Blackheath şi cea deloc la modă, Lewisham. Decorul părea foarte potrivit pentru o femeie care era fericită să predea într-o şcoală secundară sărăcăcioasă, îmbrăcată în pantaloni de firmă.

Casa ei nu făcea decât să-i sublinieze firea schimbătoare. O măsuţă de cafea de la Ikea se odihnea pe un covor splendid din Marrakech; o canapea antică, ţinută în poziţie orizontală cu ajutorul unui dicţionar de engleză, era împodobită cu perne imense, brodate manual. Rafturile cu cărţi reprezentau o amestecătură eclectică de romane de dragoste, cărţi de călătorie, Anthony

Trollope, Agatha Christie, D.H. Lawrence şi P.G. Wodehouse. Şi colecţia de CD-uri era la fel de imprevizibilă, cuprinzând asociaţi atât de nepotriviţi, precum Schubert, Eminem, Philip Glass şi Kylie Minogue.

— Kylie Minogue? întrebă Sarah.

— Ea mea, zise Clive. Una din micile glume ale lui Miriam. Îşi ridică paharul în direcţia lui Sarah. Grozavă şampanie, spuse el. A fost foarte generos din partea ta.

Sarah zâmbi.

— Nu se întâmplă în fiecare zi să primesc o slujbă drăguţă şi bănoasă! Puse posteriorul divin al lui Kylie la locul lui, lângă Guns N' Roses, îşi luă paharul de pe măsuţa de cafea şi se aşeză pe canapea. Sunt foarte mulţumită de mine!

— Aşa şi trebuie, spuse Clive. Îmi pare rău numai că nu-ţi oferim ceva mai bun decât mâncare la pachet.

— Ador mâncarea la pachet, îl asigură Sarah. Acasă nu pot să cumpăr.

— Serios? zise Clive. Apoi râse ca şi cum ea ar fi făcut o glumă foarte bună.

Sarah înţelegea de ce se îndrăgostise Miriam de Clive. Era foarte frumos, avea nişte ochi albaştri senini şi gene extraordinar de dese. Era de asemenea şi foarte manierat. Sarah era mult prea fericită ca să-i pese că el nu-şi prea putea ascunde agasarea pentru că fusese lăsat s-o întreţină, în timp ce Miriam îşi făcea bagajele. Cu toate acestea, era foarte bucuroasă că luase şampania. Existau mici semne că acolo nu mergea totul strună: o primire cam prea entuziastă atât din partea lui Miriam, cât şi a lui Clive, glumele

ciudate pe care cei doi le făceau unul despre celălalt, şi care nu prea erau amuzante. Şampania era evident necesară, iar Sarah nu ezită să-şi toarne şi ei şi lui Clive un alt pahar. În seara aceea, nimic, nici măcar încercările lui Clive de a face conversaţie, nu-i puteau strica dispoziţia. Avea de gând să facă din Coşul cu fructe un loc faimos! Pleca în Mallorca! Era absolut convinsă că avea să se distreze de minune!

CAPITOLUL 15

Dacă vrei soare și sex, nu merge la Mallorca în februarie

Mallorca! Un aeroport strălucitor cu personal zâmbitor; munţi purpurii, plimbări prin pădure, cer fum un u şi o mare albastru-verzuie; autostrăzi decongestionate fără vreun indicator cu „drum în lucru” la vedere. Mallorca! Insula calmului, spunea Miriam, iar Sarah o credea prea bine, mai ales cu Miriam ca tovarăş de călătorie. Obişnuită cu nerăbdarea uşor de stârnit a lui Andrew, era o plăcere pentru ea să fie cu cineva care răspundea cu o asemenea bună dispoziţie unei întârzieri de patruzeci de minute, timpul cât au aşteptat maşina închiriată.

Ajunseră în Puerto de Andratx în mijlocul după-amiezii. Pe Sarah, care se aşteptase să vadă puburi englezeşti şi bădărani cu burţi umflate de bere lager, o surprinseră trotuarele fară gunoaie, portul drăguţ şi străzile aproape pustii. Bărcile enorme şi scânteietoare care se legănau letargice

pe apă, alături de vilele bogat ornamentate presărate în jurul coastei, sugerau un stil şi o bunăstare care nu se potriveau deloc cu ideea de mai înainte a lui Sarah despre insulă. Faptul că vântul era usturător de rece explica probabil pustietatea locului. Sarah, conştientă de limitata ei garderobă de vacanţă, era mai degrabă uşurată.

După cum au descoperit, casa în care aveau să locuiască o săptămână era situată doar la câteva minute de port, pe o străduţă lăturalnică şi deasupra unui magazin de haine, după care ţi se scurgeau ochii. Strivindu-şi nasul de vitrină, Sarah avu pe moment dorinţa de a avea atât un venit, cât şi un stil de viaţă care să justifice o inspecţie amănunţită a pieselor vestimentare expuse. Simţea că Ambercross-ul nu era încă pregătit pentru rochia petrecută, lungă şi fluidă care descoperea atât de mult sânii obraznici şi ascuţiţi ai manechinului. Şi, din nefericire, se gândi că nici ea nu era.

Apartamentul se afla la capătul unei scări întunecate care scârţâia. Miriam îşi puse jos bagajele, răsuci cheia în broască şi deschise uşa.

— Uau! zise Sarah.

Pardoselile albe, perdelele albe, pereţii albi şi scaunele albe îi încântară privirea. Singura pată de culoare o dădea colecţia de boluri de lemn de pe întinsa masă de marmură din mijlocul camerei. Dormitoarele şi baia aveau acelaşi aspect monahal, iar bucătăria mică şi imaculată avea etalate numai câteva oale smălţuite.

— E ca un vis frumos, spuse Sarah. Să îndrăznim să gătim aici?

Miriam îşi dezbrăcă haina şi îşi întinse braţele.

— Nu am venit aici să gătesc, spuse ea. Oricum, nu în seara asta. Căscă. Vreau să dorm o oră. Tu ce dormitor vrei?

— Alege tu, spuse Sarah. Eu sunt mult prea emoţionată ca să dorm. Am să studiez ghidurile turistice şi am să fac itinerarul.

— Excelent! Miriam îşi ridică valiza. E bine să fii departe de casă. Îţi mulţumesc c-ai venit cu mine.

Sarah îşi aruncă pantofii din picioare.

— E *minunat să.* Fii departe de casă şi sunt extrem de bucuroasă că mă aflu aici. Şi acum du-te la culcare!

Miriam îi făcu somnoroasă cu mâna şi dispăru în camera ei. Sarah îşi luă geanta, se aşeză comod într-un fotoliu mare şi moale, îşi scoase ghidul turistic şi începu să citească. Mallorca se dovedi a avea o istorie surprinzător de istovitoare, cu invazii regulate ale romanilor, vandalilor, bizantinilor, musulmanilor mauri, spaniolilor catolici şi turiştilor englezi. Pe Sarah o obosea destul de tare doar să se gândească la asta. Pleoapele începură să i se lase în jos. Afară, soldaţi romani care arătau ca Richard Burton se luptau cu membrii Inchiziţiei spaniole pentru stăpânirea rochiei petrecute.

Unul dintre ei o trăgea de braţ. Sarah deschise speriată un ochi şi îşi dădu seama că ciudatul nobil spaniol era de fapt Miriam, care arăta magnific într-o rochie neagră şi lungă, cu o centură maronie latră, care îi sublinia o linie a taliei la care Sarah nu putea decât să viseze.

— Bună, Miriam! spuse ea. Te-ai odihnit bine?

— Foarte bine. Şi am fost la supermarket şi am făcut şi duş. Ai de gând să moţăi toată noaptea sau

ieşim în oraş pentru o seară de aventură romantică?

Sarah clipi.

— Dă-mi zece minute, promise ea.

După patruzeci de minute, în ţinuta ei de fructe-sexy şi rujul *Pasiune,* era gata. După alte treizeci de minute, după ce în sfârşit găsiseră un bar deschis, stăteau amândouă, beau sherry cu gheaţa şi ciuguleau măsline. În afară de doi bărbaţi foarte bătrâni care stăteau într-un colţ, ele erau singurele cliente. Unul dintre bărbaţi îi adresă lui Sarah un rânjet larg şi fără dinţi. Sarah zâmbi politicoasă şi îşi îndreptă în mare grabă atenţia către măsline.

— Trebuie să recunosc, oftă Miriam, că februarie nu e probabil cea mai bună lună în care să-l cauţi pe Antonio Banderas. S-a zis cu seara de aventură romantică!

— E prea frig pentru sex, spuse Sarah. Şi, ca să fiu sinceră, cred că mi-e bine şi fără.

— Având în vedere talentul local, spuse Miriam, încercând să ignore ocheadele năzdrăvane aruncate spre ea de bătrânul ştirb, cred că e mai bine aşa.

— Vorbesc serios, m-am gândit foarte mult la asta. Sexul e ca ciocolata. E foarte plăcut, dar nu e esenţial pentru fericirea cuiva. Când Andrew m-a părăsit, m-am simţit foarte tristă din cauza faptului că s-ar putea să nu mai fac sex niciodată, dar acum… dacă mi-ai spune că n-aş mai putea niciodată să beau o sticlă de vin, să citesc o carte bună, să-mi văd băieţii, să urmăresc *Spitalul de urgenţă,* să pictez un tablou grozav, sau să dorm într-un pat confortabil, dacă nu m-aş mai bucura

niciodată de vreunul din aceste lucruri, *atunci* aş fi distrusă. Cred – şi acesta-i un moment important de descoperire a propriei persoane – cred că sunt în sfârşit o femeie liberă.

Miriam îşi goli paharul de sherry.

— Eu aş fi destul de supărată dacă n-aş mai putea să mănânc niciodată o ciocolată cu caramel. Şi după cum arată lucrurile, făcu un semn cu capul în direcţia bărbatului ştirb, ale cărui ocheade deveniseră din ce în ce mai insistente, şi el ar fi la fel. Mergem să căutăm un loc în care să mâncăm?

Afară vântul era rece şi cumplit. Şi mai rău era că nu reuşiseră să găsească nici măcar un singur restaurant deschis de-a lungul ţărmului. Se afundară în labirintul de străzi înguste şi în cele din urmă găsiră un loc mititel cu ferestre luminoase şi primitoare. Chelnerii plictisiţi şi mesele goale nu erau de bun augur, dar localul era cald şi confortabil, şi mirosurile care se răspândeau din farfuriile singurilor doi clienţi care stăteau la masă erau ademenitoare. Mai era un alt client la bar, care sporovăia cu un bărbat corpolent, cu o figură veselă şi un râs contagios. Grăsanul era evident proprietarul, căci îl chemă imediat pe unul din chelneri, care le conduse pe Sarah şi Miriam la o masă aproape de foc.

În timp ce Miriam studia meniul, lui Sarah îi atrase atenţia bărbatul de la bar. Nu putea să-i vadă decât spatele, dar era ceva în felul în care îşi ţinea ţigara şi în sunetul scurt şi ciudat al râsului său care îi era familiar. Îşi dădu seama că se holba la el abia când acesta se întoarse brusc şi răspunse curiozităţii sale printr-o ridicare ironică

a paharului. Îi întoarse din nou spatele, iar Sarah simţi că se descompune.

— Miriam! spuse, şoptind chinuit. Miriam!

Miriam îşi ridică ochii.

— Ce este? Arăţi de parcă tocmai ai fi văzut cel mai mare coşmar al tău!

Sarah scutură viguros din cap.

— Dimpotrivă! Tocmai l-am văzut pe Barney Melton!

— Cine e Barney Melton?

— Trebuie să-ţi aminteşti! Bărbatul care mi-a frânt inima la şcoala de artă.

— Tu n-ai ieşit niciodată cu cineva pe nume Barney Melton.

— Tocmai de-asta mi-a frânt inima! Era un băiat a-ntâia, şi nu ieşea decât cu fete a-ntâia. Nu pot să cred că e el! El e, sunt sigură de asta!

— Păi, întreabă-l!

— Nu pot să-l întreb. Nici nu mă cunoştea. Ar părea atât de patetic. Miriam! Nu te întoarce, o să te vadă… Miriam!

— Scuză-mă! strigă Miriam. Eşti cumva Barney Melton?

Bărbatul de la bar se întoarse, lăsă să-i scape un firicel de fum, şi spuse încet, ca şi cum nu ar fi fost foarte sigur:

— Da. Sunt Barney Melton.

Miriam dădu din cap.

— Asta a zis şi prietena mea. Se întoarse înapoi spre Sarah: Chiar *e* Barney Melton.

Sarah, convinsă că faţa ei avea culoarea unei sfecle de un violet intens, nu putu decât să schiţeze un zâmbet slab în timp ce Barney Melton se apropia de masa lor.

— Ne-am mai întâlnit? o întrebă el.

Aceleaşi pleoape grele, aceeaşi voce joasă şi gravă, acelaşi corp tras ca prin inel; nu se schimbase aproape deloc. Sarah încuviinţă din cap.

— Am fost la şcoala de artă împreună. I se părea foarte important să-i explice de ce faţa ei avea culoarea aceea. Făcusem o mare pasiune pentru tine. Râse scurt, era un fel de râs indulgent, spera ea, unul de tipul „nu-i aşa c-am fost absurdă?”

— Serios? El zâmbi. Păcat că n-am ştiut!

Apoi se întoarse la bar. Sarah, stânjenită şi dezamăgită, continuă să-şi supună meniul unei cercetări detaliate.

— Sarah! şopti Miriam. Ce face?

— Nu ştiu şi nici nu am de gând să mă uit, mormăi Sarah printre dinţi. E clar că nu vrea să vorbească cu mine, ştiam că n-o să vrea. Mă simt *atât* de penibil! îşi lăsă capul în jos şi se uită cu disperare la meniu. Cuvintele parcă săreau în sus şi-n jos pe pagină şi oricum îşi pierduse pofta de mâncare.

— Putem să stăm cu voi? Barney se întorsese şi de data asta îl adusese şi pe bărbatul corpolent şi vesel. El e prietenul meu, Antonio.

— Antonio? Privirea lui Miriam o întâlni pentru o secundă pe cea a lui Sarah. Ce nume frumos! Eu sunt Miriam, iar ea e Sarah.

— Bună, Sarah! Bună, Miriam! Antonio se înclină cu gravitate în faţa fiecăreia, pe rând. Acesta este restaurantul meu, iar voi sunteţi prietenele lui Barney. O să vă servesc cina, dar mai întâi să bem nişte vin! Raoul!

Îi făcu un semn unuia dintre chelneri, care veni

cu o sticlă şi patru pahare. Antonio luă sticla şi se aşează lângă Miriam.

— Îţi place numele meu? Şi mie îmi place al tău. Deja avem ceva în comun! Ai auzit, Barney? Ce părere ai?

— Cred că, zise Barney, trăgându-şi un scaun lângă Sarah, ar trebui să deschizi sticla aia cu vin.

— Bineînţeles c-o deschid. Vom sărbători sosirea a două doamne încântătoare în restaurantul meu. Avem nevoie de mai multe pahare? Aveţi soţi nerăbdători care să vă caute?

— Nu avem soţi, spuse Miriam.

— Ba avem, accentuă Sarah. Dar al meu m-a părăsit.

Barney făcu un gest de compasiune cu capul.

— Şi pe mine m-a părăsit soţia.

— Eu sunt aproape sigură, spuse Miriam, că soţul meu are de gând să mă părăsească.

— Un alt lucru pe care îl avem în comun! spuse Antonio. Nevastă-mea *m-a* părăsit!

Barney rânji.

— Antonio, tu nu ai nevastă!

— Bineînţeles că nu am! spuse Antonio indignat. M-a părăsit!

Miriam ridică sceptică dintr-o sprânceană.

— *Când* te-a părăsit?

— Acum douăzeci de ani, spuse Antonio cu tristeţe, turnând vinul. Sunt un bărbat distrus!

— Îţi ascunzi durerea surprinzător de bine, îi spuse Miriam.

— Când stau lângă o femeie frumoasă e uşor să uit. Poftiţi paharele, vom ţine un toast! Barney? Vrei să-l ţii tu?

Barney răspunse cu un zâmbet vag şi nepăsător,

pe care Sarah şi-l amintea din vremuri de demult.

— Pentru noi începuturi, spuse el, şi vechi prieteni!

— Nu eram chiar vechi prieteni, protestă Sarah. De fapt, sunt aproape sigură că nu-ţi aduci deloc aminte de mine.

Barney se încruntă.

— Tu crai fata înnebunită după pantofii mei?

— Nu, nu eram eu!

— Mă gândeam eu că nu tu erai. Tu erai cea care voia să predea artă?

— Majoritatea fetelor voiau să predea artă! Ştiam eu că n-o să-ţi aduci aminte de mine. De fapt, chiar am predat artă pentru o vreme.

— Să fii profesor! Antonio dădu din cap cu înţelepciune. E o meserie grozavă!

— Miriam e profesoară de engleză, spuse Sarah.

Antonio bătu din palme.

— Incredibil! Şi *eu* am fost profesor de engleză!

— Serios? întrebă Miriam pe un ton de profundă neîncredere.

— Eram un profesor minunat într-o şcoală groaznică. Toţi băieţii erau nebuni. Profesorii erau îngroziţi. Aşa că cu intru în clasă şi zâmbesc – îşi dezveli dinţii – uite-aşa. Şi le spun: „Vă purtaţi bine cu mine, mă port bine cu voi. Vă purtaţi urât…” şi mă uit la ei „mă port şi eu urât cu voi.” Şi ei ştiau că vorbeam serios. Eram nemaipomenit.

— Şi-atunci de ce-ai renunţat? întrebă Miriam.

Antonio zâmbi.

— Sunt nemaipomenit la atât de multe lucruri!

Miriam ridică din sprâncene.

— Serios? spuse ea.

Sarah habar n-avea ce mâncaseră în seara aceea

sau cât de mult băuse. Îşi dădea seama că Antonio făcea încontinuu paralele uimitoare între viaţa lui şi cea a lui Miriam. Miriam locuise în New York: la fel şi el! Primul soţ al lui Miriam fusese homosexual: nevasta lui Antonio dovedise tendinţe safice clare; dacă stătea bine să se gândească, probabil că din cauza aceea îl părăsise. Miriam era pasionată de mâncarea bună: la fel şi el! Barney vorbise foarte puţin, dar nu existase niciun moment în care Sarah să nu fie conştientă de prezenţa lui lângă ea. Nu era un bărbat chipeş, cum era, de exemplu, Andrew. Avea nişte ochi mici, care dispăreau când zâmbea, şi pungi uriaşe sub ei. Avea un nas mic, aproape cârn, iar gura lui generoasă era prea mare pentru faţa îngustă. Părul lui arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat şi se purta în permanenţă de parcă era pe jumătate adormit. Probabil că acesta era secretul farmecului său de netăgăduit. Arăta de parcă locul lui ar fi fost în pat şi privea orice femeie de parcă şi locul ei tot acolo ar fi fost.

Vinul avea un efect combativ asupra lui Miriam şi pe la sfârşitul cinei era clar că se săturase de poveştile lui Antonio. El o rugă să-i spună numele cărţii ei favorite.

— Simplu, zise Miriam. *Middlemarch,* de George Eliot. Făcu o pauză. Şi-acum o să-mi spui că este şi cartea ta preferată, nu-i aşa?

— Cum de-ai ştiut? O am sus pe noptieră! Asta-i un miracol!

— Ăsta, spuse Miriam, nu e adevărul.

Antonio păru jignit.

— Crezi că inventez toate astea?

— Da.

— Ba nu, te asigur!
— Dovedeşte-o!
— Vrei să merg sus şi s-aduc cartea?
— Ai spus că este pe noptieră.
— Chiar este!
— Dovedeşte-o! Arată-mi!
Antonio a fost evident luat prin surprindere.
— Nu pot să te duc sus. Reputaţia ta ar fi distrusă!
Miriam zâmbi dulce.
— Pot să trăiesc cu asta. Dacă ai dreptate, o să mai cumpăr o sticlă de vin pentru noi. Mă duci sus sau nu?
Antonio ezită.
— E posibil s-o fi mutat-o şi…
— Hai să aflăm! spuse Miriam. Se ridică în picioare. Condu-mă, Antonio!
Sarah râse. Niciodată un bărbat nu dusese o femeie în camera lui cu o împotrivire atât de evidentă.
— Crezi că spune adevărul? îl întrebă ea pe Barney.
— Habar n-am.
Sarah cuprinse paharul cu degetele şi bău puţin stânjenită. Ştia că el se uita la ea.
— De ce te uiţi la mine? întrebă ea.
— Încerc să-mi imaginez cum arătai la şcoala de artă. Îşi scoase o ţigară şi o aprinse. Bănuiesc că nu te-ai schimbat prea mult.
— Într-adevăr, nu m-am schimbat, încuviinţă Sarah. M-am mai îngrăşat şi am riduri. Şi nici nu mă simt diferit. E destul de deprimant. Îţi imaginezi că te vei schimba odată cu vârsta, că vei fi mai înţelept, că vei dobândi mai multă

încredere. Am patruzeci şi trei de ani; încă mai beau foarte mult, încă mai sufăr din dragoste, încă mă simt o idioată în cea mai mare parte a timpului. Nu s-a schimbat nimic. Arăt mai bătrână, asta-i tot.

— Eu m-am schimbat, spuse Barney. În primul rând, memoria mea e făcută praf. Îşi fumă ţigara şi se întinse după scrumieră. Când te-a părăsit soţul tău?

— În noiembrie. Deja e mai bine. Nu mai aştept ca el să între pe uşă şi să-mi spună că a făcut o mare greşeală. Soţia ta când a plecat?

— Înainte de Crăciun. Mi-am petrecut o lună bând şi fumând mult prea mult, iar la sfârşitul ei m-am gândit: sunt încă în viaţă. Oamenii sunt atât de conservatori! Nu ne place să fim scoşi din adăpostul micii noastre rutine. În momentul de faţă sunt mai degrabă bucuros că s-a întâmplat aşa.

— Zău? Sarah înghiţi.

Ochii îi erau atraşi în mod inexorabil către ai lui. El zâmbi, se aplecă în faţă şi o sărută tandru pe gură. Sarah clipi.

— M-ai sărutat, spuse ea, incapabilă să se gândească la ceva mai inteligent.

— Păi, spuse Barney drept scuză, voiam să văd cum este.

— O, zise Sarah. Cu mâinile care erau departe de a fi ferme îşi duse paharul la buze şi apoi îl aşează cu grijă înapoi pe masă. Şi cum *a fost?*

El se încruntă.

— Nu sunt sigur. Se aplecă şi o sărută din nou. A fost bine.

— Mulţumesc, zise Sarah. Deşi de fapt, adăugă

ea, trebuia să spui asta. Doar nu puteai să spui că nu ţi-a plăcut.

— De fapt, zâmbi Barney, eu pun în practică faptul de a nu trebui niciodată să fac ceva ce nu vreau să fac.

— Sună foarte logic. În practică e destul de greu.

— Asta e diferenţa dintre noi doi. Vrei să iei cina cu mine mâine-seară?

Sarah a fost scutită de obligaţia de a da un răspuns. (Da, i-ar plăcea foarte mult să cineze cu Barney Melton, dar era conştientă că era cu mult peste puterile ei. Pe de altă parte, chiar conta dacă *era* depăşită de situaţie? însă nu avea de gând să o lase pe Miriam de una singură, chiar dacă avea să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se de ce ratase şansa de a petrece o seară cu eroul copilăriei sale). Antonio şi Miriam se întorseseră, iar el avea o atitudine foarte îngâmfată.

— Era acolo! spuse Miriam. Era lângă patul lui! I-a reuşit. Nu ştiu cum i-a reuşit, dar i-a reuşit!

Antonio zâmbi cu modestie.

— Raoul aduce o altă sticlă, spuse el. Despre ce aţi discutat voi doi? îi întrebă. Îmi dau seama că aţi discutat despre ceva.

— Am invitat-o pe Sarah la cină mâine, spuse Barney. Aştept răspunsul ei.

Antonio îi zâmbi lui Sarah.

— Trebuie să mergi! Eu îi voi pregăti masa lui Miriam aici. Restaurantul e închis mâine. Sunt un bucătar excelent! Miriam? Vrei să vii?

Miriam îi aruncă o privire scurtă lui Sarah, avu o ezitare şi apoi îi zâmbi politicoasă lui Antonio.

— Cum aş putea să-i rezist unei asemenea

invitaţii? spuse ea.

— Nu ştiu, spuse Antonio. Eşti o femeie foarte norocoasă.

— Serios? întrebă Miriam.

CAPITOLUL 16

Gândește-te bine înainte de a face sex în Mallorca în februarie

În mod surprinzător, nici Sarah şi nici Miriam nu erau mahmure în dimineaţa următoare. Fireşte, îşi petrecuseră cea mai mare parte a dimineţii dormind şi îşi luaseră măsura de precauţie de a bea o sticlă întreagă de apă minerală înainte de culcare. Chiar şi aşa, se gândi Sarah, mintea lor limpede indica prezenţa unui înger bun care plutea în jurul lor.

Mai mult de-atât, vremea, deşi rece, era măcar uscată, ceea ce însemna că se puteau bucura de priveliştea munţilor acoperiţi de conifere în timp ce mergeau cu maşina către Valldemossa. Sarah suspină mulţumită.

— Ce vacanţă minunată! spuse ea.

— Mă gândeam, zise Miriam, că ceva n-a mers deloc cum trebuia. Pentru tine totul e roz. Tu vei fi răsfăţată de domnul Virilitate-ambulantă, în timp ce eu îmi voi petrece seara cu un bărbat gras şi chel, care vorbeşte într-una, care e aproape sigur un mincinos obsesiv şi care pare să creadă că e un dar de la Dumnezeu pentru femei. Cum de am ajuns în situaţia asta?

Sarah zâmbi ironic.

— Te-a făcut să râzi. Recunoaşte, te-a făcut să râzi!

— Şi politicienii mă fac să râd. Unii dintre elevii mei mă fac să râd. Câinele mamei mele mă face să râd. Asta nu înseamnă că vreau să-mi petrec o seară cu ei.

— Mic mi s-a părut simpatic.

— Tu ai băut aseară suficient de mult încât să crezi că oricine era simpatic. Şi *eu* am băut aseară suficient de mult încât să cred că oricine era simpatic şi cu toate astea nu mi s-a părut că Antonio era.

Sarah avu mustrări de conştiinţă. Ştia foarte bine că Miriam acceptase să iasă cu Antonio numai pentru a o face să se simtă liberă să accepte invitaţia lui Barney.

— Ai prefera să nu mergem? întrebă nerăbdătoare. Putem oricând să inventăm nişte scuze…

Miriam râse.

— Cred că glumeşti. Abia aştept să aflu dacă Barney se dovedeşte a fi un prinţ sau o broască. Şi ca să fiu absolut sinceră, chiar vreau să ies, fie şi numai ca să văd ce fel de bucătar este Antonio. Dacă e măcar pe jumătate aşa de priceput cum spune, cel puţin voi avea parte de o masă bună, iar dacă nu este, îmi va face mare plăcere să i-o zic.

Calmată, Sarah se aşeză confortabil în scaun şi se bucură de priveliştea spectaculoasă. După cum spusese Antonio, Valldemossa era un loc foarte romantic, un orăşel străvechi în care Frederic Chopin şi George Sand, iubita lui, petrecuseră o perioadă romantică. Barney spusese că nu era

romantic deloc. Îndrăgostiţilor nu le plăcuse oraşul şi se despărţiseră curând după aceea.

Barney se înşela. Valldemossa *era* romantic, iar peisajul până acolo îţi tăia răsuflarea, cu drumuri înguste de pădure, care urcau pe lângă dealuri îngrijite şi terasate şi prin munţi semeţi. Cu toate acestea, Antonio se dovedi la fel de nedemn de încredere, din moment ce mănăstirea pe care el le spusese să o viziteze, şi în care stătuseră Chopin şi Sand, era închisă. Era o clădire enormă şi impresionantă din bronz, opulentă şi destul de nepotrivită pentru o pereche de îndrăgostiţi, se gândi Sarah. Nu era surprinsă că lui George Sand îi displăcuse. După câte se părea, călugărilor care locuiau acolo li se permisese să vorbească unii cu alţii doar câte o jumătate de oră pe săptămână. Sarah simţi că era un loc de o adâncă tristeţe, şi nu îi părea rău că nu putură să între.

După Valldemossa, merseră mai departe spre Deia, şi trecură de promontoriile acoperite cu pini şi măslini foarte bătrâni, ale căror trunchiuri contorsionate o făceau pe Sarah să tânjească după vopselele ei. Deia era construită pe un deal, iar casele sale de culoarea nisipului se înghionteau pentru a-şi face loc în jurul bisericii din vârf. Parcară maşina şi urcară pe cărarea abruptă şi îngustă care ducea spre biserică.

— Trebuie să vizităm cimitirul, spuse Miriam. Robert Graves e îngropat aici. Vreau să-i aduc omagiile mele. A locuit aici cu o altă poetă, o americancă. Avea un nas imens şi se purta foarte urât cu el. Până la urmă l-a părăsit.

— Bietul Robert Graves, spuse Sarah. De-asta îi aducem omagii?

— Îi aducem omagii, spuse Miriam sever, pentru că a fost un poet extraordinar.

Cimitirul luminos şi aerisit era mult mai impresionant decât bisericuţa întunecată. Aleile sale pietruite şi mormintele erau îngrijite, iar zidurile lui joase descopereau frumuseţea maiestuoasă a peisajului din jurul lor. Multe dintre pietrele funerare aveau fotografii ale morţilor. Spre deosebire de ele, rămăşiţele pământeşti ale lui Robert Graves erau marcate de o simplă lespede pe care fuseseră însemnate numele şi ocupaţia lui.

— *Sic transit Gloria*[8]*,* murmură Miriam. N-ai crede că acesta este locul de veci al omului care a scris una dintre cele mai bune cărţi despre Primul Război Mondial, două dintre cele mai grozave romane despre Roma imperială, şi care tot şi-a găsit timp să se culce cu zeci de femei.

Sarah privi în zare munţii cu vârfurile încununate de ceaţă. Urmele încercării omului de a supune acei giganţi erau vizibile în terasele netede care îi traversau şi în casele cu obloane verzi presărate ici-colo. Probabil că multe dintre trupurile care se odihneau acolo ajutaseră odată la îmblânzirea acelei zone.

— Cred, spuse ea meditativ, că dacă mi-ar fi dat să aleg între a fi un poet faimos cu o viaţă sexuală obscenă şi a fi un membru preţuit şi respectat al unei comunităţi rurale ca aceasta, aş alege ultima variantă, serios.

Miriam se uită în jos spre labirintul de case ţărăneşti vechi care acopereau dealul pe care

8 *Sic transit gloria mundi* (lat.), expresie atribuită lui Patricius: Aşa trece gloria lumii (n. red.).

erau. Scoase un oftat prelung.

— Sarah, spuse ea în cele din urmă, cred că ai nevoie de masa de prânz.

Coborâră iar la poalele dealului, merseră de-a lungul străzii principale, trecură pe lângă magazinele artizanale şi barurile cu *tapas*[9], toate închise pe timpul iernii. Într-un final, găsiră un restaurant care era deschis, iar proprietăreasa veselă le întâmpină ca şi când ar fi fost fiicele ei de mult pierdute. Le conduse pe o terasă situată deasupra unei râpe adânci care oferea o privelişte fantastică şi, nu mult după aceea, savurară peşte la grătar cu pâine crocantă.

— Dacă stai bine să te gândeşti, spuse Miriam, tăindu-şi peştele în bucăţele ca o expertă, poveştile celebre de dragoste nu par să aibă un final fericit în Mallorca. Chopin şi George Sand s-au certat în Valldemossa, iar Robert Graves şi poeta lui americană s-au despărţit în Deia. Nu e un palmares prea promiţător.

— Oh, nu ştiu, spuse Sarah. Michael Douglas şi Catherine Zeta-Jones au o casă de vacanţă aici, nu?

— Michael Douglas, răspunse Miriam, nu este în aceeaşi categorie cu Frederic Chopin sau Robert Graves.

— Michael Douglas, zise Sarah, e un zeu. Îmi aduc aminte când m-am dus să văd *Atracţie fatală* cu Andrew, cu mulţi ani în urmă. L-a impresionat foarte tare. Faptul că mariajul nostru a durat atât cât a durat se datorează probabil acelui film. Dacă mi-aş fi dat seama ce punea la cale odioasa de

9 Diverse gustări reci sau calde, tipice bucătăriei spaniole, de obicei însoţite de băuturi (n. red.).

Hyacinth, l-aş fi obligat să-l urmărească din nou.

Miriam îşi sprijini bărbia în mâini.

— Dacă nu ar fi fost odioasa de Hyacinth, nu ai mai fi ieşit cu Barney Melton în seara asta.

— Nu sunt prea sigură că o să ies cu el. Am băut cu toţii atât de mult aseară! S-ar putea nici să nu-şi mai aducă aminte că m-a invitat. Mi-a spus că are o memorie groaznică.

— Dacă nu apare, zise Miriam, poţi foarte bine să ieşi cu mine şi cu Antonio.

— Antonio ar fi foarte încântat!

— Ar fi, insistă Miriam. A adorat felul în care i-ai lăudat mâncarea.

— N-ar trebui să mănânc atât de mult, spuse Sarah, am încercat atât de tare să dau jos kilogramele! Ţi se pare că am mai slăbit vreun pic de la Crăciun?

— Nu e nevoie să slăbeşti, zise Miriam, vrând să spună că nu.

Când ajunseră înapoi la apartament, se lăsase deja seara. Sarah se convinsese singură că invitaţia lui Barney fusese alimentată de alcool şi aproape sigur uitată cu ajutorul alcoolului. Această convingere nu o împiedică să facă duş, să-şi spele părul, să se machieze, să-şi dea pe gât cu un strop de parfum şi să se chinuiască să între în instrumentul de tortură care era rochia ei roşie.

— E prea strâmtă, nu-i aşa? o întrebă pe Miriam.

— E drăguţă, zise Miriam. Îţi face o talie încântătoare.

O talie foarte îngustă şi încântătoare. Sarah citise cândva că Shirley MacLaine îşi păstra silueta purtând haine care îi erau prea strâmte. Nu era o idee rea şi, din moment ce Sarah ştia că

nu-i va arde să mănânce în prezenţa lui Barney, rochia roşie va fi în regulă.

La ora opt, Sarah şi Miriam stăteau faţă în faţă în sufrageria albă. Sarah trase de rochie.

— Nu crezi că sunt îmbrăcată prea elegant? întrebă ea.

— Ţi-am spus. Nu.

— Dar fardul de pleoape maro? Nu vreau să pară că m-am străduit prea tare.

— Nu pare. Arăţi ca o femeie sofisticată care iese în oraş.

— Mă simt ca o fetiţă de treisprezece ani la prima ei întâlnire. Şi dacă nu apare?

— O să apară. Se auzi un ciocănit puternic în uşă, iar Miriam zâmbi îngâmfată. Vezi? îi deschid eu.

Sarah se aşeză picior peste picior, luă o carte şi se uită fix pe coperta interioară, doar ca s-o închidă cu un amestec de uşurare şi dezamăgire când auzi salutul sonor al lui Antonio.

— Bună seara, doamnelor! Aţi avut o zi bună?

— Ne-am simţit foarte bine, spuse Sarah. Observă că Antonio se îmbrăcase în mod clar cu la fel de multă grijă ca şi ea. Ceea ce rămăsese din părul lui fusese pieptănat cu dibăcie pe spate. Purta nişte pantaloni gri care se strângeau în talie, o cămaşă neagră, o cravată de un roşu aprins şi o urmă generoasă de aftershave.

— Ştiam eu că aşa veţi face. Zâmbi. Miriam, ar trebui să plecăm imediat. Ţi-am pregătit un festin care mă aşteaptă să îl servesc.

Sarah sări în picioare şi luă haina lui Miriam din spatele uşii.

— Sigur, trebuie să plecaţi! Distracţie plăcută!

Miriam luă haina şi îi aruncă o privire expresivă lui Sarah.

— Ştii unde suntem.

— Da, normal! Ne vedem mai târziu!

Le făcu un semn cu mâna şi închise uşa după ei. Trase din nou de rochia roşie. Oare ar trebui să se schimbe? Dar apoi ar putea să vină Barney şi ea nu ar fi gata. Se duse până în camera ei şi găsi exemplarul din *Rebecca.* Mai bine să-şi petreacă timpul învăţându-şi replicile decât să îşi tot verifice imaginea nesatisfăcătoare din oglindă.

După douăzeci de minute, Sarah ştiu că el n-avea să mai vină. Învăţase trei replici. Oftă. Cel puţin putea să-şi dea jos oribila rochie roşie care o lăsa încet fară suflare şi pe care avea de gând să o doneze unui magazin de caritate de îndată ce va ajunge acasă. Se luptă cu fermoarul din spate şi lăsă să-i scape o răsuflare lungă şi reconfortantă, care făcu brusc cale întoarsă în plămâni când se auzi soneria. Încercă disperată să apuce fermoarul, nu putu ajunge la el, înjură furioasă şi fugi la uşă.

— Bună! zise Barney. N-am întârziat, nu-i aşa?

Sarah zâmbi veselă.

— Deloc, tocmai mă pregăteam… Vrei să-mi tragi tu fermoarul? Se întoarse cu spatele la el şi îşi strânse muşchii abdominali extrem de jenată.

— Gata! Barney o întoarse cu faţa. Arăţi bine!

Nu arăta bine, arăta ridicol şi *era* mult prea elegant îmbrăcată: Barney părea relaxat şi frumos în blugii vechi, un pulover albastru şi o geacă demodată de piele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse după ce coborâră şi ajunseră în stradă, că nu e niciun local

deschis duminică seara. Aşa că va trebui să înduri mâncarea gătită de mine. Sper că nu te deranjează.

— Deloc, spuse Sarah politicoasă.

Barney îi deschise uşa din dreapta a maşinii, iar ea intră, aşezându-şi picioarele oarecum prudentă pe covoraşul slinos. Barney intră în maşină şi o porni.

— Îmi cer scuze pentru deranj, spuse. Te simţi bine? aruncă gunoiul în spate!

— Mi-e bine. Ar trebui să vezi maşina mea. Una din dorinţele mele de revelion a fost să o curăţ. Am aceeaşi dorinţă de revelion de ani de zile.

Barney îşi aranjă oglinda şi demară spre faleză.

— Păi, Antonio ar spune că asta e o coincidenţă uimitoare. Ar zice că suntem evident făcuţi unul pentru celălalt.

Sarah avu un râs puţin forţat. Îi era teamă că el ar fi putut să considere ipostaza în care o găsise cu fermoarul desfăcut drept un gen de invitaţie patetică şi îşi mai dădea seama că în starea ei de ebrietate din seara trecută se purtase, în ciuda vârstei, ca o fanatică linguşitoare.

— De cât timp locuieşti în Mallorca? întrebă ea, adoptând un ton de conversaţie politicoasă.

— Nu ştiu. Barney se scărpină în cap. Şase-şapte ani? Nu sunt sigur. E oricum multă vreme. Casa i-a aparţinut tatălui meu. Când el a murit, m-am mutat eu. Îmi propusesem să stau numai câteva luni, dar nu ştiu cum se face că n-am mai plecat niciodată.

Puse brusc o frână pentru a lăsa doi băieţi să traverseze, iar Sarah se sprijini cu o mână fermă de bord. Merseră mai departe pe lângă un port

imens cu iahturi, baruri mari şi bărci cu pânze lucioase.

— Am ajuns!

Barney ieşi pe neaşteptate de pe drum, trecu pe lângă un bloc, coti şi urcă o mică rampă care dădea înapoi în stradă, în stânga, se întindea marea. În dreapta, se aflau două case. Una era o vilă roşie şi mare, cu o uşă enormă de lemn şi balcoane albe bogat ornamentate la ferestrele de la etaj. Cealaltă era o căsuţă de ţară văruită, cu o uşă albastră. Barney opri brusc maşina în faţa vilei roşii şi sări afară. Sarah deschise uşa şi se uită în jos la mica plajă cu pietriş. De cealaltă parte a golfului, luminile din Puerto de Andratx scânteiau peste mare. Acum înţelegea de ce Barney alesese să rămână acolo.

— Intră! spuse Barney. E foarte frig afară. Scoase un set de chei din buzunar, merse până la căsuţă şi descuie uşa albastră. Bine ai venit la mine!

Sarah intră într-un hol mic, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu fotografii alb-negru. La dreapta erau două fotolii vechi, o măsuţă, un covor maro şi un şemineu. La stânga, în dreptul pervazului, se afla o masă mare cu două scaune. De partea cealaltă se vedeau o scară în spirală şi un coridor îngust care ducea la bucătărie.

— Barney! exclamă Sarah. E adorabil!

— Vrei să-ţi prezint casa? Nu sunt multe de văzut.

— Te rog!

Sarah îşi scoase haina şi o atârnă pe unul din fotolii. Barney îşi puse cheile pe masă şi o luă de mână pe Sarah.

— Am să-ţi arăt mai întâi bucătăria.

Era micuţă. Sticle cu vin acopereau aproape jumătate din suprafaţa de lucru, în timp ce restul era acoperit cu ardei, ceapă şi cârnaţi feliaţi.

— Nu sunt un bucătar grozav, zise Barney, dar pot să fac un *risotto* excelent. Îţi place usturoiul?

— *Ador* usturoiul!

— Bine. Hai să-ţi arăt şi sus.

Dormitorul lui Barney, ca şi restul casei, era simplu mobilat şi curat. Avea o fereastră largă, cu o perdea gri subţire, cu vedere la mare, un pat uriaş acoperit cu o pătură maro şi un scrin cu sertare deasupra căruia se afla o poză de-a lui Barney împreună cu o femeie care semăna foarte mult cu Michelle Pfeiffer. Sarah se uită repede în altă parte.

— E minunat! Tatăl tău a locuit aici singur?

— Mai venea din când în când pe la el o prietenă singură. Mai e un dormitor aici. Deschise o uşă pentru a-i arăta o cămăruţă cu două paturi de o singură persoană şi un scaun. Şi cam asta e tot! Ce-ar fi să bem ceva?

Merseră din nou jos şi cât timp Barney se retrase la bucătărie Sarah se uită la câteva fotografii. Erau foarte bune. Una cu un peisaj deşertic întins şi sclipitor era remarcabilă.

Barney se întoarse cu o sticlă şi două pahare.

— Ce părere ai despre galeria mea?

— Se pare că ai fost peste tot. Arătă o fotografie a unui bărbat chipeş de culoare, înfăşurat într-o pătură ruptă, care râdea la cameră. El cine e?

Barney îşi aruncă ochii pe poză şi apoi deschise sticla de vin.

— E făcută în Afganistan. Era un conducător al

mujahedinilor. Era un tip simpatic.

Lui Sarah, când observă puşca enormă din mâna bărbatului, nu i se păru că arăta deloc simpatic. Făcu semn spre altă poză. Cu multă vreme în urmă, văzuse un film numit *The War Game*, care îi provocase nopţi de insomnie săptămâni la rând. Înfăţişă Anglia devastată de un război nuclear, iar fotografia îi aduse aminte de filmul acela. Arăta ca sfârşitul lumii, dar Sarah vedea în poză doi copii jucându-se printre dărâmături. Printre clădirile prăbuşite, arătând ridicol de nelalocul ei, stătea o maşină strălucitoare, aparent intactă.

— Unde e asta? întrebă ea.

Barney îi dădu un pahar şi îşi aprinse o ţigară.

— E un loc din Irak numit Sulaimaniyah. Am fost acolo după Războiul din Golf. Era un oraş mare. Soldaţii lui Saddam l-au distrus pe tot. Se aşeză pe unul din fotolii. Nu era o privelişte plăcută.

Sarah luă o gură din paharul ei şi se aşeză pe celălalt fotoliu.

— Ce căutai acolo?

— Eram fotograf la o agenţie. Mi-a plăcut pentru un timp. Vezi lumea, cunoşti oameni interesanţi. Întâlneşti şi o grămadă de oameni destul de periculoşi şi încerci să arăţi ce fac ei. Într-un final… — Dădu din umeri – m-am săturat. Una din primele mele slujbe a fost în nordul Irakului, într-un oraş al kurzilor atacat cu gaz toxic. Erau cadavre peste tot. În momentul acela n-am avut probleme. Câţiva ani mai târziu, am început să am coşmaruri frecvente despre asta şi mi-am pierdut curajul. Nu voiam să mai văd. Se uită în sus la Sarah şi zâmbi. Nu mai fi atât de serioasă! Nu te-am invitat aici ca să te fac să arăţi aşa!

— Ai făcut bine că ai plecat, zise Sarah. Nimeni n-ar putea să fie martor la aşa ceva prea mult timp.

— Unii pot, spuse Barney. Eu prefer să fiu aici.

— Şi cu ce te ocupi acum?

— Am grijă de casele de vacanţă ale oamenilor. Mă asigur că grădinile lor arată bine şi sunt curate. Mă ocup de instalaţia electrică şi de boilere. Dacă e un acoperiş care picură, îl rezolv eu. E foarte solicitant.

— Oamenii de genul meu, zise Sarah încet, îşi petrec întreaga viaţă fară să-i intereseze altceva în afară de lumea lor mică şi sigură. Tu ţi-ai câştigat siguranţa. Vorbeşti de parcă ai crede că n-ar trebui să fii aici. Asta e o nebunie.

— Mulţumesc, zise Barney. Eşti o femeie foarte drăguţă. Se ridică. Mă duc să pregătesc cina. O să-ţi dau câteva poze frumoase la care să te uiţi. Uite aici. Vezi dosarul roşu? Poze din Mallorca. Uită-te.

— O să mă uit. Mulţumesc.

Sarah luă dosarul şi se aşează din nou pe fotoliu. Era bucuroasă că Barney ieşise din cameră. Deschise dosarul şi lăsă ca imaginile unei insule frumoase să-i aline durerea produsă de amintirile lui Barney. Nu exista alb-negru aici, ci doar o sărbătoare de culori, câmpuri cu covoare de flori de migdal albe ca zăpada, măslini cu frunze de un verde argintiu, peşteri subterane cu stalactite şi stalagmite, case cu obloane verzi şi biserici aurite. Aproape de sfârşit, era o poză a unei uriaşe catedrale aurite. În faţa ei stătea femeia care semăna cu Michelle Pfeiffer, râzând la fotograf. Oare ea era soţia care îl părăsise? Părea foarte

fericită. Cum o fi putut să-l părăsească pe Barney? Sarah închise dosarul şi îşi bău vinul. Ambercross i se părea la un milion de mile depărtare.

Risotto-ul era bun. Barney refuză să-i accepte complimentele fiindcă mâncase foarte puţin, iar ea se simţi obligată să-i spună că rochia roşie era cea care o împiedica să se bucure prea mult de el. De asemenea se presupunea, îi spuse ca, că trebuia să slăbească. Asta îl lansă instantaneu pe Barney într-o cuvântare vehementă, lungă şi pasionată, despre absurditatea ideilor moderne despre frumuseţe. Sarah îl asigură că nu era o victimă a modei, dar suferea pentru cauza Teatrului.

Barney era un ascultător bun. Când ajunseră la a doua sticlă, ea îi spusese deja totul despre Andrew, Hyacinth şi iniţierea ei nefericită în suferinţele actorilor amatori. Spuse, deodată, conştientă de sine:

— Am vorbit prea mult!

Barney îşi aprinse o ţigară.

— Îmi place să te ascult. Şi zâmbi.

Sarah îşi termină de băut vinul.

— Te uiţi la mine, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam, zise Barney, că e timpul să ne culcăm.

Sarah clipi.

— Împreună?

— Hei, zise Barney, asta-i o idee şi mai bună!

— Nu putem să facem asta! protestă Sarah.

— De ce nu?

Sarah se încruntă. Soţul ei se culca de luni de zile cu Hyacinth Harrington, fiii ei se culcau cu mirese fugare.

— În momentul ăsta, mărturisi ea, nu-mi vine în

minte niciun motiv.

— Nici mie. El îşi stinse ţigara şi se ridică. Vino lângă foc. Doar o clipă.

Ea îl privi puţin sceptică şi apoi se aşează lângă el pe covor. El o întoarse cu spatele şi îi desfăcu încet fermoarul rochiei roşii.

Sarah înghiţi în sec.

— Barney! protestă ea.

El părea să nu înţeleagă că ea încă încerca să se gândească la un motiv rezonabil pentru care nu trebuiau să se culce împreună. Ştia că *exista* un motiv rezonabil, dar îi era foarte greu să-l găsească în timp ce Barney îi trăgea rochia de pe umeri, iar ea încerca să se asigure că cel puţin nu îi trăgea şi slipul în acelaşi timp.

Barney se aplecă şi îi aruncă rochia pe fotoliu.

— Mi-am dorit să fac asta toată seara, spuse el.

Şi Sarah fusese nerăbdătoare să se dezbrace de rochia roşie, dar crezuse că se va lupta să iasă din ea de una singură.

— Barney, murmură ea, cred că…

Îi venea foarte greu să spună ce crede, pe de-o parte pentru că nu ştia sigur ce credea şi pe de alta pentru că Barney stătea exact în spatele ei, sărutând-o pe umăr şi strecurându-şi mâinile în sutienul ei. Sarah îşi lăsă capul pe spate involuntar: valuri de plăcere i se prelingeau prin creier, inundând şi puţinele circumvoluţii cu gânduri raţionale şi inteligente care mai erau active. Era mult mai uşor să se sprijine cu spatele de el şi să se bucure de senzaţia gurii lui pe gâtul ei, de trupul lui lipit de al ei. În creierul ei, o scânteie stingheră şi obscură a conştiinţei se lupta să fie luată în seamă, şi Sarah se retrase.

— Aşteaptă, Barney, gâfâi ea. Ce faci?

Barney se opri.

— Tind să cred, spuse el, că încerc să fac dragoste cu tine.

— Ascultă, spuse Sarah, îndepărtându-se de mâinile lui. Eu nu obişnuiesc să fac asta. Adică aş putea să număr pe degetele de la o mână bărbaţii cu care m-am culcat. Şi chiar mi-ar mai rămâne câteva degete libere. Ce faci?

— Îmi dau puloverul jos, spuse Barney dezbrăcându-şi puloverul.

— Ascultă, spuse Sarah, e important. Tu cu câte femei te-ai culcat?

Barney se încruntă.

— Oricât ar părea de ciudat, nu-mi aduc aminte, spuse el.

— Nu-ţi aduci aminte! Asta e groaznic! Barney, ce faci?

— Îmi dau jos tricoul, spuse el, dându-şi jos tricoul.

— Barney, spuse Sarah, înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Aşa cred, zise el. Îmi spui că tu te-ai culcat cu prea puţini bărbaţi, iar eu cu prea multe femei. Antonio ţi-ar spune că asta e o coincidenţă uimitoare, ar zice că am fost categoric făcuţi unul pentru celălalt.

— Dar, Barney, cred că noi…

Barney îi acoperi buzele cu mâna.

— Ştiu ce te preocupă. Şi printr-o coincidenţă uimitoare

— Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase o cutie de prezervative – am astea la mine.

— De fapt, încă nu ajunsesem să mă gândesc

atât de departe, recunoscu Sarah. Era puţin surprinsă de prezervative, întotdeauna le porţi cu tine?

— Doar de când te-am întâlnit pe tine. Acum, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea tare mult să te sărut.

Sarah trebui să recunoască, fie şi numai faţă de ea însăşi, că nu o deranja deloc să fie sărutată de el şi, după ce o sărută, singura scânteie obscură a raţiunii ei se dădu bătută şi se stinse. Îi dădu voie să o ducă sus şi să o aşeze pe pat şi abia când el îşi dădu jos pantalonii ea vorbi din nou.

— Barney, spuse ea şovăitoare, nu sunt deloc sigură *că…*

— Ştiu, spuse el. Vrei să sting lumina?

Cumva, se gândi ea, acela nu era răspunsul pe care îl aşteptase, dar dădu aprobator din cap. Aşa că el stinse lumina şi o dezbrăcă până la capăt. Acum o săruta din nou, iar mâinile lui îi explorau corpul cu o încetineală chinuitoare, într-o clipă mişcându-se înainte, apoi retrăgându-se, până ce trupul ei se transformă într-o multitudine de terminaţii nervoase, conştiente doar de mâinile, de pielea şi de mirosul lui. Totuşi el o lăsă să aştepte până când ea ajunse în culmea disperării, şi apoi în sfârşit o pătrunse, iar ea îşi simţi corpul ca şi când ar fi explodat într-o mie de balonaşe de plăcere. Ea i se alătură într-un ultim apogeu al plăcerii, iar apoi corpul i se prăbuşi într-un val minunat de extaz dulce şi pur. Rămase moale ca o păpuşă de cârpă, complet satisfăcută.

Dimineaţa a fost trezită cu o ceaşcă de ceai. Barney, îmbrăcat şi bărbierit, arăta de parcă s-ar fi trezit de ore întregi.

Sarah se ridică şi îşi dădu părul pe spate.

— Trebuia să mă trezeşti, spuse ea. Cât e ceasul?

— Nouă şi jumătate. Puse ceaiul pe podea lângă ea. Trebuie să plec. Ştii cum să găseşti drumul de întoarcere? Mergi pur şi simplu pe lângă mare ca să ajungi înapoi în oraş. Te descurci?

— Desigur. Trebuie să încui uşa sau ceva?

— Doar să o închizi cu putere. El se aplecă să o sărute. A fost plăcut azi-noapte. Zâmbi şi plecă.

Ea îl auzi coborând şi trântind uşa după el. Sarah se aplecă să-şi ia cana şi se rezemă de perete. Privirea ei se întâlni cu cea a lui Michelle Pfeiffer din cealaltă parte a camerei. Ştia ce îi spuneau ochii aceia. La patruzeci şi trei de ani, Sarah tocmai avusese prima ei aventură de-o noapte.

CAPITOLUL 17

Nu fi sensibilizată de motivele masculilor prădători

Sarah cumpără nişte croasanţi dulci în drum spre casă. Trebui să sune de cel puţin trei ori la uşă până să audă o voce foarte somnoroasă strigând: „Vin acum!”

Transformarea a fost instantanee. Când deschise uşa, ochii lui Miriam erau ca nişte fante şi abia dacă era trează. În clipa în care o văzu pe Sarah, ochii i se măriră şi redeveni brusc o fiinţă conştientă.

— Sarah! se însufleţi ea. Spune-mi tot! O să fac nişte cafea!

— Înainte de orice, spuse Sarah, trebuie să mă dezbrac de rochia asta. Mă întorc într-un minut. Merse până în camera ei şi ţipă de acolo: Ştie Antonio să gătească?

O auzi pe Miriam râzând.

— Am nevoie de-o cafea înainte să-ţi răspund la întrebarea asta.

Sarah zâmbi ironică şi îşi desfăcu fermoarul rochiei. Era ciudat cât de uşor era de scos când nu se grăbea. După câteva minute, după un duş fulgerător şi îmbrăcată în pantalonii ei maro de catifea şi un pulover, se duse la bucătărie.

— Micul dejun este gata! spuse Miriam.

— Minunat! Sarah se aşează la măsuţă şi turnă nişte cafea pentru amândouă. În regulă, zise. Acum spune-mi! Ştie să gătească?

— Da, zise Miriam. Mă tem că ştie. Am mâncat ciuperci cu usturoi şi *tortilla* şi o mâncare grozavă de porc, cu migdale şi stafide. Deci da, omul ştie să gătească şi i-am spus asta, iar apoi mi-am dorit să n-o fi făcut, pentru că el doar a zâmbit şi a spus: „Bineînţeles că ştiu să gătesc, doar ţi-am spus”, de parcă n-ar minţi niciodată în legătură cu nimic!

— Poate că nu minte, sugeră Sarah. Poate că ţi-a spus adevărul.

— Da, sigur, este clar cel mai bun profesor din lume, soţia lui a fost în secret lesbiană, cartea lui preferată e şi cartea mea preferată şi… ah, da, fii atentă, aseară mi-a spus că a fost la Zelenograd!

— Unde e Zelenograd?

— E un oraş de pe lângă Moscova. Nimeni nu merge la Zelenograd. E un oraş plictisitor cu blocuri mari, de beton, de apartamente sovietice.

Ideea e că eu am fost acolo. M-am dus cu nişte elevi de unsprezece ani cu mult timp în urmă. Ne-am înscris într-o tabără de artă de acolo pentru o săptămână. Îi spuneam asta lui Antonio, şi mi-a zis că şi *el* a fost la Zelenograd, a zis că şi-a cumpărat o haină dintr-un supermarket de acolo.

— Sunt surprinsă că nu i-ai cerut să ţi-o arate. Sarah ochi bucata de croasant care zăcea pe farfuria lui Miriam. Ai de gând să mănânci aia?

— Nu, ia-o tu! Bineînţeles că i-am cerut să mi-o arate şi, surprize, surprize, uitase să o aducă înapoi din Rusia. Pe de altă parte, mi-a descris-o şi părea foarte asemănătoare cu cea pe care şi-a cumpărat-o unul din băieţii mei: din tweed gri, cu căptuşeală şi buzunare interioare adânci. Erau nişte haine foarte bune la un preţ fantastic, echivalentul a zece lire englezeşti. Chiar îmi doresc adesea să-mi fi cumpărat şi eu una. Aşa că încă nu ştiu ce să cred despre Antonio. Încep să mă întreb dacă… dar nu, e o prostie.

— Ce?

— Încep să mă întreb dacă Antonio nu are puteri telepatice. Nu râde, e posibil! Adică, uită-te la faptele în sine! De fiecare dată când îi spun ceva ce-am văzut, spus sau făcut, şi el a văzut, spus sau făcut acelaşi lucru. Ştiu că sună deplasat, dar nu mă pot gândi la nicio altă explicaţie. Nu crezi că e posibil? Sau crezi că sunt eu nebună?

— Cred că eşti nebună.

— Sarah!

— Păi, eşti! Antonio nu arată ca un om cu puteri supranaturale! Nu arată şi basta! De ce nu poţi să accepţi faptul că e doar un om care a călătorit mult, a citit mult, e un bucătar excepţional, a fost

cândva un profesor excepţional şi a avut o soţie cu tendinţe de lesbianism? Mie mi se pare destul de plauzibil.

— Ei bine, mie nu, spuse Miriam pentru sine.

Sarah se linse pe degete şi se uită cu regret la farfuria goală.

— Eu cred că vă potriviţi foarte bine. De fapt, am fost destul de surprinsă să te văd aici în dimineaţa asta.

— Asta nu-i amuzant, zise Miriam. Chiar m-am întrebat dacă va trebui să-l îndepărtez cu forţa, dar a fost surprinzător de bine-crescut. Ca şi cum ar fi ştiut că nu avea rost să încerce ceva.

— Păi, normal că a ştiut. Oricine ar şti. Nici tu nu te comportai chiar ca o femeie înnebunită după el.

— Probabil. Ne-a invitat pe amândouă la cină joi.

— E drăguţ din partea lui. Mergem?

— Din moment ce aproape toate restaurantele sunt închise în perioada asta a anului, cred că ar fi bine. Cel puţin o să ne alegem cu o masă bună. Asta bineînţeles dacă nu intenţionezi să-ţi petreci tot timpul cu Barney.

— Nu.

— Deci? Cum a fost? E un prinţ sau o broască?

— Un prinţ. Cu siguranţă un prinţ.

— Povesteşte-mi totul. De la început.

Sarah se lăsă pe spate şi îşi puse mâinile la ceafă.

— Am mers la el acasă, o casă pe care tu ai fi adorat-o! E o căsuţă de ţară, chiar pe malul mării. Foarte drăguţă. El are fotografii peste tot. A lucrat ca fotograf de ştiri. A fost în Irak şi Afganistan…

— Perfect! Un bărbat cu un trecut încântător!

— Mi-a pregătit o cină bună. Am stat de vorbă. Sau, mai degrabă, se corectă Sarah, numai eu am vorbit. Probabil că am vorbit mult prea mult. Şi apoi ne-am culcat.

— A fost bine?

— Foarte bine.

— Norocul tău! Şi când vă mai întâlniţi?

— Mă îndoiesc că o să mă mai întâlnesc cu el. Mi-a adus o ceaşcă de ceai în dimineaţa asta. Mi-a zis că i-a plăcut azi-noapte.

— Drăguţ din partea lui.

— Chiar *a fost* drăguţ din partea lui. Şi eu m-am simţit bine.

Miriam îşi încrucişa braţele şi se uită încruntată la Sarah.

— Nu *vrei* să te mai întâlneşti cu el?

— Ba da. Foarte tare. Dar nu mă aştept să se întâmple asta.

Miriam scutură din cap.

— Parcă n-ai mai fi tu.

— Chiar nu mai sunt eu. Timp de douăzeci de ani am fost o soţie şi o mamă foarte fericită, şi mă aşteptam să continui să fiu soţie şi mamă până în ziua în care voi muri. Ei bine, nu mai sunt soţie acum, aşa că nu e nimic rău să mă culc din când în când cu un bărbat fără obligaţii.

— Sunt de acord. Numai că

— Recunosc, recunosc cu dragă inimă că îl consider nemaipomenit pe Barney, dar te asigur că nu am ieşit cu el aseară aşteptând sau sperând vreun fel de relaţie. Barney nu şi-ar dori niciodată ca eu să fiu „femeia lui” şi oricum nu mă atrage genul ăsta de mascul.

— Vreau să spun doar că…

— M-am culcat cu el. Nu a fost nevoit să mă violeze sau să mă tenteze cu promisiuni de iubire. Mi-am dorit ca el să facă dragoste cu mine şi mi-a plăcut foarte mult. Niciodată nu m-am aşteptat la ceva mai mult: noi nu avem nimic în comun. El a fost prin toată lumea, a avut aventuri cu sute de femei, trăieşte o viaţă în care nu datorează nimănui explicaţii. Eu am doi fii, nu m-am culcat decât cu un singur bărbat timp de peste douăzeci de ani şi până săptămâna asta nu am ieşit niciodată din Anglia. După cum ţi-am spus, el este un bărbat de cinci stele.

— Şi tu eşti o femeie de o stea?

Sarah zâmbi cu ironie.

— De două, probabil!

— Tâmpenii! Numai tâmpenii! Şi dacă încerci să-mi spui că trebuie să călătoreşti în lumea largă şi să te culci cu o grămadă de oameni ca să fii o persoană încântătoare, atunci tot ce pot să-ţi spun este că nu i-ai întâlnit pe câţiva dintre cei mai plictisitori călători aventurieri pe care i-am întâlnit eu. Şi dacă Barney nu vrea să te mai vadă săptămâna asta atunci tot ce pot să-ţi spun este că nu e deloc un bărbat de cinci stele, ci doar un bărbat foarte prost. Şi acum poţi să-mi spui să tac din gură.

— Ţi-am spus vreodată, zise Sarah, că mă bucur foarte tare că eşti prietena mea cea mai bună?

— Aşa şi trebuie. Acum haide să vorbim despre ziua de astăzi. Antonio a zis că ar trebui să mergem să vedem Galilea şi mai e şi o rezervaţie naturală care crede el că ne-ar plăcea. Eu sper că se va dovedi o regiune veche cu tufăriş, ca să-i pot spune că s-a înşelat. Ce părere ai? Să încercăm?

— Categoric! Pun pariu pe douăzeci de euro că Antonio are dreptate!

Sarah şi-a câştigat cei douăzeci de euro. Galilea era un sat minunat, sus în munţi. Miriam, hotărâtă să descopere defecte, se plângea că Antonio uitase să le avertizeze împotriva virajelor de groază de pe drumul îngust care ducea sus. Chiar şi aşa, era impresionată de scuarul drăguţ şi de micile ferme văruite împrăştiate în jurul bisericuţei. Şi mai bun era barul de *tapas* din apropierea bisericii, care chiar era deschis, cu toate că ospătarul era ursuz. Era clar convins că erau nebune să vrea să stea afară, dar începu să devină mai prietenos de îndată ce Miriam îi vorbi în spaniolă.

— Câte limbi vorbeşti? o întrebă Sarah, înfăşurându-şi haina pe ea.

— Patru, zise Miriam, dar cu rusa mă descurc destul de prost. Uneori mă gândesc că aş putea să încep iar să călătoresc dacă se hotărăşte Clive să mă părăsească.

— Doar nu crezi c-o va face!

— Vârsta mea nu mai ţine cu mine. Şi nu e vorba doar de riduri. În timpul semestrului aş fi fericită să mă bag în pat la ora zece, iar dacă mi-ar fi dat să aleg între o ieşire în oraş la teatru şi o seară liniştită în faţa televizorului, probabil că aş alege-o pe ultima. „Liniştit” nu e un cuvânt care să-i placă lui Clive.

— Ai putea oricând să-l părăseşti *tu* pe el.

— Asta e cea de-a doua căsnicie a mea, Sarah. Nu vreau să greşesc de două ori.

— În asta constă blestemul unei femei de succes. Nu poţi să accepţi eşecul.

— Asta te face să ai succes.

— În cazul ăsta, cine vrea să mai aibă succes? Eşti într-o situaţie în care nu ai cum să câştigi. Eşecul face parte din construcţia noastră. Nimeni nu poate să rămână tânăr, puternic şi frumos pentru totdeauna. Uite ce se întâmplă cu toţi oamenii frumoşi care nu vor să accepte asta: feţe din plastic şi oameni care nu mai pot să zâmbească. Majoritatea carierelor de succes se termină printr-un eşec, pentru că oamenii de succes nu vor să accepte că minţile lor nu mai sunt la fel de ascuţite cum erau. Mariajul meu cu Andrew a eşuat. Acum accept lucrul ăsta şi ştii ceva? Nu-i sfârşitul lumii!

— Da, dar Andrew te-a părăsit. El a făcut căsnicia să eşueze, nu tu. Dacă mă va părăsi Clive pe mine, presupun că o să accept asta. Dar *eu* nu-l pot părăsi *pe el.*

— Dar dacă te face nefericită…

— Mă face nefericită pe moment. Lucrurile se vor schimba, întotdeauna se schimbă. Şi dacă tot vorbim de probleme domestice plictisitoare, nu te-ai gândit încă să consulţi un avocat?

— Nu. Andrew nu a insistat ca eu să vând casa. A spus doar că la un moment dat va trebui s-o facem. De fapt se poartă destul de rezonabil. Avem o ipotecă de cincizeci de mii de lire. Dacă vindem casa cu patru sute cincizeci de mii, zice că putem să luăm câte două sute de mii fiecare.

Miriam scutură din cap.

— Ar trebui să pretinzi două sute cincizeci. Presupun că vrei să rămâi în Ambercross? Ben şi James încă vor vrea să vină acasă în vacanţe. N-aş crede că-i prea uşor să cumperi o casă la ţară cu trei sau patru dormitoare cu două sute de mii.

Oricum, nu una frumoasă. Şi dacă aş fi în locul tău, eu aş cere să-mi fie plătită o sumă mare acum, în loc de rate lunare. Pe măsură ce dispare sentimentul de vină al lui Andrew şi cresc cererile lui Hyacinth, el nu va mai fi prea dornic să-ţi dea nimic.

Sarah strâmbă din nas.

— Urăsc ideea de a-i fi îndatorată…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, el îţi este dator! Shooter's Cottage era o cocioabă când v-aţi mutat voi! Tu ai fost cea care a făcut toată munca în ea! L-ai sprijinit pe Andrew şi la bine şi la rău, iar dacă el alege să te părăsească acum, e obligat să te răsplătească pentru sprijinul ăla! Clar? Am încheiat discuţia!

Sarah îşi întoarse privirea către panorama uimitoare din faţa lor.

— Nimic nu are o asemenea putere vindecătoare ca muntele, îi spuse lui Miriam. Acesta a fost aici cu mult înainte ca Andrew sau Clive să se nască şi va rămâne aici multă vreme după moartea lor.

Şi a lui Barney, de altfel.

După prânz, merseră cu maşina de-a lungul drumului bătut de vânturi către Puigpunyent şi apoi mai departe spre rezervaţia naturală. Cu treizeci de cascade şi trei kilometri de rute montane, era un loc de mers serios, iar cele două femei erau pregătite să accepte provocarea. Când în sfârşit se întoarseră la maşinuţă, Sarah spuse gâfâind:

— Partea grozavă… în situaţia asta… e că putem să lenevim tot restul vacanţei… fără să ne simţim vinovate.

Miriam nu era leneşă din fire, dar până şi ea era

fericită să ajungă acasă şi abia aştepta să petreacă o seară în pat. Mâncară câte o omletă la cină şi la zece se culcară. Lunga plimbare fusese în toate aspectele atât de reuşită cum sperase Sarah. Prea obosită ca să mediteze la faptul deziluzionant că Barney nu mai voia s-o vadă din nou, adormi aproape imediat.

CAPITOLUL 18

Preţuieşte-ţi prioritățile în viaţă...

Vremea nu se îmbunătăţi în următoarele câteva zile şi continuă să se simtă clar absenţa sosiilor lui Marcello Mastroianni şi Antonio Banderas. Niciunul din aceşti factori nu le împiedică pe Sarah şi Miriam să se simtă bine. Marţi vizitară Sant Elm, o staţiune adormită cu o plajă întinsă. Făcură o altă plimbare-maraton, de data asta până la mănăstirea trapistă abandonată din Sa Trapa. Miercuri, din cauza durerilor musculare, nu merseră mai departe de oraşul Andratx, situat la patru kilometri de port.

Miercuri era ziua târgului şi pe majoritatea străzilor erau aliniate tarabe. Varietatea produselor oferite era extraordinară: flori artificiale, plante de grădină, covoare, perne, nuci, dulciuri, mirodenii, plante medicinale, cârnaţi, şuncă, vin, caşcaval, seminţe, genţi şi portofele din piele, lenjerie pentru femei, fuste multicolore,

oale şi tigăi, jucării şi bijuterii. Miriam cumpără un vas neted şi lustruit, făcut din lemn de măslin, iar Sarah cumpără un obiect ciudat de lemn de la o femeie grasă şi veselă, care îl rostogoli peste şoldurile ei uriaşe şi îi spuse că reducea celulita. Sarah îi zise lui Miriam că îl cumpăra pentru valoarea lui estetică, iar Miriam spuse că Sarah avea o capacitate nemaipomenită de a descoperi frumuseţea în cele mai neaşteptate lucruri.

Joi urmară drumul şerpuitor de coastă până la Estellenes, un sat de poveste cu străzi pietruite, înguste şi adânci, şi case vechi de piatră. Intenţionaseră să meargă mai departe, până la Banyalbufar, dar li se făcu lene şi se duseră acasă pentru o siestă.

Deja Sarah simţea că pusese episodul cu Barney în lumina potrivită. S-ar putea să-l fi plictisit atât de mult încât să nu mai dorească să o vadă vreodată, dar cel puţin o considerase suficient de atrăgătoare încât să o curteze cu *risotto;* şi din moment ce, în opinia ei lipsită de prejudecăţi, Barney putea să seducă orice femeie voia, lucrul ăsta în sine nu era o reuşită de trecut cu vederea. Se întrebă dacă Barney îi spusese ceva lui Antonio despre ea şi speră că nu o făcuse.

Dacă Antonio ştia într-adevăr ceva, era mult prea manierat ca s-o arate. În seara aceea, el le întâmpină pe ambele femei cu dovezi egale de afecţiune şi le conduse în restaurant.

— Aşezaţi-vă lângă foc şi încălziţi-vă! le ceru el. Eu o să deschid o sticlă de vin!

Toate mesele erau goale, cu excepţia uneia care avea aranjate şerveţele şi tacâmuri pentru trei persoane, cu o lumânare lungă şi strălucitoare în

mijloc.

— Nu ai închis restaurantul din cauza noastră, nu-i aşa? întrebă Sarah.

Antonio chicoti.

— Într-o seară rece de joi din luna februarie nu are sens să-l ţin deschis şi, chiar dacă ar avea, aş spune: nu, în seara asta servesc doar două doamne frumoase!

— Antonio, zise Miriam, eşti un mare mincinos!

Antonio se întoarse către Sarah şi îşi duse mâna la inimă.

— Vezi cum mă tratează? îi gătesc o dată, îi gătesc de două ori şi ea tot mă ceartă! Cum pot s-o fac să se poarte frumos cu mine?

— Nu ştiu, zise Sarah. I-am spus că eu cred că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

— Şi eu îi spun asta. I-am spus să-şi părăsească soţul plictisitor, care numai soţ nu e

— Cum poţi să-ţi dai seama de asta? îl întrerupse Miriam cu răceală.

— Un soţ bun nu şi-ar lăsa frumoasa nevastă să meargă în Mallorca şi să se îndrăgostească de Antonio.

— Frumoasa lui nevastă, sublinie Miriam, nu s-a îndrăgostit de Antonio!

— Vezi cum se împotriveşte? Antonio oftă şi îşi apropie capul de al lui Sarah. Cred că mă iubeşte puţin! Luă o sticlă de vin de pe poliţa de deasupra şemineului şi o deschise. În seara asta v-am pregătit o *paella,* o *paella* perfectă. Dar mai întâi vom bea nişte vin, iar eu vă fac o propunere.

— Serios? zise Miriam.

— Serios. Ador felul în care spui „serios”! Sora mea locuieşte în Esporles. Mâine mama împlineşte

optzeci şi şapte de ani, iar soră-mea dă o petrecere mare la prânz pentru ea. Soră-mea găteşte ca un înger, deci o să fie un festin grozav. O să fie o petrecere nemaipomenită şi amândouă o să vă distraţi de minune. Apoi ne întoarcem aici şi seara vă gătesc o masă foarte simplă şi o să fiu foarte trist pentru că plecaţi a doua zi.

— Dar, Antonio, protestă Sarah, nu putem să apărem pe nepusă masă la petrecerea familiei tale!

— Sora mea vrea să veniţi. Băiatul ei pleacă la Londra luna viitoare şi va putea să-şi exerseze engleza cu voi. Trebuie să veniţi!

— În cazul ăsta, zise Miriam, ne-ar face mare plăcere. E foarte drăguţ din partea ta!

— Chiar este foarte drăguţ din partea mea. Vedeţi cum mă gândesc la voi! Sunt o persoană foarte amabilă! Paharele voastre sunt pe masă, aşa că serviţi nişte vin cât timp mă uit la *paella.* Veţi spune că este cea mai bună *paella* din lume!

— Omul ăla, şopti Miriam când Antonio ieşi agitându-se, omul ăla…

— Omul ăla e foarte bun şi suntem foarte norocoase că l-am cunoscut. Ziua de mâine va fi fermecătoare! Sarah se îndreptă spre masă şi turnă nişte vin pentru amândouă. Vacanţa asta e splendidă!

— Nu-ţi pare rău?

— Deloc. Îşi ridică paharul şi spuse intenţionat: pentru Barney şi Antonio!

Miriam strâmbă din nas.

— Nu beau în cinstea lui Barney şi cu siguranţă nu beau în cinstea lui Antonio. Hai să bem pentru *paella!*

Paella era exact aşa de bună cum promisese Antonio, iar Sarah era bucuroasă că nu purta rochia ei roşie. Antonio le amuză în timpul cinei cu poveşti despre familia lui. Mai întâi despre tatăl său, care la vârsta de nouăzeci şi cinci de ani încă mai era aspru dojenit de soţia lui pentru o aventură pe care o avusese cu zece ani în urmă. („Zice că e dezgustător, zice că prietena lui era mult prea tânără pentru el. Şi cam are dreptate, prietena avea numai şaizeci şi doi de ani.”) Fratele mai mare al lui Antonio venea cu avionul de la Sevilla, unde avea o prosperă afacere cu textile.

— El are zece copii, ceea ce e bine, pentru că – la fel ca şi Miriam, vezi tu! — Eu nu am copii.

Sora lui Antonio se numea Belen. După spusele lui, ea fusese cea mai frumoasă fată de pe insulă. Fusese curtată de cel mai bun prieten al lui Antonio, Pedro, un bărbat de un şarm şi o frumuseţe remarcabile, dar Belen surprinsese pe toată lumea măritându-se cu Nicolas, care nu era frumos deloc.

— Şi ce s-a întâmplat cu Pedro? întrebă Miriam.

— A fost distrus, spuse Antonio. A plecat în Barcelona. (Făcea ca Barcelona să sune precum Siberia). Dar acum suntem cu toţii foarte fericiţi pentru că Nicolas a murit.

Sarah îl privi chiorâş.

— Sunt sigură că Belen nu e foarte fericită.

— Belen e cea mai fericită dintre toţi! Nicolas era un porc. A murit acum zece ani, iar Pedro a venit imediat din Barcelona. Acum e însurat cu soră-mea şi suntem cu toţii foarte bucuroşi. O să-i vedeţi mâine, la fel şi pe fratele meu mai mic, care e…

Un ciocănit puternic în uşă îi atrase atenţia lui Antonio. Spuse politicos:

— Scuzaţi-mă o clipă, şi merse până în celălalt capăt al camerei.

Sarah, sorbindu-şi vinul, îl auzi exclamând: „Barney! Mi-ai mirosit paella?”, şi aproape că se înecă. Se întoarse şi văzu apărând un zâmbet pe faţa lui Barney. Veni spre ea imediat şi îi cuprinse ceafa cu mâna.

— Nu mi-ai spus că ai invitat-o pe femeia mea la cină! Antonio, ai să-i dai ceva de mâncare unui bărbat flămând?

Antonio dădu din cap.

— Tu eşti mereu flămând! Vino la bucătărie.

— Vin. Barney o sărută pe Sarah repede, dar apăsat, pe gură, îi zâmbi lui Miriam şi ieşi în spate după Antonio.

Miriam se uită peste masă la Sarah.

— Să nu îndrăzneşti să plângi, spuse ea printre dinţi. N-o să mai vorbesc în viaţa mea cu tine dacă plângi!

Sarah scutură din cap, clipi furioasă şi luă o înghiţitură tonică de vin.

— Ştiu, şopti ea. Ştiu că sunt complet patetică. Nu m-am gândit niciodată că o să-l revăd, iar acum o clipă când m-a numit „femeia lui” am… adevărul e că, la urma urmei, cred că sunt tipul de femeie din epoca de piatră.

Miriam zâmbi silit.

— Crezi că nu ştiam asta? Numai o femeie cu o mentalitate clar preistorică ar fi putut să-l suporte pe Andrew atâţia ani!

Miriam avea dreptate. Sarah era preistorică. Uitase cât de mult iubea gesturile posesive ale

unui iubit sigur pe sine. Adora faptul că Barney stătea atât de aproape de ea, că după ce mâncă îşi puse braţul în jurul umerilor săi şi că se jucă leneş cu părul ei. Barney era bărbatul ei, iar ea era femeia lui şi, pe moment, nimic altceva nu mai conta pe lume. Când Barney îi zâmbi somnoros şi o întrebă dacă vrea să meargă cu el acasă, i se păru perfect normal ca ea să dea din cap în semn de aprobare.

— Mâine, zise Antonio, vom pleca la zece…

— M-am tot gândit, zise Barney. Vreau s-o duc pe Sarah la Palma.

Sarah îi aruncă o privire nesigură lui Miriam. Aceasta spuse, pe un ton de resemnare îngăduitoare:

— Ne vedem tot aici mâine-seară!

— Se poate? îl întrebă Sarah pe Antonio. Pot să mai iau cina cu voi? Mi-ar plăcea să-mi povestiţi tot ce s-a întâmplat la petrecere.

— Desigur, spuse Antonio, iar eu o să am mare grijă de prietena ta!

Sarah zâmbi.

— Ştiu că vei avea. Miriam e foarte norocoasă!

— Serios? spuseră Miriam şi Antonio într-un glas. Miriam se uită la el.

Antonio zâmbi cu modestie.

— Ştiam că va spune asta, zise el.

Maşina lui Barney era aşezată aiurea pe marginea trotuarului. Barney porni motorul şi apoi îl închise.

— N-are rost, spuse el. Trebuie să te sărut mai întâi. Se aplecă în faţă, apoi se trase înapoi şi porni din nou motorul. Dacă mă gândesc mai bine, spuse el, nu o s-o fac.

Sarah, lovindu-se brusc de geam când maşina goni de pe trotuar, se simţi ofensată.

— De ce nu? întrebă ea.

— Dacă te sărut, o să vreau să fac dragoste cu tine şi sunt prea bătrân ca să fac dragoste în maşină. Ţi-am strecurat un bilet pe sub uşă în seara asta.

— Chiar?

— Da.

— Şi ce scria pe el?

— Scria: „Vino, te rog, să facem sex fierbinte."

— Nu cred.

— Nu, parcă l-am formulat cu mai multă delicateţe. O privi cu coada ochiului. N-o să ne chiar petrecem ultima ta seară cu Antonio şi Miriam, nu-i aşa?

Sarah mută o sticlă din plastic cu apă de sub picioarele ei.

— Nu trebuie să vii şi tu.

— Păi, sigur c-o să vin dacă tu o să fii acolo. Cu condiţia să putem pleca devreme.

— Barney, spuse Sarah, nu am de gând să stau cu tine mâine-seară.

— Dar e ultima ta seară.

— Până acum câteva ore, spuse Sarah, am presupus că n-o să te mai văd niciodată. Ai fi putut să-ţi petreci luni seara cu mine, ai fi putut să-ţi petreci marţi seara cu mine, ai fi putut să-ţi petreci seara trecută cu mine. Dar n-ai făcut-o. Deci ce-i atât de special mâine-seară?

— E ultima ta seară.

— Da, şi e şi ultima seară a lui Miriam, şi nu o va petrece de una singură în apartament.

Au mers mai departe în linişte. Sarah se uita

concentrată afară pe geam. Barney, întorcând pe neaşteptate maşina pe rampă, o opri brusc lângă vila roşie. Nu schiţă niciun gest de a ieşi din maşină. Sarah se uită în jos spre plaja mică. Luna dansa pe o gheată singuratică de pe prundiş. Se întrebă cui îi aparţinea gheata.

— Cred, zise Barney, că îţi datorez nişte scuze.

Sarah îşi încrucişă braţele. Nu spuse nimic.

— Am avut nişte treabă pe cealaltă parte a insulei. Nu am avut numărul tău de telefon.

— Nu sunt în cartea de telefoane. Oricum, nu mă aşteptam să primesc vreo veste de la tine…

— L-aş fi putut ruga pe Antonio să-ţi spună că voiam să te văd. Chiar am vrut să te văd. Sarah? Sarah, vrei să te uiţi la mine?

Sarah îşi păstră privirea aţintită pe gheata de pe plajă.

— Sarah? Barney se întinse şi o mângâie pe faţă. Sunt un ticălos egoist. Nu gândesc lucrurile în ansamblu, niciodată n-o fac şi îmi pare foarte, foarte rău. Bineînţeles că trebuie să-ţi petreci ultima seară cu Miriam.

Sarah se relaxă.

— Scuzele îţi sunt acceptate.

Barney îi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Îţi dai seama, spuse el cu blândeţe, că nu avem timp de pierdut. Trebuie să intrăm imediat.

Sarah îşi ridică geanta de pe jos.

— De ce? întrebă ea.

El zâmbi.

— Dacă asta e ultima noastră noapte împreună, zise el, ar fi bine să profităm de ea.

CAPITOLUL 19

... Dar fii pregătită să te debarasezi de tot restul

În dimineaţa următoare, Barney îi aduse o ceaşcă de ceai. Sarah o privi precaută.

— Asta înseamnă că te pregăteşti din nou să dispari? întrebă ea.

Barney arboră o expresie jignită.

— Oh, tu, cea puţin credincioasă, zise el. Asta înseamnă că sunt un bărbat foarte grijuliu. Am fost jos şi ţi-am făcut omleta, aşa că nu pierde timpul! Palma ne aşteaptă!

Merseră mai întâi la catedrală, o clădire enormă de culoarea mierii, dar cu un aspect neobişnuit de delicat, ca un bătăuş îmbrăcat într-o jupă de balerină. Interiorul era deprimant, aproape lugubru, iar întunecimea gotică era adâncită de prezenţa candelabrelor sinistre ca nişte pânze de păianjen care pluteau ameninţător deasupra altarului, de uşile bogat ornamentate şi de arcele butante.

Barney o duse într-o mică anticameră în care se găseau oseminte înfiorătoare expuse cu grijă în cutii lucioase de sticlă.

— Ăsta e cel mai tare, spuse el arătând către presupusul braţ al Sfântului Sebastian, conservat într-un tub de sticlă şi peste care era o mână de ghips de un albastru scârbos.

— Încântător, zise Sarah cu voce slabă.

După aceea merseră mână în mână prin cea mai veche parte a oraşului, un labirint de pasaje înguste, care păreau pipernicite faţă de

impunătoarele clădiri renascentiste. Se uitară atenţi prin porţile de fier forjat în curţile spaţioase şi elegante, de o linişte aproape fantomatică. Sarah era fascinată de contrastul dintre magazinaşele şi străduţele înghesuite şi imaginile fugare ale locuinţelor paşnice cu vasele lor mari de piatră şi fântânile şopotitoare. Palma părea plină de asemenea contradicţii: arhitectură maiestuoasă alături de chioşcuri de prost gust unde se vindeau reviste pline cu scandalurile vedetelor de cinema; câte o *signora* în vârstă într-o ţinută neagră respectabilă, trecând pe lângă fete în cei mai strâmţi pantaloni posibili.

În cele din urmă, obosiţi şi cu durere de picioare, poposiră într-un mic bar, iar Barney comandă vin şi mai multe feluri de *tapas.*

Sarah se lăsă pe spate în scaun şi oftă.

— Mă simt minunat azi! Mi-aş dori să nu plec mâine.

— Nu trebuie să pleci, spuse Barney. Ai putea să vii să locuieşti cu mine.

— Mi-ai aduce ceai în fiecare dimineaţă?

Barney stătu pe gânduri.

— Probabil că nu.

— Atunci nici nu se pune problema.

Chelnerul sosi cu sticla de vin, o deschise şi turnă în două pahare. Sarah ascultă cum acesta şi Barney sporovăiau în spaniolă. Chelnerul îi aruncă lui Sarah un zâmbet răutăcios înainte să plece.

Ea se aplecă în faţă.

— Mi-aş dori să înţeleg spaniolă, şopti ea.

Barney îşi scoase o ţigară şi o aprinse.

— M-a întrebat dacă eşti soţia mea. Eu i-am spus că suntem amanţi şi că tu tocmai ai refuzat să vii

să locuieşti la mine.

Sarah zâmbi.

— N-ar trebui să glumeşti cu lucruri de genul ăsta. S-ar putea să-ţi iau oferta în serios.

— Eu nu glumesc niciodată cu lucruri de genul ăsta.

Ea se holbă la el neştiind ce să creadă şi luă o înghiţitură de vin. Discuţia părea să alunece într-adevăr pe un făgaş foarte ciudat şi părea mult mai sigur să nu spună nimic decât să se pripească să tragă concluzii care în mod sigur erau absurde.

— Deci? Barney făcu o pauză pentru a expira un şuvoi subţire de fum. Vrei să vii să locuieşti cu mine?

Ochii lui Sarah se măriră.

— Poftim?

— Vorbesc serios. Eu cred că ar fi foarte bine. Tu nu?

Sarah se simţea de parcă îi exploda creierul. Mai luă o înghiţitură de vin ca să-şi revină.

— Barney, spuse ea stins, tu nu mă cunoşti aproape deloc, iar eu nu ştiu nimic despre tine. Nu ştiu nici măcar dacă ai copii.

— Nu am, zise el. Nu, de fapt, greşesc. Am. Într-un fel.

— Într-un *feti*

— Am fost însurat timp de câţiva ani când aveam vreo douăzeci de ani. Barney spunea asta de parcă abia atunci şi-ar fi amintit. Am avut un fiu.

— Ai avut un fiu! Ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat în America. Mă rog, amândoi au plecat. Eu nu eram în ţară în perioada aia. Ea s-a îndrăgostit de un american şi au plecat toţi trei să locuiască în Seattle. Cred că despre Seattle era

vorba.

— Şi încă mai sunt acolo? câţi ani avea băiatul tău când l-ai văzut ultima dată?

— Doamne, nu ştiu! Nu putea să meargă, să vorbească, sau altceva, deci trebuie să fi fost foarte mic.

— Cum îl cheamă?

Barney se încruntă şi se scărpină în cap.

— Sam! Sunt sigur că Sam îl chema!

— Şi nu îl vezi niciodată? Cum poţi să suporţi asta? De ce nu aţi păstrat legătura?

— Nu mai fi atât de şocată! Doar nu i-am lăsat în sărăcie. Americanul era foarte bogat. Probabil că locuiesc în vreo vilă enormă.

— Dar nu eşti curios? Nici măcar puţin?

— Nu prea. Îmi imaginez că acum e o matahală de mijlocaş. N-aş prea crede că am putea avea ceva în comun. Din câte îmi aduc aminte, mama lui şi cu mine sigur nu aveam.

— Dar, Barney! E fiul tău! S-ar putea să-ţi semene foarte bine!

— Crezi? Barney părea îngrozit. Sper să nu.

— Barney, eşti incredibil! Aşadar ai un fiu. Ce altceva ar mai trebui să ştiu? Povesteşte-mi despre a doua ta soţie.

— Odile? E franţuzoaică. Am cunoscut-o acum cinci ani. Foarte frumoasă. Foarte tânără. Prea tânără, presupun. Am fost foarte fericiţi cel puţin un an şi apoi n-am mai fost. Ea îşi dorea copii, o casă mai mare, mai mulţi bani. Eu nu, aşa că m-a părăsit. Nu am un palmares foarte bun, nu-i aşa?

— Păi, eu n-aş vrea să fii tu tatăl copiilor mei nenăscuţi.

— Plănuieşti să mai ai copii?

— Categoric nu.

— În cazul ăsta, nu e nicio problemă. Când poţi să te muţi la mine?

Sarah râse. Îşi dorea să se fi putut întâlni cu varianta ei mai tânără şi să-i spună că într-o zi Barney Melton va încerca s-o convingă să se mute cu el.

— Barney, zise ea încercând să fie serioasă şi luptând cu irezistibilele himere de fericire din mintea ei, aproape că nici nu ne cunoaştem.

— Ne vom cunoaşte, dacă rămâi, sublinie el.

Sarah îşi turnă un pahar cu apă şi luă trei înghiţituri lacome.

— Viaţa nu-i atât de simplă. Şi oricum, mai e şi Andrew, şi casa şi…

— Credeam că Andrew vrea să vândă casa. Foarte bine. Lasă-l s-o vândă.

— Şi mai sunt şi băieţii mei…

— Pot să vină aici să te vadă. Pun pariu că le-ar plăcea mai mult decât în Ambercross. Soţul tău te-a părăsit, băieţii tăi au crescut şi oricum trebuie să te muţi. Deci care-i problema?

Făcea ca totul să sune atât de simplu, atât de direct, atât de rezonabil. Acela era un bărbat care nu făcuse niciun efort s-o revadă după prima lor noapte petrecută împreună, îşi reaminti Sarah. Îşi aşeză coatele pe masă şi îşi puse bărbia în mâini.

— Spune-mi sincer! N-ai fi mai degrabă îngrozit dacă ţi-aş spune că mă mut?

— Sincer, zise Barney solemn, aş fi surprins dacă ai fi de acord să faci ceva atât de riscant, pentru că bănuiesc că eşti o persoană care niciodată nu-şi asumă riscuri. Sincer, sper c-ai putea hotărî să-ţi schimbi obiceiurile pe care le ai

de-o viaţă întreagă.

Sarah îşi deschise gura şi o închise din nou. Oare era o laşă înnăscută? Se străduia mult să se gândească la nişte riscuri serioase pe care şi le asumase. Acceptase să joace în *Rebecca*, desigur, dar asta numai pentru că fusese forţată de Miriam şi Audrey să accepte.

Barney zâmbi.

— Biata de tine! Te-am zăpăcit de tot, nu-i aşa? Să lăsăm asta acum. După prânz, mergem să vizităm muzeul. O să-ţi placă.

Mai târziu, când Miriam îi ceru lui Sarah părerea ei despre muzeu, aceasta nu reuşi să fie foarte entuziastă. Ştia că văzuse vase şi picturi, dar nu era în stare să fie mai clară. Merseră la fiecare din cele patru etaje, iar Sarah răspunse comentariilor lui Barney cu gesturile şi cuvintele potrivite, dar tot timpul creierul ei duse o polemică aprinsă. Oare ar trebui să locuiască împreună cu minunatul, splendidul Barney pe frumoasa insulă Mallorca, sau ar trebui să se întoarcă la postura ei umilitoare de Nevastă Abandonată din Ambercross şi la un viitor nesigur, într-un apartament mic şi deprimant? Sau, altfel spus, ar trebui să-şi lase prietenii şi viaţa pe care o cunoştea pentru a locui cu un bărbat despre care ştia foarte puţine lucruri, în afară de abilitatea lui de a-şi pierde nevestele şi copilul?

În maşină, în drum spre casă, discordanţa sfaturilor contradictorii continuă să o bombardeze. Cum ar fi să se culce cu Barney în fiecare noapte! Dar oare ar ajunge să se culce cu el în fiecare noapte? Cum se putea aştepta din partea unui bărbat care se culcase cu nenumărate

femei să-i rămână credincios uneia trecute bine de prima tinereţe şi poate chiar şi de a doua şi a treia?

Îşi dădu seama că trecuseră de cotitura care ducea spre căsuţă.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Barney.

Parcă maşina pe marginea drumului şi sări afară. Sarah deschise uşa, îl urmă de-a lungul dâmbului acoperit cu iarbă şi dintr-odată se opri.

— Suntem pe marginea unei stânci!

Barney se aşeză în spatele ei şi îi înconjură talia cu braţele.

— Te ţin eu! spuse el. Acum priveşte peisajul!

Sarah privi marea cu atenţie. Vedea în depărtare o insuliţă înălţându-se din apă precum o căpăţână de monstru acvatic. La stânga erau dealurile din jurul oraşului Puerto de Andratx, iar la dreapta marea nesfârşită.

— Asta e una dintre priveliştile mele favorite, spuse Barney. Nu este neapărat uluitoare sau dramatică, dar eu o ador. Chiar vrei să laşi în urmă toate astea?

Nu, Sarah nu voia. Stând acolo cu braţele lui Barney în jurul ei, cu faţa lui lângă a ei, totul părea să fie destul de clar. Oricum trebuia să plece din casa ei. Băieţii practic plecaseră. Nu era timpul ca şi ea să dea dovadă de puţină îndrăzneală?

— Eşti sigur, întrebă ea, eşti într-adevăr sigur că vrei să vin şi să locuiesc aici?

O întoarse cu faţa spre el.

— Asta e de fapt un „da”?

— Presupun că da, zise Sarah. Se uită în sus la

el şi râse. E o nebunie, ştii asta, nu?

— O nebunie totală. Barney rânji. Când poţi veni?

— În două luni. Trebuie să scap de piesa asta. La modul ideal, mi-ar plăcea să mă retrag la adăpostul întunericului de îndată ce se termină, ca nimeni să nu încerce să-mi spună ca a ieşit bine.

Barney o luă de mână şi o conduse înapoi la maşină.

— Nu văd de ce nu poţi să pleci imediat, spuse el. Cu siguranţă vor putea să găsească pe altcineva care să joace rolul tău.

— Nu mi-ar fi dat mie rolul dacă ar fi fost altcineva. Atât de disperaţi erau. Nu am cum să ies din situaţia asta.

Barney îi deschise uşa şi înconjură maşina până pe partea lui. Două luni fără el păreau într-adevăr o perioadă foarte lungă. ÎI urmări intrând în maşină şi punându-şi o mână pe genunchi.

— Aş putea veni iar câteva zile de Paşte.

— E prea mult până atunci. Vino de ziua mea.

El se aplecă spre ea şi o sărută încet, mângâindu-i ceafa cu degetele. Îşi simţi inima bătând mai repede. Poate că mintea îi era un morman de nehotărâre, dar corpul ei cu siguranţă nu era.

— Cred, şopti el, că ar trebui să mergem acasă şi să sărbătorim.

Sarah încerca din răsputeri să se adune.

— Ne întâlnim cu Miriam şi Antonio în câteva ore.

Barney puse cheile în contact.

— Pentru genul de sărbătorire la care mă gândesc, spuse el, câteva ore vor fi numai bune.

— Hai, spune-mi, zise Sarah, cum ţi s-a părut sora lui Antonio? Şi soţul ei? Chiar erau cei mai frumoşi oameni de pe planetă?

Ele două erau singure în restaurant. Antonio şi Barney erau ocupaţi la bucătărie. Toată lumina care era venea de la focul de lemne şi de la lumânările pe care Antonio le aprinsese în jurul camerei. El le dăduse ambelor femei pahare mari de Rioja, iar la lumina lumânării vinul roşu întunecat părea să fie posedat de o văpaie nepământeană.

— Nu, zise Miriam. Scoase un sâmbure de măslină din gură şi îl puse cu grijă în mijlocul scrumierei. Dar se vedea că au fost. Belen era foarte planturoasă, în genul picturilor rubensiene: piept plin, şolduri generoase, ochi mari şi blânzi. Nici el nu era slab. Avea o coamă fantastică de păr cărunt, îmi amintea de un armăsar nobil.

— E foarte poetic, spuse Sarah, mi-l şi imaginez bătând din picioare pe podea. E clar că ţi-au plăcut.

— Îţi făcea mare plăcere să-i urmăreşti. Erau foarte fericiţi împreună. Am mâncat un prânz grozav, iar ei s-au aşezat la fiecare capăt al unei enorme mese demontabile. L-am văzut cum o privea o dată şi cum şi-au zâmbit unul altuia pe deasupra mesei. Nici nu mai ţin minte ultima dată când am văzut o pereche căsătorită zâmbindu-şi în felul acela. Mi-a plăcut toată familia. Mama lui Antonio m-a întrebat de două ori dacă îmi plac copiii. Spunea că ultima ei dorinţă este să-l vadă pe Antonio cu un fiu!

— Păi, era ziua ei, nu? Sper că nu i-ai distrus speranţele.

— Nu m-ar fi crezut dacă aş fi făcut-o. Nu am întâlnit niciodată o mamă mai zăpăcită. I-am spus că sunt convinsă că va mai trăi foarte mult timp. Ceea ce sunt sigură că e adevărat. Antonio zice…

— Vorbiţi despre mine! jubilă Antonio, ţinând în faţă un platou enorm cu o *tortilla* uriaşă şi rotundă. Am petrecut foarte bine, îi spuse lui Sarah. Iar Miriam ne-a îndrăgit pe toţi.

— Ţi-am îndrăgit *familia,* îl corectă Miriam scurt. Şi, adăugă ea pe un ton mai conciliant, îţi ador mâncarea!

— Păi, bineînţeles că-mi adori mâncarea! Antonio se întoarse spre bucătărie. Barney! Ce tot faci acolo?

— Muncesc din greu. Barney se îndreptă spre masă. Aducea cu el o pâine şi o farfurie cu roşii feliate care stăteau într-o baie de ulei de măsline.

— Tai şi tu câteva roşii şi numeşti asta muncă din greu? Nici nu-i de mirare că eşti atât de slab. Nu ai învăţat niciodată să găteşti!

— Poate să facă un *risotto* grozav, zise Sarah.

— Ţi-a gătit ceva? Incredibil! Trebuie să fii o femeie deosebită! Barney, pe ce ar trebui să mâncăm?

— Fir-ar să fie! zise Barney şi se întoarse la bucătărie.

Antonio începu să taie *tortilla.*

— Sarah, întrebă el, bucăţica aia e suficient de mare pentru tine?

— Mult prea mare, protestă Sarah. Jumătate din ea ar fi perfect.

— Dar asta nu e nimic! Nu-ţi place *tortilla* mea?

— Îmi place foarte mult! Doar că nu mi-e foarte foame, asta-i tot.

— Poftim? Miriam se întinse peste masă şi puse o mână pe fruntea lui Sarah. Nu ţi-e foame? Ţie îţi e mereu foame! îi făcu un semn cu mâna lui Barney care se întorsese cu farfuriile. Sarah nu mai are poftă de mâncare! Ce i-ai făcut?

Barney o privi pe Miriam cu o figură confuză care nu păcălea pe nimeni.

— Chiar vrei să-ţi spun?

Miriam îi aruncă o privire nimicitoare.

— Sexul n-are nicio legătură cu asta. Lui Sarah îi este tot timpul foame.

— Cred că, probabil, sugeră Antonio, Sarah este prea fericită ca să-i fie foame.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Sarah.

— Să nu-i spui niciodată lui Antonio că are dreptate, porunci Miriam, chiar dacă are! Şi de ce eşti atât de fericită? Vacanţa noastră se sfârşeşte şi tu eşti fericiră?

— Ştiu eu de ce este fericită, spuse Barney. Vrei să-ţi spun?

— Dacă ai de gând să-mi spui ceea ce cred c-o să-mi spui, atunci nu, nu vreau.

— Dacă tu crezi că am de gând să spun ceea ce cred eu că crezi tu că voi spune, atunci sunt şocat! Barney dădu din cap cu tristeţe şi se servi cu o bucată uriaşă de pâine. Sarah este fericită pentru că, fiind o femeie cu discernământ, a acceptat să vină şi să locuiască împreună cu mine în Mallorca. Îi privi faţa lui Miriam cu satisfacţie. Cu siguranţă nu credeai că îţi voi spune asta.

— Sarah! Antonio înconjură masa până la Sarah şi o cuprinse în braţe. Mă bucur foarte tare! Acum o să-i găteşti tu şi n-o să-mi mai mănânce mie toată mâncarea în fiecare zi!

— Ai foarte mare dreptate, zise Barney. Ştii să găteşti, Sarah?

— E o bucătăreasă minunată, răspunse Miriam revoltată.

— În cazul ăsta, spuse Barney, invitaţia rămâne încă valabilă.

— Trebuie să bem nişte şampanie! decretă Antonio. Barney? Vino cu mine! Poţi să aduci tu paharele!

— Aşa-i cu şef, bodogăni Barney, dar îl urmă pe Antonio până la bucătărie.

Sarah îşi luă paharul şi se jucă încet cu el, urmărind lichidul rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

— Ştiu, zise ea stângace, sunt nebună.

— Eşti. Miriam dădu din cap, nevenindu-i să creadă. Eşti complet nebună. Nu ştii nimic despre el. Nu-mi vine să cred că ai de gând să faci asta! Nu-ţi stă deloc în fire! Eşti sigură că asta vrei să faci?

Sarah făcu un semn afirmativ cu capul.

— Nu-ţi trăieşti doar visul din tinereţe?

— Păi, recunoscu Sarah, chiar *asta* fac, bineînţeles.

— Sarah! Miriam scuturǎ din cap. Ai petrecut două nopţi şi o zi cu Barney. Bazându-te pe două nopţi şi o zi, intenţionezi să renunţi la casa ta şi să te muţi cu el. Asta e un comportament de femeie raţională?

— Nu, aprobă Sarah, nu este. Am fost raţională toată viaţa mea şi uite unde am ajuns. Sunt într-o stare incertă, trăiesc cu îndoiala. Poţi să găseşti un moment mai bun ca să aflu cum e să faci ceva iraţional?

Miriam ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să spun!

— Asta nu te caracterizează!

— Ştiu. Miriam păru cu adevărat nedumerită. Adică, sunt convinsă că greşeşti, dar când pui problema aşa, sună oarecum corect. Gura i se strânse. Mă întreb ce va zice Andrew!

Sarah râse caustic.

— Acum va putea să pună casa în vânzare. Va fi încântat!

— Hmmm! făcu Miriam. Eu n-aş fi atât de sigură.

CAPITOLUL 20

O fostă soţie fericită este o fostă soţie atrăgătoare

Când s-au întors în Anglia, ploua, dar lui Sarah nu-i păsa. Era nerăbdătoare să răspândească vestea şi să îndepărteze stratul sufocant de milă care fusese aruncat asupra ei în ultimele patru luni. Nu mai era Sarah cea tristă, ci Sarah care lua decizii îndrăzneţe şi care era pe punctul de a se muta în străinătate pentru a locui cu iubitul ei la soare. Câte puteau să se întâmple într-o săptămână! Pe măsură ce trenul mergea spre Gillingham, ea abia aştepta să ajungă acasă.

Îşi luă maşina şi se duse direct la supermarket. Petrecu mult prea mult timp la raionul cu fructe, încercând să decidă dacă bananele aveau mai mult sex-appeal decât strugurii. Învinsă de nehotărâre, căci după dispoziţia ei din acel moment totul arăta sexy, îşi aruncă în căruţ banane, mere, struguri,

prune, mango şi piersici. În plus, adăugă un buchet de lalele albe, justificându-şi excentricitatea prin logica dubioasă că, din moment ce fructele erau pentru munca ei, îşi putea permite să cumpere flori.

Una dintre plăcerile plecării era să verifice la întoarcere corespondenţa şi mesajele de pe robot. Până acum, cel mai interesant lucru pe care Sarah îl găsea când se întorcea dintr-o vacanţă era o scrisoare din partea mamei sale, dar trăia cu speranţa. De data aceasta, grămada obişnuită de posibilităţi o aştepta pe preşul de la intrare. Despachetă cumpărăturile, îşi făcu o ceaşcă de ceai şi se aşeză la masă.

Printre scrisori, era una de la *Reader's Digest,* care o asigura că printr-un incredibil strop de noroc numai ea fusese aleasă dintre toţi oamenii din zona ei să aibă şansa de a câştiga douăzeci şi cinci de mii de lire. Sarah se bucurase de multe ori de acest strop de noroc, dar fiindcă cele douăzeci şi cinci de mii de lire rămăseseră mereu chinuitor de inaccesibile, nici măcar nu se mai deranja să se gândească la cum le-ar cheltui.

Mai era o scrisoare fotocopiată de la cumnata ei, care o invita să susţină privarea de dulciuri a lui Tamzin pe timp de o lună, şi o invitaţie de la Centrul de Arte pentru a expune două dintre tablourile ei.

Mai era o scrisoare de la o organizaţie filantropică pentru animale care o ruga să salveze măgarii, şi alta de la o firmă de haine care insinua că ea şi-ar putea schimba viaţa numai comandând fabulosul catalog de la ei. Sarah, care era pe cale să-şi schimbe viaţa fără ajutorul vreunor haine

noi, avu un sentiment neobişnuit şi foarte plăcut de îngâmfare. Un catalog de grădină îi oferea un serviciu de masă de-a dreptul revoltător la prima comandă pe care o face la ei. Îi era clar că nu va mai trebui niciodată să organizeze sau să participe la vreun alt dineu în viaţa ei. La revedere, Clementine Delaney, bună, Barney!

În sfârşit, sub catalogul de grădină stăteau nu una, ci două scrisori din India. Sarah le deschise pe amândouă şi le aşeză pe masă. Cu toate că se aflau în părţi diferite ale ţării, băieţii îi scriseseră mamei lor exact în aceeaşi zi. Ciudăţenia gemenilor nu încetase niciodată s-o fascineze pe Sarah. Cu ani în urmă, când băieţii aveau doar şase ani, ea şi Andrew îi duseseră într-o călătorie cu trenul până la York. Amândoi băieţii merseseră la toaletele de la fiecare capăt al vagonului în exact acelaşi moment. După aproximativ douăzeci de minute, Andrew îi dădu un ghiont lui Sarah, arătându-i că se formau cozi. Sarah îşi făcu drum către unul din capetele vagonului ca să vadă ce făcea Ben, care o asigură din cealaltă parte a uşii că era bine. Apoi ea se chinuise să ajungă în celălalt capăt al vagonului şi primise acelaşi răspuns vesel de la James. După alte zece minute, timp în care Andrew îşi acoperea faţa cu mâinile, ambii băieţi apărură în exact aceeaşi clipă. Sarah fusese foarte impresionată de acest lucru, oamenii care stăteau la cozi mai puţin.

Ambele scrisori erau scrise cu aceeaşi grafie măruntă. James, evident topit după mireasă, era nerăbdător să o anunţe pe Sarah că Andromeda – oare chiar putea s-o cheme Andromeda? — Dăduse dovadă de multă înţelepciune părăsindu-l

pe mire, care se pare că nu putea să vorbească despre nimic altceva în afară de starea intestinelor lui. Sarah avu un sentiment trecător de compasiune pentru mire şi speră doar că James nu se va îmbolnăvi cât timp va sta cu ea. Ben se împrietenise cu un grup de canadieni. O menţionă de cel puţin patru ori pe o fată din grup, pe nume Kate. Amândoi băieţii păreau foarte fericiţi şi niciunul din ei nu dădea vreun semn că i-ar fi dor de Ambercross.

Sarah aruncă o privire prin bucătărie. Aceasta fusese întotdeauna camera ei preferată. Vechiul bufet din lemn de pin, pe care ea şi Andrew îl cumpăraseră cu optzeci de lire când se mutaseră acolo, trona peste întreaga bucătărie. Într-un capăt se afla aragazul roşu Aga pe care îl cumpăraseră de la nişte prieteni de-ai unor prieteni din Eastbourne. Fusese demontat şi adus în Ambercross, unde fusese reasamblat cu multă osteneală. Cu zece ani în urmă, cumpăraseră masa demontabilă lungă, la care băieţii stătuseră ore întregi, construind complicatele lor invenţii Lego. Sarah iubea toate lucrurile acestea. În urmă cu o săptămână, gândul de a nu le mai avea era dureros, dar Andrew şi băieţii se îndreptaseră către etapa următoare şi la fel ar fi trebuit să facă şi ea. Nu avea niciun rost să încerce să se agaţe de un trecut care nu mai exista. Sarah spera să fi putut ajunge la o asemenea înţelegere a lucrurilor fără vacanţa din Mallorca, dar trebuia să admită că era mult mai uşor să îmbrăţişeze un viitor nou, când asta includea şansa de a-l îmbrăţişa şi pe Barney.

Pe robotul telefonic avea doar trei mesaje.

Primul era unul prefăcut de la Andrew: „Vorbim marţi seara. M-am dus să văd cum stau lucrurile pe-acasă. Ştiai că ai lăsat fereastra de la dormitor deschisă? Nu e prea înţelept din partea ta. Am închis-o eu. Sper că ai o vacanţă plăcută.”

Al doilea era un mesaj precipitat de la Jennifer: „Sarah! N-o să ghiceşti niciodată ce am făcut aseară! Sună-mă!”

Al treilea era unul mult mai sfios, din partea lui Martin: „Bună, Sarah, bine ai venit înapoi! Sper că ai avut o vacanţă plăcută şi că ştii replicile la perfecţie, pentru că eu nu le ştiu. Oricum, voiam doar să spun… ei bine, voiam doar să-ţi spun „bun venit”, dar am spus asta deja, nu? Nu mă prea pricep să vorbesc la aparatele astea. Aşa că, ne vedem marţi şi… mă rog, pe curând!”

Dragul de Martin! Sarah abia aştepta să-i spună vestea. Voia să-şi răspândească fericirea ca vântul şi ca gândul. Dar mai întâi trebuia să-l sune pe Andrew!

Răspunse Hyacinth. Cu o săptămână în urmă, Sarah poate că i-ar fi închis telefonul. Acum spuse veselă:

— Hyacinth! Ce mai faci? Sunt Sarah Stagg.

— O, bună, Sarah. Sunt foarte bine, mulţumesc. Vocea lui Hyacinth suna teribil de jenată. ÎI chem pe Andrew.

„Biata Hyacinth”, se gândi Sarah cu indulgenţă, „abia aştepta să lase telefonul.” Se aşează confortabil pe scaun şi îşi ridică picioarele pe masă.

— Sarah? Andrew părea circumspect. Te-ai distrat bine?

— Da, îi spuse Sarah, cea mai frumoasă vacanţă

din viaţa mea! — Zău? Andrew părea puţin luat prin surprindere de o asemenea înflăcărare. Îşi drese vocea. Mă bucur foarte mult. Părea să caute un răspuns potrivit. Eu n-am fost niciodată în Mallorca. A fost buna vremea?

— Vremea n-a fost bună, dar insula a fost superbă! Ar trebui să mergeţi şi tu şi Hyacinth. V-ar plăcea foarte tare! Cu siguranţă v-ar plăcea!

— Serios?

— Serios. E perfectă! E absolut perfectă!

— O, zise Andrew.

Sarah zâmbi. Cu fiecare moment îi plăcea mai mult discuţia aceea.

— Voiam să-ţi spun că plec din Ambercross în mai, aşa că poţi să scoţi casa la vânzare oricând vrei. Bineînţeles…

— Ia stai un pic! o întrerupse el tăios. Nu înţeleg ce spui. Pleci din Ambercross în mai? Cum adică? Unde te duci? Pentru cât timp pleci? Nu înţeleg!

Sarah începu să râdă. Nu-l mai auzise niciodată pe Andrew vorbind atât de uluit.

— Mă mut în Mallorca imediat ce se termină piesa. Vezi tu, am întâlnit un bărbat, de fapt un bărbat minunat. M-a rugat să locuiesc cu el.

Urmă o tăcere năucitoare.

— Ai întâlnit un bărbat? zise el în cele din urmă. Ce gen de bărbat?

— Păi, ştii tu, genul obişnuit, cu două mâini, două picioare, genul ăla de bărbat.

— Nu, vreau să spun, cine e? Ai petrecut o săptămână în Mallorca, ai întâlnit un străin şi acum ai de gând să trăieşti cu el?

— De fapt, a fost cu mine la şcoala de artă, dar nu ne prea cunoşteam atunci. Eu obişnuiam să-l

ador de la depărtare. Stăteam cu Miriam într-un restaurant în prima noastră seară şi el era acolo!

— Înţeleg. Urmă o altă pauză lungă. Te-ai… după ce… te-ai…

— Dacă m-am culcat cu el? Da, m-am culcat. Locuieşte într-o căsuţă de pe malul mării. Este minunată.

Se lăsă o tăcere copleşitoare, pe care Sarah nu văzu niciun motiv s-o întrerupă.

— Deci, spuse Andrew într-un final, o să locuieşti în Mallorca? Cum rămâne cu băieţii?

— Băieţii sunt bine. Am primit astăzi scrisori de la ei. Pot veni să mă vadă în Mallorca oricând vor.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, desigur…

— Mulţumesc, spuse Sarah. Ştiam c-o să te bucuri.

— Păi, bineînţeles că da, dar…

— Sarah aşteptase acel „dar” – trebuie să recunosc că toată povestea asta sună puţin absurd. Ca să fiu sincer, Sarah, şi ştiu că ai vrea să fiu aşa, sună total absurd. Te duci în Mallorca pentru câteva zile, cunoşti un bărbat oarecare şi te hotărăşti să-ţi schimbi viaţa. Trebuie să înţelegi că e absurd.

Sarah îşi luă picioarele de pe masă.

— Tu ai cunoscut o femeie şi te-ai hotărât să-ţi schimbi viaţa. Mulţi oameni au considerat că lucrul ăsta a fost destul de absurd.

— Nu e nevoie să te aperi. Eu ţin la tine, Sarah, nu vreau să suferi.

— Nu ţi-a păsat că o să sufăr anul trecut când ai început să te culci cu Hyacinth. Singura diferenţă dintre noi doi, o mare diferenţă, e că tu ai plecat cu Hyacinth, ştiind că asta îmi va frânge inima, iar

eu plec cu Barney fară să rănesc pe nimeni.

— Barney? ÎI cheamă Barney?

— Da, îl cheamă Barney, e vreo problemă cu numele lui?

— Nu-i nicio problemă cu numele lui. Uite, nu vreau să mă cert cu tine, sunt foarte fericit pentru tine, dacă asta chiar *le face* fericită, dar trebuie să-ţi spun că sună ca o pasiune nebună şi sper numai că nu faci asta cât timp eşti încă prada unei dezamăgiri.

Sarah inspiră profund.

— E drăguţ din partea ta să fii atât de preocupat, zise ea, dar eu am fost îndrăgostită de Barney cu mult timp înainte de a te cunoaşte, iar el pare să creadă că îl pot face fericit. Şi tu ar trebui să fii fericit. Acum poţi lua legătura cu agenţii imobiliari oricând doreşti.

— Sarah, Andrew părea jignit, mă preocupă mult mai mult să-ţi fie ţie bine decât agenţii imobiliari. Şi oricum…

— Făcu o pauză – sunt foarte ocupat. M-am gândit că o să te ocupi tu de toate astea.

— Mă tem că nu am timp. Sunt supraaglomerată cu munca pe moment şi, la urma urmei, tu eşti cel care e atât de nerăbdător să vândă.

— Ascultă, spuse Andrew cu greutate, trebuie să mă gândesc la asta. Te sun eu peste câteva zile.

— Bine, spuse Sarah. Ai grijă de tine! Apăsă butonul de închidere cu fervoare şi ridică o mână în aer. „Da!”

Aproape imediat sună telefonul.

— Bună dimineaţa! exclamă Sarah.

— Sarah? Sunt Jennifer. Pari plină de viaţă!

— Sunt! Tocmai am avut o discuţie extraordinar

de plăcută cu Andrew!

— Serios? De ce?

— I-am spus că o să locuiesc în Mallorca împreună cu Barney Melton. Nu i-a venit să creadă!

— Nu, zise Jennifer după o scurtă pauză, nu înţeleg.

Sarah zâmbi.

— E o poveste lungă.

— Stai o clipă… ce este, George? Vezi în camera de zi… Ce? … Păi, acolo erau! George, vorbesc cu Sarah… Ce? … Sarah, George îţi trimite dragostea lui.

Sarah, amintindu-şi de dineu, spuse zâmbind:

— Trimite-i negreşit şi toată dragostea mea!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, George! Sarah, trebuie să închid, ieşim imediat în oraş şi nu-şi găseşte ochelarii. Poţi să vii mâine la o cafea?

— Pot să vin de dimineaţă, pe la nouă? Am o grămadă de pictat.

— Vino şi la şapte dacă vrei.

— La nouă e bine. Pe curând!

Sarah lăsă telefonul şi se duse în grădină. Răsăriseră ghioceii şi chiar şi câteva narcise curajoase. Rămase o clipă acolo, fierbând de emoţie. I-ar fi plăcut să-l sune pe Barney, dar el o avertizase că ura telefonul din tot sufletul şi că îl folosea numai pentru afaceri. Îşi aminti de mesajul lui Martin şi zâmbi. Îl va suna pe Martin. Îşi întinse braţele către cer şi merse înapoi în casă.

Martin răspunse la auzul vocii ei cu un entuziasm măgulitor.

— Sarah! Mă bucur mult că te-ai întors! Cum a

fost? A avut prietena ta parte de o idilă de vacanţă?

— Din păcate nu, spuse Sarah, dar eu da!

— Bravo ţie! Tatăl meu ar zice că nu trebuie să ai niciodată încredere într-un spaniol.

— Şi tatăl tău ar avea dreptate, desigur! Barney nu e spaniol, e englez!

— Barney?

— Idila mea de vacanţă. Locuieşte în Puerto de Andratx. A fost cu mine la şcoala de arte. Făcusem o pasiune nebună pentru el, dar el nu m-a observat niciodată. Nu mi-a venit să cred când l-am văzut acolo!

— Să înţeleg că te-a observat de data asta.

— Aşa e. Şi, Martin, n-o să ghiceşti niciodată!

— Probabil că nu, admise el. Nu m-am priceput niciodată prea mult la ghicitori.

— Vrea să locuiesc cu el în Mallorca. Când se termină piesa, plec! E o insulă atât de frumoasă! Mi-aş fi dorit să fi fost şi tu acolo cu mine, ţi-ar fi plăcut la nebunie!

— Chiar?

— Sunt atâtea de văzut! Când vei pleca în călătoriile tale, va trebui să vii şi să stai mai mult. Până atunci eu voi fi deja localnică şi voi putea să te duc în cele mai bune locuri.

— Ar fi frumos. Deci nu e o glumă? Chiar ai de gând să locuieşti în Mallorca?

— Da. Dar mai întâi am nişte tablouri foarte importante de făcut. Am uitat, tu nu ştii! Am câştigat contractul pentru clubul de noapte! O mie de lire pentru fiecare tablou. Îţi vine să crezi?

— Cunoscându-ţi talentul, da, cred. Sunt foarte bucuros pentru tine.

— Mulţumesc.

— Bine. Ar trebui să închid. Am multe lucruri de făcut. Ne vedem la repetiţie. Pa!

Sarah lăsă telefonul din mână. Se simţea mai degrabă dezamăgită. Se aşteptase ca Martin să fie mai încântat de veştile ei. Poate că îl sunase într-un moment nepotrivit. Se simţea de parcă o umbră i se aşezase pe umăr şi îşi petrecu restul zilei încercând să o îndepărteze.

CAPITOLUL 21

Încearcă să depășești așteptările

Jennifer îi deschise uşa înainte ca Sarah să apuce să sune.

— Sarah! Ai întârziat cinci minute! Mor de curiozitate! Vino la bucătărie, eu am făcut cafeaua, tot ce ai tu de făcut e să vorbeşti!

Sarah împinse încet labradorul lui Jennifer aşezat la picioarele ei şi o urmă pe aceasta înăuntru.

— Vorbesc cu mare plăcere, dar *tu* trebuie să-mi spui ce era cu mesajul tău telefonic: suna foarte enigmatic.

— Spune-mi tu veştile întâi. Povesteşte-mi totul. De la început.

Jennifer era o ascultătoare foarte agreabilă. Spre deosebire de Martin, care păruse aproape neinteresat de anunţul zguduitor al lui Sarah, Jennifer chiar voia să ştie fiecare detaliu. Aşa că Sarah îi povesti despre anul chinuitor pe care îl petrecuse la şcoala de arte, urmărindu-l pe Barney

sărutând fete care erau mult mai frumoase şi mai stilate decât va fi ea vreodată. Îi spuse lui Jennifer despre întâlnirea din restaurant, despre cina care urmase şi consecinţele ei. („Spune-mi că nu a sforăit”, o imploră Jennifer şi, când primi asigurarea că nu sforăise, spuse fericită: „Ştiam eu. Pare un bărbat minunat!”). Stând în bucătăria lui Jennifer, cu câinii păşind uşor prin preajmă, întreaga vacanţă căpătă parcă o dimensiune de vis.

— Oh, Sarah! oftă Jennifer. Sună prea bine că să fie adevărat! Eşti o femeie foarte norocoasă! Ce am să fac eu fară tine după ce pleci?

— Va trebui să vii să mă vizitezi.

— Pentru nimic în lume n-aş rata ocazia! O să mă străduiesc foarte tare să nu fiu geloasă. Pun pariu că Andrew e supărat.

— Nu are niciun drept să fie supărat. El m-a părăsit pe mine! Pot să fac ce vreau.

— Da, dragă, dar egoul lui Andrew nu are margini. Te-ai îndrăgostit de alt bărbat decât el! Iar el se aştepta să-ţi petreci restul vieţii tânjind cuminte după el.

— Voia să vândă casa! încă mai vrea s-o vândă! Ar trebui să fie în culmea fericirii! Totul s-a aranjat perfect pentru el! Acum spune-mi veştile tale. Ce s-a întâmplat?

— Am făcut progrese! Jennifer îşi împinse ceaşca de cafea deoparte. Miercuri m-am hotărât că trebuie neapărat să ştiu ce se întâmplă cu George. Aşa că m-am dus cu maşina la el la birou la ora cinci, m-am asigurat că maşina lui era încă acolo, şi m-am pus pe aşteptat. Să-ţi spun ceva, nu m-aş face niciodată detectiv particular, e atât de

plictisitor! A trebuit să aştept aproape o oră şi apoi într-un final a ieşit şi George. S-a urcat în maşină şi eu l-am urmărit.

— Nu te-a văzut?

— Purtam ochelarii de soare şi oricum eram foarte discretă, nu m-am apropiat prea tare. De două ori, aproape că l-am pierdut. Oricum, a mers până în Frome şi a parcat pe Somerset Road. L-am văzut ieşind şi ciocănind la uşa unei case, care avea un coş agăţat cu flori ofilite în el! Ce-ţi spune asta?

— Presupun, crezu Sarah, că-mi spune că proprietarul este fie un optimist care speră că florile vor creşte din nou, fie o persoană care nu are timp să schimbe coşul atârnat.

— Ideea e, spuse Jennifer nerăbdătoare, că George urăşte lucrurile de genul ăsta. Nu poate să treacă niciodată pe lângă o tufă de trandafiri fară să taie florile ofilite. Dar a ciocănit la uşă foarte fericit, nici măcar nu s-a uitat la coşul care atârna, iar apoi am văzut-o! Femeia pe care o văzusem în faţa farmaciei. A pupat-o pe obraz!

— Asta nu prea sună a ceva ce ar face un amant.

— Nu l-ai putea face niciodată pe George să pupe pe cineva într-un loc public. M-am uitat bine la ea. Femeia aia e absolut nătângă!

— Asta-i femeia despre care spuneai că se îmbracă la fel ca mine?

— Da, dar tu eşti o artistă, iar artiştii pot să-şi permită să fie nătângi! Oare ce vede la ea? Mă scoate din minţi!

— Cât timp a stat cu ea?

— Habar n-am. Eu am plecat imediat. Nu s-a întors acasă decât după ora zece.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că şedinţa lui a durat foarte mult timp şi el a încuviinţat. I-am spus că ar fi bine să aibă grijă sau am să încep să cred că are o aventură, iar el a zis… a fost foarte ciudat, ceva atât de atipic lui George… a zis: „Te-ar deranja dacă aş avea?”

— Sună destul de perspicace.

— Exact. Nu-i deloc stilul lui George.

— Tu ce ai răspuns?

— I-am spus că vreau să fac o ceaşcă de ceai şi să mă duc la culcare.

— Şi George ce a zis?

— A zis că vrea să se uite la ştirile de noapte.

— Jennifer! Sarah îşi ridică mâinile. Ai avut ocazia perfectă să dai totul în vileag şi ai ratat-o! El ţi-a aruncat mingea şi tu te-ai ferit! Cum ai putut să te fereşti?

— Ştiu! Ştiu! M-am panicat! Până acum a fost ca un fel de joc şi dintr-odată l-am văzut pe George purtându-se ciudat şi am ştiut că eram pe marginea acestei prăpăstii enorme şi adânci şi n-am vrut să sar pentru că nu ştiam ce se afla la fund. De fapt, presupun că ştiu: se afla nătânga aia de femeie care nu e deloc tipul lui George! Purta pantaloni milităreşti!

— Mie îmi plac pantalonii milităreşti.

— Ei bine, lui George nu. Cel puţin, nu-i plăceau. Încep să cred că nu-l cunosc deloc pe George.

Sună telefonul dintr-un colţ al camerei, iar Jennifer se ridică să răspundă.

— Mami! Ce mai faci? … Ce-ai făcut? … Ai avut un vis azi-noapte? Ei, bravo ţie… Nu, mami, normal că vreau să aud, dar am pe cineva la

mine…

Sarah zâmbi şi se ridică.

— Mami, aşteaptă un moment! Jennifer acoperi receptorul cu mâna. Nu pleca, Sarah! mai serveşte-te cu nişte cafea!

Sarah dădu din cap.

— Am stat oricum prea mult. Trebuie să mă apuc de lucru. Ne mai vedem!

Îi trimise o bezea şi se strecură afară din bucătărie. O auzi pe Jennifer spunând:

— N-am idee ce semnificaţie are un tractor, mami. Era un tractor negru?

Sarah se întoarse pe strada Finn şi se opri în faţa magazinului din sat. Îi trebuia nişte pâine. Chiar dacă nu i-ar fi trebuit, tot ar fi intrat. Amy era singură şi voia să afle cum fusese în Mallorca.

— Jason al nostru pleacă în Magaluf în iunie, zise ea. Crezi că o să-i placă?

— Eu nu am fost acolo, spuse Sarah, dar insula e superbă. E o catedrală frumoasă în Palma.

— Nu cred că pe Jason îl interesează catedralele. Îl interesează numai…

Sarah n-a mai apucat să afle ce-l interesa pe Jason. Clementine dădu buzna în magazin ca o forţă a naturii.

— Nu pot sta mult… Oh, bună, Sarah, ce faci? … Am atâtea de făcut, Amy, n-o să-ţi vină să crezi, am o listă de sarcini de lungimea braţului meu, dar vreau să afişezi anunţul ăsta. Aseară am avut întâlnirea pentru Sărbătoarea de vară şi încercăm să alegem juriile pentru toate competiţiile. Trebuie să fug. Sarah, poţi să-i evaluezi pe cei înscrişi la Arte, ca de obicei, nu?

— Bine, spuse Sarah automat, apoi, amintindu-

şi, adăugă: Nu, mă tem că nu pot. Voi fi plecată din Ambercross până atunci.

Forţa naturii care se vânturase în uşă a fost brusc ţintuită locului. Se părea că nu mai trebuia să plece în goană.

— Pleci din Ambercross? Când pleci?

— În mai. Mă mut în Mallorca.

— Te muţi în Mallorca? Singură?

— Oh, nu. Sarah, conştientă că se bucura de atenţia fascinată a ambelor femei, îşi verifică fară să se grăbească mărunţişul pentru pâine. M-am întâlnit cu un vechi prieten de la şcoala de arte, spuse ea, ca şi cum şi-ar fi văzut prietenii vechi tot timpul. E fotograf. Are o casă minunată pe malul mării.

— Ei! spuse Clementine. Foarte interesant! Tu şi cu el sunteţi…? Căută din priviri ajutor de la Amy, care era mult prea concentrată să o studieze pe Sarah ca să-i dea vreo explicaţie la întrebare.

— Da, spuse Sarah, zâmbind fericită, suntem! Acum *eu* trebuie să fug. Am tablouri de făcut!

Oh, era minunat să vadă confuzia şi consternarea de pe faţa lui Clementine Delaney! Sarah aproape că ţopăi până acasă. Se simţi puţin vinovată pentru că înflorise un pic lucrurile, dar merita să-i vadă figura lui Clementine. La revedere, Sarah Stagg, subiect de milă şi dispreţ abia mascat. Bună, Sarah, femeie internaţională a farmecului şi romantismului!

CAPITOLUL 22

Nu-ţi monopoliza prietenii

Repetiţia de marţi seara a fost prima la care Sarah a participat fară teama obişnuită de a fi umilită. Alte evenimente din viaţa ei făcuseră ca *Rebecca* să treacă pe planul al doilea. Era, la urma urmei, doar o piesă într-un sat din care în scurt timp va pleca de bunăvoie.

Era mult mai preocupată să-l revadă pe Martin, măcar pentru a-şi înlătura îndoielile iraţionale cauzate de ultima lor discuţie. Ştia că era paranoică. El îi lăsase un mesaj încântător cât timp era în Mallorca, îi urase bun venit la întoarcere şi îşi exprimase bucuria la veştile ei bune. Era sigur pe punctul de a ieşi când îl sunase ea şi nu mai putea pierde vremea. Şi cu asta basta. Cu toate acestea, îl căută din priviri de îndată ce intră în sala de repetiţii şi o linişti zâmbetul afectuos cu care acesta o întâmpină.

— Ai revenit deja cu picioarele pe pământ?

Sarah râse.

— Seara asta o să m-aducă sigur cu picioarele pe pământ! Mă bucur să te văd. Mai eşti pregătit pentru plimbările noastre de weekend?

Oare fusese doar în imaginaţia ei sau chiar urmase o pauză neînsemnată înainte ca el să spună „desigur”?

Sally-Anne Forth veni spre ei, arătând extraordinar de atrăgătoare pentru o repetiţie a unor actori amatori dintr-un pub local.

— Sper că vă ştiţi amândoi replicile la perfecţie, spuse ea cu viclenie. În calitate de sufleor oficial, nu mă aştept la altceva!

Sarah zâmbi.

— Am groaznica senzaţie că ai să fii dezamăgită! Apropo, îmi place foarte mult rochia ta.

— Mulţumesc! îmi place să mă îmbrac cu haine elegante de seară, mă fac să mă simt bine. Mă întreb însă dacă asta e prea scurtă pentru o femeie de vârsta mea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Dacă ai picioare frumoase, spuse Sarah cu înţelepciune, ar trebui să le arăţi.

— Eu cred că arăţi minunat, spuse Martin cu căldură.

— Îţi mulţumesc, Martin! spuse Sally-Anne drăgăstoasă.

Eşti atât de drăguţ!

„Şi atât de uşor de păcălit”, se gândi Sarah. Sally-Anne nu se îmbrăcase elegant ca să se simtă ea bine, Sally-Anne se îmbrăcase elegant ca să-l facă pe Martin s-o remarce.

Audrey bătu din palme.

— Adunaţi-vă cu toţii! Sper că aţi avut o vacanţă bună şi că sunteţi gata să daţi tot ce aveţi mai bun! în seara asta repetăm penultima scenă deosebit de importantă! Aceasta este absolut decisivă pentru succesul producţiei. La sfârşitul actului al doilea, publicul ştie adevărul despre căsătoria lui Maxim cu Rebecca. Publicul ştie că doamna de Winter îl iubeşte pe Maxim mai mult decât oricând, dar publicul *nu* ştie dacă Maxim o iubeşte într-adevăr pe *ea.* Autorul tachinează spectatorii în timpul scenei, îndepărtându-se aparent de la căsnicie spre interogatoriul blând al colonelului Julyan. Iar apoi, după ce Frank şi colonelul Julyan pleacă, îi avem din nou singuri pe Maxim şi pe soţia lui, iar el ţine acel mic discurs minunat.

Audrey se opri pentru a-şi lăsa privirea să hoinărească pe feţele echipei ei de actori.

— Şi apoi se sărută. Acum sunt de acord că nu vrem deloc pasiune aici, fiindcă asta ne-ar diminua din finalul nostru romantic şi plin de suspans. Ceea ce ne dorim aici este un sărut trist şi blând dintre doi oameni care caută sprijin.

Audrey scoase un şerveţel din buzunarul jerseului şi îşi suflă nasul.

— Ar trebui să fie o secvenţă foarte emoţionantă. Aşa că haideţi să-i dăm drumul! Haideţi să creăm puţină tensiune dramatică!

Sarah îşi luă locul pe scenă. Nu avea multe replici în secvenţa aceea, căci Maxim şi colonelul Julyan vorbeau cel mai mult. Era clar că Martin, în ciuda declaraţiei lui, îşi învăţase bine rolul. Singura persoană căreia Sally-Anne trebuia să-i sufle era colonelul Julyan.

Tocmai la sfârşitul scenei totul merse prost. Martin îşi ţinu discursul şi luă poziţia pentru a o săruta pe Sarah. Sarah îşi ridică faţa spre a lui. Martin paralizează. Audrey zbieră: „Sărut-o, Martin!”

Martin aruncă o privire chinuită în direcţia lui Audrey. Cuvintele păreau să-i fie smulse încet din gură.

— Eu… nu… vreau… s-o sărut… pe Sarah!

Se lăsă o tăcere copleşitoare întreruptă doar de chicotitul enervant al lui Sally-Anne. Sarah îşi muşcă buzele şi îşi lăsă capul în pământ.

— Îmi pare rău, zise Martin. Nu pot s-o sărut pe Sarah în felul ăsta. Nu pot s-o fac.

— Martin, spuse Audrey glacial, suntem numai şase oameni aici. În mai puţin de opt săptămâni va trebui s-o sărutaţi pe Sarah în faţa a mult mai mult de şase oameni!

— Ştiu, zise Martin cu tristeţe. Dar va fi pe

scenă, va fi ceva ce trebuie să fac. Vorbea de parcă să o sărute pe Sarah era unul din cele mai grele teste de rezistenţă. Ţi-am mai spus, şi acum îţi promit, o voi săruta în seara aceea. Nu te voi dezamăgi. Dar nu pot s-o sărut acum.

— Sunt dezamăgită de tine, Martin, spuse Audrey. Sunt *foarte* dezamăgită. Şi-ţi promit că dacă nu-i vei da lui Sarah un sărut de nota zece în noaptea premierei, n-o să te iert niciodată. Se ridică încet de pe scaun şi îşi scoase ochelarii. Cred că acum ar fi cazul să încheiem repetiţia. Săptămâna viitoare vom juca scena finală. Şi lasă-mă să-ţi reamintesc, Martin, că la sfârşitul scenei finale trebuie să ne-arăţi un sărut care să bată toate săruturile. Ai putea să te gândeşti la asta. Sally-Anne, pot să te conduc cu maşina?

Sally-Anne şovăi.

— Nu, mulţumesc, Audrey, o să mă întorc singură în seara asta.

— Cum vrei. Audrey oftă. Sunt cam obosită. Pot să vă rog pe voi să strângeţi masa şi scaunele?

Echipa, supusă şi apatică, încuviinţă printr-un murmur. Audrey îşi luă haina şi geanta, le ură tuturor „noapte bună” şi porni cu greutate pe scări. Dezamăgirea ei continuă să plutească despotic în aer. Numai Sally-Anne părea neafectată de atmosferă. Sporovăi voioasă despre vreme în timp ce ajuta la aşezarea scaunelor unul peste altul, iar apoi înaintă graţios până la Martin.

— Vreau să-ţi cer o mare favoare, spuse ea. Aş putea oare să te rog să mă duci tu acasă cu maşina? E ceva ciudat la robinetul meu din bucătărie şi aş vrea să ştiu ce părere ai tu. Ştiu că probabil eşti obosit, dar nu o să dureze decât o

clipă. Te deranjează?

Ceva ciudat la robinetul ei din bucătărie! „Zău?” se gândi Sarah, chiar şi ea ar fi putut să găsească o scuză mai bună de-atât.

— Nu, zise Martin, nu mă deranjează deloc.

— Eşti minunat! spuse Sally-Anne. Mă duc să-mi iau haina.

Martin îi aruncă o privire lui Sarah şi merse până la ea.

— Vreau să-mi cer scuze, spuse el, pentru că am fost aşa un idiot. N-ar fi trebuit niciodată să accept să joc rolul ăsta. Nu mă pricep să interpretez toate chestiile astea romantice. Ceea ce am spus… ştiu că a sunat… Ochii lui îi cerură ei ajutor. Ştii ce am vrut să zic, nu-i aşa?

— Sigur că da!

Sarah îi zâmbi liniştitor.

— Nu-ţi face griji! Lui Audrey o să-i treacă! Ne vedem sâmbătă?

— Te sun eu. Se uită în treacăt în direcţia lui Sally-Anne. Ar fi bine să merg să văd ce-i cu robinetul ăsta!

Sarah făcu un semn cu mâna şi strigă: „Ne mai vedem, Sally-Anne!”, pentru a-i arăta clar lui Sally-Anne că era foarte fericită să o vadă cum îl lua pe Martin să-l seducă puţin deasupra robinetului din bucătărie. De ce era atât de necesar să-i arate asta lui Sally-Anne, nu era prea sigură.

CAPITOLUL 23

Dacă ești la pământ,
nu ai cum să cazi…

A doua zi după repetiţie, Sarah începu să lucreze la primul tablou cu fructe. Făcuse schiţe prealabile ale tuturor fructelor expresive de la supermarket. Audiase fiecare specimen, fiind atentă la stil, sex-appeal şi personalitate. Aproape că fusese sedusă de rotunjimea pepenelui galben şi de senzualitatea prunei, dar în final alesese mărul pentru statutul lui convenţional, banana ca simbol falie de bază, piersica pentru că era cea mai zemoasă dintre toate fructele pe care le cumpărase şi căpşuna pentru culoarea ei.

Mărul avea să fie protagonistul primei sale picturi. În acord cu căderea în dizgraţie a lui Adam, se hotărâse să picteze mărul cu o muşcătură mare luată din el. Alese unul potrivit din fructieră şi muşcă din el. Apoi pierdu mai bine de douăzeci de minute încercând să-şi imagineze cum i-ar sta în pielea lui Adam (numai că, bineînţeles, Adam n-ar umbla îmbrăcat, el n-ar purta absolut nimic). Când Eva l-a ispitit cu mărul, el ştia că Dumnezeu îi interzisese să-l mănânce. De aici reieşea că pentru a lua muşcătura aceea trebuie să fi fost înnebunit de poftă şi de aceea ar fi luat o bucată uriaşă, disperată, lăsând foarte puţin măr de pictat. Poate că era o greşeală să se identifice prea mult cu Adam. Sarah oftă şi descoperi că în timp ce se lupta cu Adam mâncase din neatenţie tot mărul, în afară de miezul lui respingător.

Mai luă un măr din fructieră, se uită cu atenţie la el, luă o îmbucătură de mărimea potrivită şi îl studie din nou. Asta era! Acum putea să înceapă!

În următoarele câteva zile, Sarah munci ca o

femeie posedată. Ascultă cea mai sexy muzică (Serge Gainsbourg, Donna Summer şi Prince dovedindu-se cei mai eficienţi) pentru a-şi ţine mintea concentrată pe esenţa tabloului. Barney rămase cea mai mare inspiraţie a ei. Trebuia numai să-şi amintească expresia din ochii lui în timp ce o împingea înapoi pe perne, sau încetineala nimicitoare cu care mâna lui rătăcise în sus, pe coapsa ei: imediat pensula îi funcţiona cu o intensitate reînnoită. Tabloul acela, toate acele tablouri vor fi o celebrare a bucuriei, exaltării şi plăcerii sexuale.

Dezavantajul de a-şi aminti partidele de sex de care se bucurase cu Barney era că acest lucru nu era nici pe departe la fel de satisfăcător ca *a face* într-adevăr sex cu Barney, de fapt nu era deloc satisfăcător. O cană de ciocolată caldă şi un roman de Georgette Heyer se dovediră slabi înlocuitori.

El o sună vineri seara, tonul lui laconic amintindu-i lui Sarah că telefonul nu era un mijloc de comunicare pe care el îl agrea.

— Cum merge cu pictatul? întrebă el.

— Bine, cred, dar e prea devreme să mă pronunţ. La tine cum merg lucrurile?

— Bine. Mai vii aici de ziua mea?

— Mi-am rezervat zborul. Ajung în Palma pe douăzeci şi unu martie la 3:58.

— Eu voi fi acolo la 3:57.

— Mulţumesc. Abia aştept să vin! Deocamdată întreaga mea viaţă îi este dedicată mărului, îmi va prinde bine să iau o pauză.

— Mărului?

— Asta pictez în momentul ăsta. Mi-aş dori să poţi vedea ce am făcut. Mi-aş dori să te pot vedea

pe tine.

— O să mă vezi. Pe douăzeci şi unu martie. La 3:58. Ai grijă de tine.

Putea să şi-l imagineze lăsând telefonul din mână şi aprinzându-şi o ţigară. Ce ar face după aceea? Poate că s-ar duce şi ar cerşi o masă de la Antonio sau s-ar întâlni cu nişte prieteni într-un bar. Sarah îşi dori să se întâlnească şi ea cu nişte prieteni într-un bar. Nu văzuse pe nimeni în afară de poştaş de aproape trei zile. Se bucura că se va întâlni cu Martin a doua zi dimineaţă.

În dimineaţa următoare, la nouă şi jumătate, o sună Martin, iar ea ştiu imediat că *nu* se va mai întâlni cu el.

— Bună, Sarah! spuse el. Te deranjează foarte tare dacă nu vin azi la plimbare cu tine? A intervenit ceva.

Pe fundal, Sarah auzi un chicotit, iar acesta îi creă în minte o imagine care nu îi plăcu deloc.

— Nu mă deranjează, spuse ea. Am o mulţime de tablouri de făcut. Adăugă repede: Ne vedem marţi – ca să arate că nu se aştepta la o plimbare duminică.

Martin spuse:

— Mult spor la lucru, şi închise.

Aşadar Martin nu voia să se plimbe duminică. Nu voia să se plimbe duminică pentru că urma să se ocupe de o formă de gimnastică mult mai plăcută.

Era nemaipomenit că Martin se distra. Merita să fie fericit. Sarah se bucura foarte tare pentru el.

Sarah nu se bucura pentru el, nu se bucura deloc. Cuprinsă de dezgust faţă de propria-i persoană, îşi luă ghetele şi hanoracul şi ieşi cu

paşi apăsaţi din casă. Era o vacă egoistă. În câteva săptămâni, urma să plece într-un weekend binecuvântat cu Barney şi nu avea niciun drept să invidieze propria încercare de convieţuire fericită a lui Martin. El îi fusese un bun prieten, iar ea n-ar trebui să fie supărată de faptul că el nu mai avea timp şi de plimbare. Cât despre antipatia ei iraţională pentru Sally-Anne, asta era, ei bine, era iraţională. Sally-Anne era o femeie atrăgătoare, vioaie şi prietenoasă. Şi enervantă.

După-amiază, un telefon din partea lui Andrew o mai binedispuse. El îşi ceru formal scuze pentru reacţia exagerată la auzul veştii ei şi chiar îi dădu dreptate că era normal ca el să se ocupe de vânzarea casei.

— Am sunat câţiva agenţi imobiliari, spuse el, dar nu vreau să te presez să faci asta. Dacă ai vreo îndoială, o îndoială cât de mică despre ideea cu Mallorca, trebuie doar să mă anunţi, iar eu o să amân totul. I-am sugerat lui Hyacinth că ne-am putea muta oricând în casă după ce pleci tu, dar zice că ar fi mult prea izolată pentru ea. Dacă într-adevăr pleci în mai, nu-mi place ideea de a lăsa casa goală când trec oamenii pe acolo să o vadă.

— Bineînţeles că nu, spuse Sarah. E mult mai bine să le fac eu un tur al casei potenţialilor cumpărători cât sunt aici şi o ţin curată.

— În cazul ăsta, zise Andrew, o să-i rog pe agenţi să te sune săptămâna viitoare. Te deranjează să le arăţi tu casa sau vrei să aranjez să fiu eu acolo?

Sarah, îmbunată de o asemenea atenţie neobişnuită, spuse că ar fi cât se poate de încântată să-i primească ea.

— Mulţumesc. Vreau să ştii că sper să fii foarte fericită în Mallorca. Ultima dată când am discutat a vorbit gura fară mine. Adevărul este că o să-mi fie dor de tine.

Sarah lăsă să-i scape un râs scurt.

— Mă îndoiesc.

— Vorbesc serios. Prietenul tău, Barney, e un bărbat norocos. A luat legătura cu tine de când te-ai întors?

— Da, bineînţeles că da.

— Bine. Păi, mă bucur că eşti aşa de fericită.

Sarah, nefiind sigură cum să-i răspundă acestui Andrew nou şi evoluat, hotărî că era mai bine să termine discuţia.

— Andrew, ar fi mai bine să închid. Lucrez la un tablou.

— Tabloul tău! Ştiam eu că mai am ceva să-ţi spun. Am fost rugat să mă ocup de reclama unui nou club de noapte din Bath. Stăteam de vorbă cu tipul care-l deschide şi el m-a întrebat dacă sunt rudă cu Sarah Stagg. L-am întrebat de ce şi a început să ridice în slăvi un tablou cu un câine pe care l-ai făcut tu. Zicea că faci o serie de picturi pentru club. De ce nu mi-ai spus?

— Presupun că nu mai am obiceiul să-ţi spun ţie ce fac.

— Ştiu. Aş fi vrut să-l mai ai. Oricum. Sunt foarte mândru de tine. E ciudat că lucrăm amândoi pentru acelaşi om.

— Foarte ciudat, încuviinţă Sarah. Acum ar trebui să mă întorc la treabă. La revedere, Andrew!

Puse telefonul jos şi se întoarse înapoi în atelierul ei. Îi datora foarte multe lui Barney. Dacă

n-ar fi fost el, ea ar pierde acum timp preţios analizând cuvintele lui Andrew, căutând zadarnic semnele unei răzgândiri. Aşa cum stăteau lucrurile, era mulţumită că Andrew era impresionat de succesul ei şi o încuraja să muncească şi mai mult.

De-a lungul următoarelor două săptămâni, deveni din ce în ce mai conştientă de norocul pe care îl avusese cunoscându-l pe Barney. Fără Barney, noul interes al lui Martin pentru Sally-Anne i s-ar fi părut greu de suportat. La repetiţii, Sally-Anne se ţinea scai de Martin. Gata cu ieşitul la un pahar după repetiţii, gata cu plimbările de weekend. Sarah abia aştepta să se termine piesa.

Ziua de douăzeci şi unu martie strălucea ca un far, făcând-o să reziste până la capăt în zilele ei de singurătate.

În seara de douăzeci martie, se afla în atelierul ei, mulţumită de munca pe care o făcuse. Mărul era terminat. Banana începea să prindă formă. O simplă privire aruncată bananei o făcea pe Sarah să tânjească după Barney. Joi seara se duse la culcare cu o cană enormă de ciocolată caldă.

Avionul avu o întârziere de jumătate de oră. Sarah, imaginându-şi nerăbdarea lui Barney, aproape că ieşi în fugă să-l întâmpine, căutându-l cu înflăcărare. Îşi aşează geanta roşie de voiaj pe podea şi se cocoţă deasupra ei. Pe tânăra drăguţă care stătuse în faţa ei în avion o întâmpină cu încântare un spaniol înfocat, îmbrăcat cu cea mai largă pereche de pantaloni pe care Sarah o văzuse vreodată. Pe doamna bătrână care stătuse lângă Sarah o luă un cuplu între două vârste, cu ochelari asortaţi. Sarah se uită la ceas. Barney încă nu

apăruse, aşa că ea se duse la toaletă, îşi refăcu machiajul şi îşi dădu din nou cu parfum.

După o jumătate de oră, Barney încă nu dăduse niciun semn. Sarah găsi un telefon şi formă numărul lui. Vocea lui Barney suna, ca de obicei, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. „Nu sunt acasă. Vă rog să lăsaţi un mesaj."

Sarah, făcând tot posibilul să pară calmă şi lipsită de griji, spuse:

— Bună, Barney! E cinci jumate. Aştept până la şase şi apoi iau un taxi. La revedere!

La ora şase, Sarah sună din nou. Auzi aceeaşi voce spunând aceleaşi cuvinte: „Nu sunt acasă. Vă rog să lăsaţi un mesaj."

Sarah, încercând să nu între în panică, înghiţi în sec şi spuse:

— Bună, Barney! Tot eu sunt. O să iau un taxi!

La şapte şi douăzeci, Sarah îl plăti pe şoferul de taxi care sporovăise vesel în spaniolă pe tot parcursul călătoriei, nedescurajat de faptul că ea nu făcuse decât să dea din cap, fară să înţeleagă nimic. Se îndreptă spre familiara uşă albastră şi observă că era puţin întredeschisă. Înăuntru, gâtul o înţepă de la mirosul de tutun vechi şi whisky. Îşi puse jos geanta de voiaj şi poşeta. Pe masă erau o scrumieră plină ochi şi o sticlă aproape goală. Geaca de piele a lui Barney zăcea aruncată pe podea. Ea o ridică şi o puse pe unul din fotolii. Merse până la bucătărie. În chiuvetă, arătând ca un melc mare şi palid, zăceau rămăşiţele unei ţigări de marijuana. Se întoarse înapoi în camera din faţă şi aruncă o privire către scări. Apoi urcă.

La început, crezu că Barney era mort. Stătea culcat pe burtă de-a curmezişul patului, cu

membrele răsfirate ca un semaforist. Ea auzi un geamăt slab, dar clar, şi se repezi spre el.

— Barney?

El îşi ridică puţin capul; o privi cu nişte ochi injectaţi şi plictisiţi.

— La naiba! spuse el.

Se rostogoli din pat şi o apucă repede spre baie, de unde ea auzi un zgomot care suna de parcă i-ar fi fost scoase măruntaiele. Fugi după el. Ceva ce semăna foarte tare cu măruntaiele lui clocotea pe toată podeaua băii. Ea îl ajută să se întoarcă înapoi în dormitor, îi trase puloverul peste cap şi dădu la o parte cuvertura. După un timp care i se păru o eternitate, reuşi să-l bage în pat. Fugi jos la bucătărie, găsi o găleată sub chiuvetă şi o sticlă de apă în frigider.

Când urcă iar, Barney stătea aşa cum îl lăsase ea. Capul îi atârna înainte, făcându-l să pară că avea guşă. Ea deschise sticla şi spuse:

— Barney, încearcă să bei puţină apă.

— Ieşi de-aici! spuse el, luă câteva înghiţituri şi bolborosi din nou: ieşi de-aici!

— Mai bea puţină apă, zise ea. Încă un pic.

Îi duse sticla la gură şi apoi o trase iute înapoi. Un sunet asemănător cu apropierea unui tren subteran ieşea din gâtul lui. Sarah apropie repede găleata. Cea mai mare parte din vomă ajunse înăuntru, restul pe braţul lui Sarah.

Sarah, care nu putuse niciodată să suporte mirosul de vomă, înghiţi cu greu.

— Gata, spuse ea. E-n regulă acum.

— Ieşi de-aici, spuse Barney din nou.

Se lăsă pe spate în perne, închise ochii şi începu să sforăie. Jennifer nu ar fi fost încântată. În colţul

gurii avea puţină vomă, pe care Sarah nu îndrăznea s-o şteargă ca să nu-l trezească.

Se duse la baie, călcă pe lângă balta urât mirositoare şi goli conţinutul găleţii în toaletă. Îşi dădu jos puloverul şi îşi surprinse imaginea din oglinda de deasupra chiuvetei. Purta cel mai bun sutien negru pe care-l avea. Simţi că i se pune un nod în gât, trase adânc aer în piept şi merse până în camera lui Barney ca să găsească ceva cu care să se îmbrace.

După o oră, curăţase podeaua băii şi covorul de lângă patul lui Barney. Spălase puloverul lui şi clătise mâneca puloverului ei. Jos în cameră, goli scrumiera şi aruncă restul din sticla cu whisky. Merse la bucătărie, găsi o cârpă curată de vase, o înmuie în apă şi o stoarse. Se întoarse sus. Barney sforăia acum puternic şi pe fruntea lui era un strat lucios de transpiraţie. Ea îi şterse faţa cu cârpa, înlăturând fărâma de vomă care îi alunecase pe bărbie. Apoi se duse jos.

Se spălă pe mâini în bucătărie şi deschise o sticlă cu vin. Îşi turnă un pahar şi se duse să se aşeze pe unul din fotoliile de lângă şemineu. Fotografia cu Michelle Pfeiffer zăcea în grilaj, cu frumoasa ei faţă pângărită de o tăietură lungă în mijlocul sticlei. Sarah se aşeză confortabil în fotoliu şi luă o înghiţitură zdravănă de vin. Era prea obosită ca să se gândească. Se ridică şi sorbi restul băuturii de parcă ar fi fost un medicament. Apoi puse paharul jos, se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii.

Se trezi în zgomotul neplăcut al unui alt efort de a voma sus în baie. O trecură fiorii, se ridică şi îşi puse jacheta lui Barney. Ar fi trebuit să se ducă

sus, dar se săturase s-o facă pe Florence Nightingale[10]. Se aşeză înapoi pe fotoliu. De ce nu observase până atunci cât de incomod era? îi era frig. Se gândi la paturile din camera de rezervă, dar nu voia să-l întâlnească pe Barney pe palier. Apoi auzi zgomot de paşi pe scări şi îşi simţi inima bătând nebuneşte.

Barney zise:

— Ce naiba cauţi tu aici?

Arăta îngrozitor. Ochii îi erau roşii, faţa albă, iar părul îi stătea ridicat de parcă ar fi fost electrocutat.

Sarah încercă să-i înfrunte privirea ostilă.

— De fapt, spuse ea, tu m-ai invitat.

— Pe naiba!

Coborî şi aproape căzu pe fotoliu.

— Ai dreptate, zise el, eu te-am invitat. Tu eşti Sarah. Zări poza din grătarul şemineului. Târfa afurisită! urlă el.

Smulse poza şi o aruncă în peretele din cealaltă parte a camerei. Câteva cioburi căzură pe masă. O privi pe Sarah.

— *Tu* unde te duci?

Sarah se ridicase în picioare când el aruncase poza. Se feri de el.

— Mă gândeam să fac nişte cafea.

— Te gândeai să faci nişte cafea! Nu vreau nicio nenorocită de cafea!

Se ridică în picioare destul de brusc şi se năpusti spre Sarah. Ea încercă să se ferească, se împiedică şi alunecă. Simţi o durere vie când se

10 Precursoarea serviciului sanitar modern, infirmieră, scriitoare şi cunoscut statistician, care şi-a consacrat viaţa ajutării bolnavilor din spitale (n. tr.).

lovi cu obrazul drept de masă. Se chirci pe podea şi începu să plângă. Barney veni spre ea şi ea se făcu mică, acoperindu-şi obrazul cu mâinile.

El îngenunche lângă ea, trezit de spaimă.

— Sarah, îmi pare rău! Uite, n-am să te rănesc, îmi pare rău, îmi pare rău! îţi aduc ceva pentru faţă, stai acolo, stai acolo.

Plecă, iar Sarah rămase plângând şi încercând să-şi controleze durerea.

Barney se întoarse cu o cârpă udă şi îi spuse s-o ţină apăsată pe ochi.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare foarte rău. O să fac nişte cafea. Vrei o cafea?

Sarah dădu din cap, dar nu se întoarse cu faţa spre el. Începea să semene cu acel Barney pentru care zburase ea până acolo, dar nu se putea hotărî să se uite la el. El plecă din nou, iar ea merse împleticindu-se până la pervazul geamului şi se cuibări într-un colţ.

Când se întoarse, purta un tricou negru şi era pieptănat. Puse două căni pe masă şi îi dădu una lui Sarah, apoi se aşeză în faţa ei. Sarah luă o gură de cafea fierbinte şi tuşi când lichidul îi ajunse în piept. Barney se uită la ea o clipă, se ridică şi dispăru în bucătărie. Se întoarse după câteva momente cu ţigările şi o scrumieră. Aprinse una şi trase adânc în piept.

— Fumezi prea mult, spuse Sarah.

— Ştiu. El îşi întoarse faţa într-o parte pentru a expira fumul. Ar fi trebuit să te aştept la aeroport astăzi.

Sarah se uită la ceas.

— Ieri, spuse ea. E deja ieri.

— Aş fi vrut să nu vii, spuse Barney.

Sarah pufni.

— Şi eu, spuse ea.

Barney trase un alt fum din ţigară.

— E ziua mea de naştere.

— Ştiu.

Sarah se ridică şi se duse la geanta de voiaj. Scoase un pachet şi i-l aduse.

— La mulţi ani!

Barney îl desfăcu. Sarah îi cumpărase un album cu fotografii din comitatul Somerset.

— Îmi place cum lucrează Don Mecullin[11], spuse el.

— M-am gândit, zise Sarah, că ai putea să faci acelaşi lucru cu fotografiile tale din Mallorca.

Barney puse albumul pe masă.

— Mulţumesc, spuse el. Luă o înghiţitură lacomă de cafea. Îţi sunt dator cu o explicaţie.

— Încă o iubeşti pe Odile.

— Sarah. El se opri şi se scarpină pe frunte. Chiar ţin la tine.

— Asta nu mai contează.

— Ba da, contează. Duse ceaşca la gură şi termină de băut cafeaua. Mă duc să mai aduc. Vrei şi tu?

— Mie nu-mi mai trebuie.

Îl urmări îndreptându-se spre bucătărie şi apoi îşi aruncă privirea pe poza ruptă de pe podea. O trecură fiorii şi îşi înfăşură jacheta lui Barney mai strâns pe ea. Cum de-i trecuse prin minte că ar putea să-i ia vreodată locul unei femei care arăta aşa?

Barney se întoarse cu cafeaua şi îşi mai aprinse

11 Fotoreporter britanic contemporan, de renume mondial, cunoscut mai ales pentru fotografiile de război (n. red.).

o ţigară.

— Am văzut-o pe Odile joi seara, spuse el. Ea a fost întotdeauna o femeie geloasă. Nu suporta ca eu să mă uit după altcineva. I-am povestit despre noi. I-am spus…

Îşi muşcă buzele, ridică ochii în tavan şi scutură din cap.

— Oh, la naiba! spuse el.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote. Sarah nu se mişcă. În cele din urmă, el se opri şi îşi şterse ochii.

— Am crezut, spuse el, am crezut că va fi furioasă. Ştii ce a spus?

Sarah dădu din cap că nu.

— A spus „Sper să fii fericit!”, asta a spus. „Sper să fii fericit!” Venise să mă vadă doar ca să-mi spună că a întâlnit pe altcineva. O să aibă un copil, aşa că n-a pierdut deloc timpul. Şi eu i-aş fi făcut un afurisit de copil! Dar nu. „Sper să fii fericit!” Asta a spus.

Se uită la Sarah, dar ea nu spuse nimic.

— Ce zici de asta?

Sarah îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Îşi simţea părul lipicios, fie de la sânge, fie de la vomă.

— Ce vrei să zic? întrebă ea obosită. Îmi ceri să-mi fie milă de tine? Tu m-ai rugat să locuiesc cu tine. Nu mă aşteptam să-mi ceri asta, dar ai făcut-o. Tu m-ai rugat să locuiesc cu tine ca s-o faci pe Odile să te vrea din nou. Asta îmi spui.

— N-a fost aşa. Chiar mi-a plăcut de tine. Cred că eşti o femeie minunată…

— Te rog! Scuteşte-mă! Nimic nu-i mai umilitor decât să-ţi spună un bărbat care e îndrăgostit de

altcineva că eşti o femeie minunată.

— Nu ştiam ce fac. Abia când am văzut-o pe Odile…

Vocea i se stinse şi îşi ridică mâinile neajutorat.

— Abia când ai văzut-o pe Odile ţi-ai dat seama de ce m-ai rugat să mă mut cu tine.

Sarah se ridică.

— Mi-e frig, sunt obosită şi mă doare faţa. Am să dorm în camera de rezervă. Mâine plec. Adică astăzi.

— Nu-i nevoie să pleci. Cât voiai să stai?

— Urma să mă întorc luni.

— Păi, stai până luni.

— Nu. Mâine-dimineaţă iau un taxi până în Palma.

— Fii serioasă, te duc eu cu maşina. S-ar putea să nu fie zboruri. Stai până luni.

— Nu vreau să stau până luni. Dacă e necesar, o să dorm în aeroport până luni.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, Sarah.

— Nu cred că te-ai gândit vreodată vreun pic la mine.

Îşi luă geanta de voiaj şi merse sus. În camera de rezervă, îşi dădu toate hainele jos până la lenjeria de corp şi se băgă într-unul dintre paturi. Îl auzea pe Barney tuşind jos, iar puţin mai târziu îl auzi ducându-se la culcare. Sarah rămase cu ochii deschişi, uitându-se afară la cerul întunecat. Într-un final, pe când razele palide de lumină începeau să străpungă întunericul, adormi.

Când coborî scările în dimineaţa următoare, Barney era îmbrăcat şi făcea micul dejun.

— Am sunat la aeroport, spuse el. Şi… Doamne, Sarah, ochiul tău e groaznic, arăţi da parcă ai fi

fost bătută măr!

— Mă simt de parcă aş fi fost bătută măr! Ce au spus cei de la aeroport?

— Ai noroc. Şi-a anulat cineva zborul. E un avion către Bristol la şase în seara asta.

— Vrei să chemi un taxi? Vreau să plec acum.

— Pentru numele Domnului, Sarah! Uite, ştiu cum te simţi…

— Habar n-ai cum mă simt!

— Cel puţin, ia micul dejun, iar apoi te duc eu cu maşina la Palma! Nu am de gând să chem un taxi. Nu trebuie să vorbeşti cu mine, eu doar o să te duc. N-ar trebui… N-ar trebui să-ţi pui ceva pe ochi?

— Ca de exemplu ce? O pungă de hârtie?

— Ţi-am făcut omletă.

— Nu vreau omletă!

— Atunci poţi să stai jos şi să te uiţi la ea până îţi aduc cafeaua.

Adevărul era că era lihnită, fiindcă nu mâncase nimic de la sandviciul cu brânză şi castraveciori din avion. Când Barney se duse la bucătărie, ea luă o gură plină de mâncare, apoi mâncă repede şi restul. Când Barney se întoarse cu cafeaua, observă farfuria goală, dar nu zise nimic.

ÎI lăsă pe el s-o conducă la Palma, din moment ce nu dorea să sperie niciun şofer de taxi cu faţa ei deformată. Merseră în tăcere şi când ajunseră la aeroport, ea coborî fară să spună un cuvânt.

— Uite, spuse Barney, avionul tău nu pleacă decât peste câteva ore bune. Nu mă laşi să te duc înapoi la Palma? Putem să găsim un local şi să mâncăm ceva de prânz. Ar trebui să vorbim.

— Despre ce naiba am putea să vorbim?

Sarah se chinui să-şi scoată geanta de pe bancheta din spate.

— O iau eu, spuse Barney. O scoase şi i-o dădu. Mă simt îngrozitor!

— Sunt sigură. Ai băut o grămadă de whisky.

— Ştii la ce mă refer. Nu suport să te văd în halul ăsta.

— E-n regulă, nu trebuie să mă mai vezi. La revedere, Barney!

Se îndreptă către aeroport fară să se uite în urmă. Se duse direct la baie şi îşi privi faţa cu stupoare. Ochiul ei drept arăta de parcă ar fi fost strivit şi apoi marcat cu vopsea albastră şi galbenă.

Se duse în sala de aşteptare, găsi un loc liber şi se aşeză ca să aştepte avionul.

CAPITOLUL 24

... Dar s-ar putea să-ţi ia ceva timp să te ridici din nou

Sarah ajunse înapoi sâmbătă noaptea târziu. Casa avea un miros închis şi neprimitor. Mesajul casei era clar: *Ce cauţi aici?* Sarah îşi aruncă bagajele pe podeaua din bucătărie, îşi luă un pahar cu apă şi se târî până în pat.

Se trezi dimineaţă, transpirând abundent şi tremurând puternic. Ceea ce era un lucru bun, pentru că însemna că era bolnavă şi putea prin urmare să stea în pat, fără să fie nevoită să se gândească sau să facă absolut nimic. Îşi petrecu cea mai mare parte din zi adormind şi trezindu-se

din nou. O dată auzi telefonul sunând, dar nu o deranja. Robotul telefonic era pornit, iar ea era bolnavă. Nu era obligată să discute cu nimeni.

Luni se simţi slăbită, dar suficient de bine încât să coboare în pijamale şi capot şi să facă o cană de ceai. Trecu prin atelierul ei. Se uită la pânza cu măr, care se sprijinea de perete, şi apoi la banana de pe şevalet.

Erau înspăimântătoare: parodii banale de aluzii sexuale pictate de o frustrată şi tristă fosilă între două vârste, care era cu atât mai tristă pentru că, din capul locului, fusese un nimeni. Nu suporta să se uite la ele. Nu putea să ceară nici măcar o sută de lire pentru aşa ceva, cu atât mai puţin o mie.

Sarah merse până în camera de zi, dădu drumul la televizor şi se aşeză pe canapea. Un bărbat îi spunea cum să facă buchete de nuntă, o femeie îi spunea cum să-şi pună în valoare corpul, iar un bucătar pe nume Phil îi spunea cum să gătească ceva care semăna cu voma de pe podeaua băii lui Barney. Apoi urmări ştirile, care o făcură să-şi dea seama că era o femeie foarte norocoasă pentru că trăia în siguranţă, departe de bombe şi de războaie. Faptul că ştia că era o femeie foarte norocoasă o făcea să-i vină să plângă, dar începu un alt program în care o actriţă, un actor de comedie şi o; cântăreaţă erau invitaţi la un talk-show şi îşi petreceau tot

Timpul încercând să-şi fure unul altuia lumina reflectoarelor. Sarah închise televizorul. Să urmărească emisiunile din timpul zilei era ca şi cum i-ar fi fost băgată pe gât cu forţa o pungă foarte mare de jeleuri. Telefonul sună din nou, dar ea era bolnavă, nu trebuia să răspundă. Se duse

înapoi în pat.

Marţi se trezi şi ştiu că nu mai era bolnavă. Se sculă şi se duse la baie. Cercurile galbene din jurul ochiului ei drept se făcuseră violet. Făcu un duş, se spălă pe păr şi se îmbrăcă repede.!

Jos nu era nimic de mâncat sau de băut. Nu era pâine, laptele expirase, iar Sarah, aşa cum se putea bănui, era moartă de foame. Îşi petrecu mult timp căutându-şi ochelarii de soare, iar într-un final îi găsi în sertarul măsuţei ei de toaletă.:

Se afla deja la jumătatea cărării din grădină când îşi dădu seama că îi era imposibil să se înfăţişeze la magazinul din sat.

Se întoarse înapoi în casă, luă cheile de la maşină şi merse până la supermarketul din Gillingham, unde se întâlni cu

Clementine Delaney, care ducea înapoi la maşină un cărucior supraîncărcat. „Mulţumesc, Doamne!” se gândi Sarah, „Mulţumesc foarte mult! Şi Te mai surprinde faptul că nu cred în Tine?”

— Sarah? întrebă Clementine. Nici nu te-am recunoscut cu ochelarii ăia! (Traducere: *De ce porţi ochelarii ăia?)*

— Bună, Clementine, zise Sarah.

— Ce mai faci? Nu-i aşa că tocmai ai fost în Mallorca?

— Da, spuse Sarah, aşa e.

— Eşti *atât de* norocoasă! În perioada asta a anului, şi eu m-aş duce cu plăcere să locuiesc în altă parte. Deşi, de fapt, săptămâna asta vremea a fost minunată! Am petrecut trei ore în grădină ieri, sortând legumele. A fost divin!

— Serios?

— Absolut divin! Deci spune-mi: când te muţi? Ar trebui să dăm o petrecere de adio pentru tine! Ai spus că-n mai sau iunie?

— Mai. Sarah îi aruncă o privire lui Clementine. Ar putea să-i spună acum. Clementine le va spune tuturor şi nu va mai trebui s-o facă ea. De fapt, mutarea s-a anulat. Prietenul meu şi cu mine am ajuns la concluzia că n-ar merge.

— Oh, Sarah! îmi *pare* rău! Erai *atât* de încântată! Nu te-am văzut niciodată atât de fericită! (Traducere: *De-asta porţi ochelarii ăia?*)

— Am avut timp să mă gândesc la asta, spuse Sarah. N-ar merge. Se uită la ceas puţin ostentativ. Trebuie să plec! La revedere!

Sarah se îndepărtă repede, rugându-se să nu mai întâlnească vreo altă cunoştinţă.

Îşi petrecu după-amiaza făcând ceea ce ar fi trebuit să facă de foarte mult timp: sortând tot ce îi aparţinea lui Andrew, inclusiv cărţile lui şi figurinele de ceramică din vacanţă, care îi plăcuseră lui în mod special. După ce le împachetă în cutii, merse în dormitoarele băieţilor şi cotrobăi prin sertare, punând deoparte pentru o organizaţie caritabilă toate hainele pe care ştia că ei nu le vor mai purta.

Seara îşi făcu nişte pâine cu caşcaval la cuptor şi o lăsă prea mult. Când o scoase, caşcavalul se transformase într-o crustă maro şi ondulată. O aruncă şi deschise o sticlă de vin în loc. Era vremea să se gândească la ce urma să facă. Oare merita măcar să încerce să se apuce din nou de tablouri, în speranţa că va putea într-adevăr să creeze o pictură originală? Sarah căută în mintea ei o idee originală, dar creierul ei rămase dureros

de gol.

După o sticlă întreagă, Sarah luase în considerare şi renunţase la mai multe opţiuni: putea să-i spună lui Giles că îşi rupsese mâna şi nu putea să termine tablourile, putea să-i dea pânza cu mărul şi să insiste ca el să i-o plătească, sau putea să admită că pur şi simplu nu putea să le facă.

Adevărul era că nu putea să facă nimic. Crezuse că era o soţie bună, iar Andrew o părăsise. Crezuse că ea şi Martin erau prieteni buni, dar el îşi pierduse orice interes pentru ea de îndată ce apăruse Sally-Anne. Crezuse că ar putea deveni o artistă de succes, dar nu putea să se descurce nici măcar cu un măr sexy. Crezuse că Barney îşi dorea să înceapă o nouă viaţă alături de ea, dar însemnase atât de puţin pentru el, încât uitase că venea la el să-l vadă. Nimic nu-i reuşise, nimic nu era real. Adevărul era că ea era o epavă incompetentă, lipsită de talent, neatrăgătoare şi neinteresantă. Făcuse doi băieţi frumoşi, iar ei nu mai aveau nevoie de ea. Acum nu mai era bună de nimic, era o risipă de spaţiu.

Un ciocănit puternic la uşa din faţă o făcu să paralizeze, în cele din urmă, hoţii veniseră şi la ea! Jacko îi ţinuse la distanţă, dar Jacko nu mai era. Nici Andrew nu mai era. Nici Ben, nici James nu mai erau. Nici Barney nu mai era. Sarah începu să plângă. De ce plecase toată lumea? Se opri în mijlocul hohotului. Se auzeau urme de paşi în grădină. Hoţii erau în grădină! Sarah se uită în jur înnebunită şi înşfacă o armă. Era un hoţ în faţa uşii din spate! îi vedea corpul! Oh, Doamne, deschidea uşa, ea vedea mânerul mişcându-se. Îşi

ridică arma deasupra capului şi se pregăti să lovească.

— Sarah? zise Martin. Ce faci cu oala aia?

Sarah se uită la el, scăpă oala şi izbucni în lacrimi.

— Gata, gata, spuse Martin, înconjurând-o cu braţul. E în regulă, eşti bine. Gata, Sarah, vino şi aşază-te. El o duse spre scaun şi se aşeză lângă ea. N-am vrut să te sperii. Îmi pare rău, am văzut că erai în bucătărie şi când n-ai răspuns la uşă… Se opri dintr-odată. Ce-ai păţit la faţă?

— E o faţă urâtă! plânse Sarah. Iar eu sunt o femeie urâtă!

— Nu-i adevărat.

— Ba da! Sunt o femeie urâtă! Şi tu crezi că sunt o femeie urâtă! Nu vrei să mă săruţi!

— Ba bineînţeles că vreau să te sărut! Acum spune-mi cum te-ai ales cu ochiul ăla învineţit?

— L-am învineţit în Mallorca! Şi m-am simţit oribil acolo şi Barney nu m-a vrut niciodată deloc, iar eu am tot aşteptat la aeroport şi el n-a venit, şi eu fusesem atât de fericită şi îi luasem un cadou de ziua lui, şi el tot n-a venit, aşa că a trebuit să iau un taxi şi m-am dus la el acasă, şi el era beat şi i se tot făcea rău şi eu nu suport oamenii care vomită şi a trebuit să curăţ totul, şi când nu i-a mai fost rău a venit jos şi mi-a spus… mi-a spus că-şi iubeşte soţia şi că s-a gândit că ea se va întoarce la el dacă va crede că eu urmează să locuiesc cu el. Dar ea tot n-a vrut să se întoarcă la el, aşa că el s-a înfuriat şi eu am crezut că vrea să mă lovească şi am căzut şi m-am lovit singură de masa aia tâmpită, şi m-a durut tare şi lui nu i-a păsat deloc de mine. Iar eu am fost atât de

proastă, am fost atât de proastă, bleagă, proastă şi le-am spus tuturor că am de gând să locuiesc în Mallorca împreună cu un bărbat minunat, şi am fost atât de încântată că nu mă vor mai compătimi, şi acum vor râde toţi de mine când le voi spune că n-am să mă mai mut în Mallorca, şi cred c-o să vomit!

— Stai aşa, Sarah!

Martin o apucă de braţ şi o duse repede la chiuvetă, unde Sarah începu să scoată sunete foarte asemănătoare cu cele făcute de Barney cu câteva nopţi în urmă.

— Bravo! spuse Martin. Bravo! Rupse un şerveţel de bucătărie din rola de lângă şi o şterse la gură. Acum vino şi aşază-te! Ea îl auzi spălând chiuveta şi apoi veni şi-i puse o haină în jurul umerilor. Poftim, spuse el, ţi-am adus nişte apă. Sarah, nu plânge! Te rog, nu plânge!

— Tocmai am vomat! N-o să-ţi mai placă de mine acum că mi-a fost rău!

— Nu încetează să-ţi mai placă de cineva doar pentru că i se face rău.

— Eu nu l-am mai iubit pe Barney când lui i-a fost rău.

— Atunci cred că nu l-ai iubit cu adevărat. Haide, mai bea nişte apă!

Sarah mai bău nişte apă.

— Mă doare capul, spuse ea.

— O să-ţi treacă.

Ea îşi ridică brusc privirea.

— Să nu-i spui lui Sally-Anne despre mine şi Barney!

— Nu o să spun nimănui nimic despre tine şi Barney.

— Oricum toţi îşi vor da seama. Clementine şi-a dat seama la supermarket. Probabil că şi-au dat seama tot timpul, şi mai sunt şi tablourile mele!

— Ce-i cu ele?

— Sunt nişte tablouri idioate! Nu pot să le fac! Ar trebui să pictez fructe sexy! Nu pot să pictez fructe sexy! Sunt nişte fructe idioate! Vrei să vezi fructele mele idioate?

— Cred că ar trebui să te culci. O să merg să mă uit la fructele tale într-un minut.

— Sunt în atelier. Sunt idioate!

— Promit c-o să mă uit la ele. Crezi că o să ţi se facă rău din nou sau pot să te duc sus în pat?

Sarah lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Poţi să mă duci sus în pat.

El o conduse pe scări până în camera ei. Îi luă pijamalele de pe pernă.

— Poţi să-ţi pui singură astea sau vrei să…

Păru uşurat când Sarah dădu din cap.

— Mă duc să-ţi aduc apa.

Rămasă singură, Sarah se luptă cu puloverul şi în cele din urmă îl scoase. Îşi puse bluza de pijama pe deasupra sutienului şi se urcă în pat. Martin se întoarse cu paharul ei şi îl aşeză pe noptieră.

— Întinde-te, îi spuse el şi îi trase pilota până sub bărbie.

Sarah se uită la el.

— Toată lumea va râde de mine.

— Nimeni dintre cei la care ţii nu va râde de tine. Nimeni altcineva nu contează.

Sarah se încruntă.

— De ce ai venit aici în seara asta?

— N-ai fost la repetiţie. Am încercat să te sunăm. Eram îngrijorat.

— Am uitat de idioata de repetiţie, zise Sarah. Cum a fost?

— Foarte proastă.

Sarah zâmbi.

— Îmi place mult de tine, Martin!

— Şi mie îmi place de tine. Acum culcă-te.

— Îmi pare rău că am vomat.

— Lasă asta. Culcă-te.

— Martin?

— Ce?

— Am crezut că eşti un hoţ. Voiam să te lovesc cu oala de lapte.

— Mă bucur foarte tare că n-ai făcut-o.

— Şi eu, spuse Sarah şi închise ochii.

CAPITOLUL 25

Privește în exterior, nu în interior

Sarah se trezi la şase cu capul zvâcnindu-i. Bău restul de apă şi decise că singurul mod logic de a acţiona era să se culce din nou. Dormi până la unsprezece, se ridică prudentă de pe pernă şi descoperi uşurată că îi trecuse durerea de cap. După o baie lungă, rămase numai cu o uşoară senzaţie de greaţă, ceea ce era mai puţin decât merita, îşi spuse cu asprime. Îşi puse capotul şi coborî încet scările. Pe masa din bucătărie era un bilet de la Martin: „O să trec pe la tine în seara asta. Te rog stai departe de oala de lapte. M-am uitat la tablouri. Nu-mi plac merele, dar mărul tău m-a făcut să vreau să-l mănânc. Nu ştiu sigur ce-ţi spune asta despre mine, dar ştiu ce spune despre

tabloul tău.”

Sarah luă cutia cu şerveţele din locul ei de lângă suportul de pâine şi o puse pe masă. Scoase unul şi îşi suflă nasul cu putere. Apoi îşi îndreptă umerii şi merse până în atelier. Îşi aşeză scaunul la câţiva metri de pânza cu măr, se aşeză şi se uită lung şi atent la ea. Era acceptabilă. Chiar era. Care vasăzică bărbatul care o inspirase se dovedise a avea un caracter care nu inspira deloc. Care va să zică ea nu era femeia atrăgătoare, dezirabilă şi interesantă pe care o lăsase el, timp de câteva zile ameţitoare, să creadă că era. Asta nu afecta tabloul. Tabloul, la urma urmei, era despre sex şi, indiferent câte alte defecte ar fi avut, Barney fusese un amant grozav. Oare şi asta fusese tot o prefăcătorie? Oare Barney nu fusese nici măcar puţin atras de ea? Sarah înghiţi cu greu şi se forţă să se concentreze asupra bananei. Putea s-o picteze. Le va picta pe toate. Alternativa era să admită că viaţa ei profesională era un eşec la fel de mare ca şi viaţa personală.

Auzi soneria şi plecă repede din atelier. Jennifer stătea în faţa uşii, cu cheile de la maşină în mână şi gata să-şi ia zborul.

— Nu-i nevoie să intru, spuse ea repede. Plec dacă eşti ocupată. Înregistră din priviri ochiul învineţit al lui Sarah şi apoi se uită rapid în altă parte.

— Intră! Sarah zâmbi. Tocmai voiam să fac cafeaua. Mă bucur să te văd!

Faţa lui Jennifer se relaxă. O urmă pe Sarah în bucătărie şi îşi dădu jos haina sport.

— Înainte să mă aşez, spuse ea, poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea şi nu o să mă simt jignită

dacă o faci. Dar cum naiba ţi-ai învineţit ochiul ăla?

Jennifer ascultă şocată povestea lui Sarah.

— Iar eu credeam că totul era foarte romantic! spuse ea cu tristeţe. Tipul ăsta, Barney, părea aşa un erou!

Sarah aduse ibricul cu cafea pe masă şi zâmbi mâhnită.

— Ştiu. Şi eu am crezut la fel. Am fost atât de naivă! Presupun că dacă mai crezi în eroi la patruzeci şi trei de ani, meriţi tot ceea ce primeşti. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era doar un bărbat obişnuit care…

— Scuză-mă, Sarah, dar nu era deloc un bărbat obişnuit. Un bărbat obişnuit nu invită o femeie să zboare cu avionul dintr-un capăt în altul al Europei şi apoi uită să o ia de la aeroport. Un bărbat obişnuit nu se îmbată în mod dezgustător înainte să-i vină invitaţii. El nu pare deloc obişnuit. Pare un om terminat, care îşi plânge de milă şi care e foarte îngăduitor cu el însuşi.

— Dar lăsând toate lucrurile astea la o parte, e foarte drăguţ! zâmbi Sarah. Probabil că ai dreptate şi sunt sigură că am fost norocoasă să scap.

— Iar într-o zi nu prea îndepărtată o să crezi asta, îţi promit! îi spuse Jennifer cu toată convingerea.

— Ştiu. Sarah turnă cafeaua. Intre timp trebuie să-l anunţ pe Andrew că nu mai plec din Shooter’s Cottage în luna mai. O să creadă că sunt atât de patetică! Nu îndrăznesc încă să-l sun. Îţi dai seama că i-am spus că poate clar să pună casa în vânzare? O să fie foarte supărat!

— Nu te prosti, Sarah, omul *nu* are niciun drept să fie supărat pe tine pentru nimic! Tu ai tot dreptul să stai aici atât timp cât vrei!

— Nu sunt sigură că mai vreau să stau aici, nu sunt sigură de nimic! Sarah îşi muşcă buzele. Povesteşte-mi despre tine şi George. Ce se întâmplă? Să nu-mi spui că încă nu ştii ce se întâmplă!

— Ba nu, spuse Jennifer încet. Ştiu.

Privirea îi lunecă afară, spre grădină.

— Uite! ţipă ea. Pasărea aia mică de pe gazon! încearcă să scoată râma aia din iarbă! Uite cu câtă îndârjire scutură din cap!

Sarah îşi sprijini bărbia în mâini.

— Ador perioada asta a anului! Uită-te acolo la soarele de deasupra copacilor. Săptămâna viitoare pe vremea asta vor fi complet verzi!

— Sunt sigură că primăvara a venit mai devreme anul ăsta!

— Cred că da. Te-ai gândit să sădeşti plante deja?

Jennifer îi surprinse privirea lui Sarah şi râse.

— Nu voiam să-ţi distrag atenţia, te asigur, chiar vreau să vorbesc despre George, dar nu te aştepta să aibă noimă ce-ţi spun, pentru că nu mai înţeleg nimic, mai ales după ce mi-ai zis tu acum. Nimeni nu pare să mai fie ceea ce se crede că este.

— Jennifer, ce a făcut George în serile de miercuri?

Jennifer oftă prelung.

— S-a dus să ia lecţii de gătit.

— Lecţii de gătit? *George?*

— Ştiu! Ştiu! Am rămas mută când mi-a spus!

— Serios? Pentru cât timp ai rămas mută?

— Nu fi răutăcioasă, Sarah! Pentru cel puţin un minut. Şi ştii *de ce* ia lecţii de gătit?

— Sper din tot sufletul că-mi vei spune tu.

— A crezut că vreau să-l părăsesc! Aşa că a decis că ar fi mai bine să înveţe să gătească. Sarah, dacă o să râzi, n-o să mai scot un cuvânt!

— Îmi pare rău!

Sarah îşi acoperi faţa cu mâinile câteva momente, după care afişă o expresie de un calm politicos.

— Doar că e o reacţie extrem de practică! continuă ea.

— E o reacţie foarte umilitoare. Adică ştiu că ai trecut prin momente grele cu Barney, dar George este soţul meu de mulţi ani! Ar fi de aşteptat să fie puţin supărat la gândul de a pierde omul care îi este cel mai apropiat. Dar nu, el se hotărăşte că e mai bine să înveţe să gătească!

— Cum rămâne cu femeia nătângă?

— E cu el la curs. I-a fost furată maşina acum câteva săptămâni şi a condus-o el acasă.

— Şi ce ai de gând să faci acum? întrebă Sarah curioasă.

— La ce te referi?

— Păi, *chiar ai* de gând să-l părăseşti pe George?

Jennifer îşi ridică ochii în tavan ca şi cum ar fi căutat un răspuns de la divinitate.

— Asta m-a întrebat şi George. S-a oferit chiar să se mute şi să-mi lase mie casa.

— Asta şi voiai.

— Da, ei bine, acum nu mai vreau. Voiam să mă despart de George pentru că nu mă surprindea niciodată. Şi acum m-a surprins. Aseară a făcut o

plăcintă cu carne.

Gura lui Sarah se schimonosi din nou.

— Eu întotdeauna am spus că George ascunde o latură profundă.

— Da. Jennifer se uită la Sarah cu un respect înnoit. Întotdeauna ai spus. Şi ai dreptate, aşa e. Ar fi trebuit să-i încerci aluatul de foi: era uşor ca o pană.

Se ridică şi îşi luă haina.

— Trebuie să plec. Fetele iau vacanţă mâine; îţi jur că semestrele lor devin din ce în ce mai scurte. O sărută uşor pe obraz pe Sarah. Îmi pare foarte rău că Barney al tău s-a dovedit atât de jalnic, dar nu pot să nu fiu bucuroasă că n-o să mai pleci din Ambercross. N-ar mai fi la fel fără tine.

— Mulţumesc, spuse Sarah, şi eu mă bucur pentru tine şi George. M-ai făcut să mă simt mult mai bine.

— Sâmbătă o să organizăm un mic dineu. Vrei să vii?

— Nu, mulţumesc, spuse Sarah. Nu mă simt *chiar atât* de bine.

Părea să fie o zi a surprizelor. După-amiază, Sarah primi un telefon de la Andrew:

— M-am hotărât să merg pe mâna celor de la Crampton, spuse el. Au făcut o broşură foarte impresionantă a casei. I-am rugat să-ţi trimită o copie. Le-am spus că pot să înceapă să facă reclamă săptămâna viitoare. E bine aşa?

Sarah trase adânc aer în piept.

— Problema e, şopti ea, că eu…

— Ai stabilit deja o dată pentru Mallorca? Când anume vrei să te muţi?

Lui Sarah îi veni brusc în minte imaginea lui

Barney care o lua de mână în timp ce ieşeau din catedrala din Palma.

— Nu mai plec în Mallorca, spuse ea.

— Poftim? De ce nu?

Sarah îşi închise ochii şi apoi îi deschise din nou.

— Am fost acolo în weekendul ăsta. S-a dovedit că… înghiţi cu greu. *Nu* avea de gând să izbucnească în lacrimi. S-a dovedit că Barney nu era… noi nu eram… în principiu, amândoi am făcut o greşeală. N-o să ne mai vedem.

Se lăsă o tăcere lungă şi apoi:

— Sarah, spuse Andrew cu blândeţe, îmi pare foarte rău!

Sarah luă un şerveţel şi îşi suflă nasul cu putere.

— N-ai de gând să-mi spui că m-ai avertizat?

— Ştiu că ai o părere foarte proastă despre mine şi ai tot dreptul să ai o părere foarte proastă, dar nici măcar eu nu aş fi atât de grosolan.

Sarah îşi dorea să fi fost. I-ar fi fost mult mai uşor să accepte asta, decât compătimirea lui neaşteptată. Îşi suflă din nou nasul.

— Uite, zise el. O să-i sun pe cei de la Crampton şi o sa le spun că ne-am răzgândit.

Sarah şovăi.

— Eşti sigur?

— Normal că sunt sigur. Te simţi bine? Vrei să trec pe la tine?

— Nu, sunt bine. Şi am o grămadă de lucru. N-am terminat până acum decât un tablou.

— Ar fi bine să te apuci de treabă. Clubul se deschide în trei săptămâni.

Sarah zâmbi. Acum semăna mai mult cu vechiul Andrew.

— Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit. Am primit

deja invitaţia.

— Şi eu. Te las să lucrezi. Sarah, îmi pare foarte rău. Îmi pare rău pentru tot.

— Şi mie.

Sarah închise repede telefonul. Era oricum suficient de rău că Andrew încă o putea face să plângă. Cel puţin el nu avea să afle acest lucru.

Martin veni pe la ea la şase şi o găsi tăind trandafirii din grădina din faţă.

— M-am gândit că o să te găsesc pictând, spuse el.

— Nu-ţi face griji, nu renunţ la ele, îl asigură Sarah. Îţi mulţumesc pentru bilet. A fost exact ceea ce îmi trebuia. De fapt, îţi mulţumesc pentru seara trecută. Mă simt complet jenată. N-o să mă mai ating niciodată de alcool.

Martin râse.

— Asta zic şi eu tot timpul.

— Vorbesc serios! îmi pare foarte rău! Probabil că ţi-am părut total respingătoare.

— Aşa e. Şi acum îmi pari. Nici nu suport să mă uit la tine.

— Nu te condamn. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Mi-ar plăcea foarte tare, dar am o altă vizită de făcut. Am vrut numai să mă asigur că eşti bine.

— Sunt. Şi am primit o veste bună astăzi. I-am spus lui Andrew că nu mai plec la Mallorca, iar el a spus că o să anuleze înţelegerea cu agenţii imobiliari.

— E mare lucru din partea lui.

— A fost de fapt foarte drăguţ. M-a cam dezorientat. Nu mă aşteptam ca el să fie drăguţ.

— Nu, spuse Martin înverşunat. Îmi imaginez că nu te aşteptai.

Sarah îşi dădu jos mănuşile de grădinărit.

— Voiam să-ţi spun, zise ea cu băgare de seamă, că nu-mi amintesc foarte multe de aseară, dar probabil că am spus nişte lucruri foarte stupide…

— Ba n-ai spus, zise Martin. Nu ai spus deloc lucruri stupide.

El se aplecă să ia o coadă de trandafir şi o aruncă în roabă.

— Ar trebui să mergem la o plimbare în weekend. Prognoza meteo e bună. Ce zici de sâmbătă?

— Grozav! zise Sarah.

— Bine. O să-i spun şi lui Sally-Anne să vină.

— Grozav! zise Sarah.

CAPITOLUL 26

Fii pregătit pentru dezamăgiri

Sarah îşi trăgea ghetele în picioare când veni Martin.

— Fără Sally-Anne? întrebă ea.

— Nu, mă tem că sunt doar eu.

— Nu contează! spuse Sarah, simţind vinovată că sâmbăta ei devenise de o sută de ori mai bună. Nu-i aşa că e o zi perfectă pentru o plimbare?

Chiar era. Soarele nu numai că strălucea, dar chiar încălzea. Mieii ieşiseră pe câmpuri, copacii erau înfloriţi, iar în aer era o aromă plăcută şi proaspătă, pe care numai primăvara din Anglia putea s-o aducă. Sarah spuse politicoasă, chiar dacă nu şi sinceră:

— Îmi pare rău că Sally-Anne nu a putut să vină. Ce mai face?

Martin îşi puse mâinile în buzunare şi ocoli cu grijă murdăria de câine de pe marginea drumului.

— Nu ştiu, spuse el. Nu mai suntem împreună.

— Martin! Sarah se opri surprinsă, iar apoi grăbi pasul să-l ajungă. Îmi pare foarte rău! Credeam că totul merge bine. Când s-a întâmplat asta?

Martin oftă.

— Aseară.

— Aseară? Dar nu înţeleg! Oricine putea să vadă că era înnebunită după tine.

— Se pare că nu, spuse Martin cu tristeţe.

— Dar era! Mi-am dat seama că era! Ce ţi-a spus?

— Crede că nu suntem compatibili, spuse Martin. Putem să nu vorbim despre asta?

— Bineînţeles. Dar îmi pare foarte rău. Ea îl luă de braţ şi îi căută privirea. Eşti sigur că vrei să ne plimbăm astăzi?

Martin îi zâmbi curajos.

— De asta am nevoie, spuse el. Mă va face să nu mă mai gândesc. Spune-mi despre banană. Ai mai avansat?

Sarah, impresionată de stoicismul lui, se lansă într-o descriere a ultimei ei creaţii. Apoi îşi aminti că nu-i spusese niciodată despre întâlnirea ei cu Giles de la National Portrait Gallery, iar după asta îi povesti despre Miriam şi Antonio şi plimbările pe care le făcuse în Mallorca. Tocmai terminase să-i povestească despre mănăstirea de la Valldemossa când ajunseră la pub.

— Vrei să găseşti tu o masă? îi propuse Martin. Eu o să comand prânzul.

— Comand eu prânzul, zise Sarah hotărâtă,

amintindu-şi ce comandase el ultima oară.

Merse la bar şi ceru două porţii de peşte cu cartofi prăjiţi şi două sucuri de portocale. Îi aruncă o privire peste umăr lui Martin. El luase un ziar şi rezolva jocul de cuvinte încrucişate. Arăta foarte calm, se gândi Sarah, de fapt lăsa o impresie foarte convingătoare a cuiva care nu suferise deloc o dezamăgire în dragoste. Dar, pe de altă parte, asta era tipic pentru Martin. Nu fusese niciodată o persoană căreia să-i placă să-şi arate sentimentele.

Ea aduse băuturile la masă şi se aşează în faţa lui.

— Spune-mi despre Jean-Pierre, zise ea. Jacko se poartă frumos? Sau e mai bine să nu ştiu?

Martin puse ziarul deoparte.

— Ştiam eu că trebuia să-ţi spun ceva! Jean-Pierre se întâlneşte cu cineva şi asta numai datorită câinelui tău. Nu pot să-mi imaginez un Cupidon mai nepotrivit.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc! A atacat vreo tânără neajutorată, iar Jean-Pierre a salvat-o!

— Tocmai invers. Jacko era cel care avea nevoie să fie salvat. Jean-Pierre îl luase la o plimbare pe dealuri. Era dis-de-dimineaţă, nimeni altcineva nu se trezise, aşa că Jean-Pierre l-a lăsat pe Jacko să hoinărească. Apoi a auzit un urlet şi l-a găsit pe Jacko ghemuindu-se de frică, în timp ce o femeie înspăimântătoare îl lovea cu lesa ei.

— Jacko niciodată nu se ghemuieşte de frică!

— Astea au fost cuvintele lui Jean-Pierre. A spus că Jacko se ghemuia de frică. Jacko îi atacase femeii cockerul spaniei şi…

— Îmi imaginez! Sarah se cutremură. Am văzut

ce a făcut cu porcuşorul de Guinea al lui Clementine.

— Ei bine, n-a avut voie să se apropie de câinele ăla. Şi apoi femeia a sărit la Jean-Pierre.

— Cu lesa?

— Cu gura. Până la urmă l-a făcut să-şi ceară smerit scuze. El a invitat-o la ceai.

— Nu m-aş fi gândit că Jean-Pierre e genul de bărbat care să bea ceai.

— A spus că a mers la magazin şi a cumpărat o ruladă cu cremă. S-a dovedit că femeia e dresor de câini şi expertă în autoapărare. Jean-Pierre zice că e încântătoare. Ţine cont că a spus că şi soţia lui era încântătoare, deci nu prea e demn de încredere, cugetă Martin. Merg la plimbare împreună în fiecare zi. El spune că lui Jacko chiar îi place cockerul spaniei acum.

„Dacă aş fi eu acel cocker”, spuse Sarah pentru sine, „aş fi cu ochii-n patru.”

— Data viitoare când vorbeşti cu fratele tău, trimite-i te rog salutările mele.

— Aşa o să fac. Te-a plăcut foarte mult.

— Serios? întrebă Sarah. Ce drăguţ!

Se simţea ridicol de încântată. Îi trecu prin minte că în urmă cu o săptămână pe vremea aceasta stătuse în aeroport, simţindu-se de parcă n-avea să mai aibă niciodată vreun motiv de râs.

— Crezi că sunt o persoană superficială? îl întrebă ea pe Martin.

— Uneori, îi spuse el, e foarte greu să-ţi urmăresc şirul gândurilor.

— Mă gândeam numai că mă simt minunat în dimineaţa asta şi totuşi săptămâna trecută pe vremea asta mă simţeam în ultimul hal. Asta nu-ţi

sugerează că sunt o persoană superficială?

— Deloc. Îmi arată că ai puteri remarcabile de recuperare. Asta e un lucru vrednic de laudă. Se uită dezaprobator la porţiile de peşte cu cartofi prăjiţi care le erau aduse. De ce mâncăm astea?

— Fac eu cinste, spuse Sarah. Nu am mâncat decât fructe stricate în ultimele câteva zile. În plus, banana se dovedeşte dificilă şi am nevoie de hrană potrivită. Mănânc eu porţia ta dacă tu nu o vrei.

— O mănânc eu, spuse Martin, împotriva voinţei mele. Luă un cartof prăjit şi-l băgă în gură. Foarte bun, spuse el şi mai luă unul. Era conştient că Sarah se uita la el. Ce-i? întrebă el. De ce zâmbeşti?

— Mă gândeam, zise ea, la cât de adaptabil eşti, forţându-te să mănânci cartofii ăia! Asta e un lucru vrednic de laudă.

— Sarah, spuse Martin suspicios, râzi de mine?

— Da, dar într-un mod foarte drăguţ, spuse ea cu foarte multă afecţiune.

Sally-Anne Forth nu veni la repetiţia de marţi, iar Audrey era hotărâtă să dea vina pe Martin fără un motiv anume.

— Din nefericire, spuse ea plictisitor, din motive personale, Sally-Anne a decis să lase vacant postul de sufleor. (Ochii îi căzură pe Martin). Îmi pare rău că într-un moment în care mai avem numai trei săptămâni – trei săptămâni!

— Până la data producţiei, anumiţi oameni au ales să se poarte faţă de Sally-Anne într-o manieră care nu poate fi descrisă decât ca *iresponsabilă. Din* fericire, avem nişte oameni în echipă care înţeleg importanţa vitală a unui sufleor. Ochii i se

mutară pe Howard, care răspunse cu un zâmbet modest. Am înţeles că o vizitezi pe Sally-Anne şi încerci s-o convingi să se răzgândească?

— Aşa e, spuse Howard. O scot mâine în oraş să bem ceva.

— Îţi mulţumesc, Howard! Du-te şi urează-i toate cele bune din partea noastră, a tuturor. Cel puţin, adăugă ea înverşunată, *sper* că urările de bine sunt din partea tuturor. Şi acum, pentru că fară nicio explicaţie Sarah nu a apărut săptămâna trecută…

— Îmi pare rău. Sarah îşi ridică braţul. Am fost bolnavă, îmi pare rău.

— Dacă ai putea să ne anunţi când te îmbolnăveşti, spuse Audrey, ţi-am fi recunoscători. Deci, fiindcă, după cum am spus, Sarah nu a reuşit să apară săptămâna trecută, nu am putut să repetăm cum trebuie ultima scenă. De aceea o vom face acum. Să înţeleg, Martin, că încă nu eşti în stare să o săruţi pe Sarah?

— Scuze, spuse Martin vesel. O să mă descurc în seara premierei!

— Abia aştept, spuse Audrey cu un sarcasm grozav. Presupun că va trebui doar să sper într-un miracol. Având în vedere comportamentul tău din ultima perioadă, nu mai ştiu la ce să mă aştept din partea ta. Ocupaţi-vă locurile!

— E atât de nedrept! îi şopti Sarah lui Martin. Nu e vina ta că Sally-Anne nu poate să dea ochii cu tine. Nu e drept să te atace în felul ăla! Am un chef nebun să-i spun câteva!

— Nu-i spune, murmură Martin. N-ar face decât să ne ţină o altă predică, iar eu aş vrea să ajung acasă înainte de miezul nopţii.

Martin era un exemplu concret de bună purtare, se gândi Sarah. Faptul că nu putea să vorbească despre Sally-Anne arăta cât de mult fusese afectat de refuzul ei, şi cu toate acestea fusese o companie extrem de plăcută sâmbătă, păstrase o tăcere demnă în faţa atacului incredibil de nedrept al lui Audrey şi reuşi chiar şi să susţină o interpretare excelentă la repetiţie. Dacă Martin putea să fie atât de rezistent, atunci şi ea putea. Îşi va alunga din minte toate gândurile despre eşecul cu Barney.

Pe parcursul zilei următoare, Sarah munci din greu la tabloul cu banană. Miercuri seara, la şase şi zece minute, puse ultima pată de culoare pe pânză şi îşi masă spatele care o durea. La urma urmei, să locuieşti singură avea anumite avantaje. Putea acum să-şi facă timp pentru o înmuiere lungă şi îngăduitoare într-o baie parfumată, fără să fie nevoită să pregătească o cină cum se cuvine pentru un soţ morocănos sau copiii care lipseau. Putea să se ducă jos în capot, ştiind că nu trebuia să facă nimic mai greu decât să deschidă o sticlă sărbătorească de vin, să-şi facă un sandvici şi să se uite la nişte programe proaste de televiziune. Viaţa de celibatară nu era chiar atât de rea.

Tocmai scotea o sticlă din frigider când sună cineva la uşă. Sarah zâmbi şi speră că era Martin. Voia să îi arate banana.

Nu era Martin. Simon Delaney, având o înfăţişare elegantă şi spilcuită într-un costum frumos croit, stătea în faţa uşii ei, ţinând în mână un buchet de flori uriaş. Sarah, stingherită de capotul ei, (Clementine ar fi dat din cap cu înţelepciune şi ar fi zis că biata Sarah suferea o

cădere nervoasă) îi explică lui Simon că pictase toată ziua şi tocmai făcuse o baie.

— Atunci îmi pare rău că te deranjez, spuse el. Am avut o şedinţă la serviciu şi duc acasă aranjamentele florale. M-am gândit că ţi-ar plăcea unul din ele.

— E un gest *foarte* drăguţ! Vrei să intri o clipă?

— Dacă nu te deranjează.

Simon îşi şterse picioarele cu o grijă meticuloasă pe preşul de la uşă şi o urmă înăuntru.

Sarah luă florile de la el şi le aşează pe marginea chiuvetei.

— Ce cadou minunat! Vrei un pahar cu vin? Tocmai deschideam o sticlă.

— Doar unul mic. Se aşează. Ai o bucătărie foarte drăguţă, spuse el. E ca şi tine: veselă şi prietenoasă.

Sarah râse.

— Mulţumesc! Trebuie să recunosc că a fost întotdeauna camera mea preferată. Deschise sticla. Mă bucur foarte mult să te văd. Mereu mă simt puţin vinovată pentru că beau de una singură!

— Atunci mă bucur că am venit. El o urmări cum se întinse să ia două pahare din bufetul de sus. Clementine mi-a spus că planurile tale cu Mallorca s-au năruit. Îmi pare foarte rău, Sarah.

— Ei bine! spuse Sarah veselă. Sper că totul va merge spre bine!

— Eu cred că eşti foarte curajoasă.

— E drăguţ din partea ta să spui asta. Ea îi dădu un pahar şi îl ridică pe al ei. Noroc!

El zâmbi.

— Noroc!

Sarah luă o înghiţitură şi puse paharul pe masă.

— Ce mai face Clementine?

— E foarte bine. S-a înscris în clubul de ornitologie.

— Serios?

Sarah se duse la chiuvetă şi începu să umple un vas cu apă.

— Trebuie să le dau şi florilor să bea. Sunt atât de frumoase!

Simon se ridică în picioare şi veni lângă ea la chiuvetă.

— Ce păr frumos ai, spuse el. Întinse mâna să-i dea la o parte câteva fire care îi căzuseră peste ochi. Gata! spuse el. Acum e mai bine!

Sarah, simţindu-se foarte prost, zâmbi vag şi îşi făcu de lucru punând toate florile în vas. Apoi merse la aragaz să se şteargă pe mâini. Spre groaza ei, simţi două braţe înconjurându-i talia şi două mâini care încercau să-şi facă loc în interiorul capotului ei. Teribil de stânjenită, se răsuci, ţinându-şi gulerul capotului strâns în jurul gâtului.

— Simon! protestă ea. Ce crezi că faci?

Mâinile lui Simon apucară strâns mânerul aragazului, prinzând-o practic pe Sarah între braţe.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, zise el moale şi încercă să o sărute.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, spuse Sarah cu cât mai multă demnitate putu, ceea ce nu era prea mult din moment ce piciorul lui Simon se strecurase între coapsele sale. Simon! Te rog!

Simon respira greu.

— Sarah, Sarah, nu trebuie să te prefaci cu mine!

Sarah se zbătu din toate puterile.

— Simon, nu mă prefac! Lasă-mă, te rog, în pace!

Simon îi cuprinse încheieturile mâinilor.

— Sarah, îi spuse el tandru, ştiu cât de singură te simţi. Crezi că nu te vrea nimeni, dar asta nu e adevărat!

Îşi lipi gura de a ei, iar când Sarah îşi smuci capul într-o parte el nu făcu decât să râdă.

— Sarah, Sarah! Eşti o femeie afectuoasă şi pătimaşă, singură-singurică într-o miercuri seara. („Miercuri seara”, se gândi Sarah, afurisitul ăla de dineu!) Ştiu ce-ţi doreşti, ştiu că te simţi neiubită şi respingătoare. De-asta am trecut pe la tine! Voiam să-ţi spun că nu eşti singură!

— Pentru că eşti tu cu mine.

— Exact.

— În serile de miercuri.

— Dacă aşa îţi place ţie.

Mânerul aragazului începea să-i rănească spatele lui Sarah.

— Simon, spuse ea, nu ştiu dacă-mi oferi ce crezi tu că-mi oferi dintr-un sentiment prostesc de compasiune, dar te asigur că sunt foarte fericită singură şi…

— Sarah! spuse Simon. Îmi dau seama ce-ţi doreşti. Pot să văd asta în ochii tăi.

Îi ţintuise mâinile pe mâner şi veni mai aproape pentru o altă ventuză.

— Dacă nu mă laşi în pace chiar acum, rosti Sarah printre dinţi, jur că o să-i spun lui Clementine!

Asta îl opri. Îi dădu drumul la mâini şi se dădu din calea ei. O privi prudent, dar Sarah nu se mişcă.

— Cred, spuse el aranjându-şi cravata, că a fost o neînţelegere. Îmi pare rău. Am venit aici doar ca să te înveselesc.

— Făcând sex cu mine?

— Ca să-ţi spun drept, zise Simon, trăgându-şi manşetele, dacă o femeie răspunde la uşă îmbrăcată numai într-un capot şi oferindu-ţi un pahar cu vin şi un zâmbet îmbietor…

— Am făcut baie! Nu ştiam că vii! Nu poate o femeie să-i ofere unui bărbat un pahar cu vin fară ca el să creadă că ea tânjeşte după sex?

— Nu pot decât să spun, zise Simon repede, că am acţionat din milă şi afecţiune. Îmi pară rău dacă te-am supărat.

Se îndreptă către uşă.

— Aşteaptă! zise Sarah. Merse la chiuvetă şi luă florile. Nu cred că le mai vreau.

Simon acceptă codiţele care picurau Iară prea mult entuziasm.

— Plec, spuse el. Mă bucur să ştiu că ai moralul ridicat. La revedere, Sarah!

Imediat ce el ieşi, Sarah trânti uşa şi o încuie. Nu putea să creadă că Simon Delaney – Simon Delaney! — Îi făcuse avansuri. Şi îndrăznise să-i spună că îi făcuse avansuri pentru că îi era milă de ea! Era atât de ipocrit încât îi făcea greaţă… dacă nu cumva, oribil gând, într-adevăr făcea asta din milă!

În patruzeci şi trei de ani de viaţă, inclusiv în perioada obscură a adolescenţei, Sarah nu fusese niciodată atât de umilită cum fusese în lunile de

după plecarea lui Andrew. „Andrew”, spuse Sarah în camera goală, „de ce naiba a trebuit să mă părăseşti?”

CAPITOLUL 27

Oferă sfaturi! E mult mai amuzant decât să le primești.

Sarah nu mai vorbise cu Miriam de săptămâni întregi. O sunase de două ori ca să-i povestească despre Barney, dar în ambele dăţi îl găsise pe Clive, care fusese grăbit şi necomunicativ. Sarah nu mai încercase din nou. Nu era sigură că dorea să mai repete amănuntele umilinţei ei.

Cu toate acestea, când Miriam o sună într-un final şi o întrebă un pic prudentă ce mai face, se simţi uşurată să-i poată spune.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Sarah. Adică nu a făcut niciun efort să mă vadă după prima noastră noapte împreună. Nu avea niciun sens să-mi ceară dintr-odată să mă mut cu el. Presupun că eram pur şi simplu pregătită să cred orice.

— Barney e un bărbat foarte atrăgător, spuse Miriam. Dacă cineva ca el îţi cere să vii şi să împărţi patul cu el, nu prea mai vrei să te întrebi ce motive are.

— Da, dar totul era atât de ireal! Şi în sufletul meu ştiam că aşa este. De exemplu, niciunul

dintre noi nu a pronunţat vreodată cuvântul „dragoste”. Ştiam că Barney nu mă iubeşte şi în mod sigur nici eu nu l-am iubit pe el. Cum aş fi putut? Aproape că nici nu-l cunoşteam! L-am plăcut ca o nebună şi am crezut că e cel mai tare tip de pe planetă, dar nu l-am iubit. Nu mă făcea să râd, nu mă făcea să mă simt în largul meu; nu eram niciodată relaxată cu el, pentru că întotdeauna îl veneram foarte tare. În afară de dorinţă puternică, ceea ce mi-a inspirat el cel mai mult a fost recunoştinţă. Îi eram recunoscătoare că mă observase. Asta nu e un fundament pentru o relaţie.

— Bineînţeles că nu e.

— Prostia a fost că eu îmi spuneam într-una cât de ireal era! Şi când toate au mers prost am fost complet distrusă, normal, dar cred că asta s-a întâmplat fiindcă mă simţeam ca o idioată. Era umilitor să ştiu că lui Barney nu i-a păsat deloc de mine, era umilitor să trebuiască să le spun tuturor de acasă că marea mea poveste de dragoste nu era o poveste de dragoste, dar lăsând la o parte toate astea, cred că îmi lipseşte mai degrabă imaginea lui Barney decât Barney însuşi, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, spuse Miriam. Ştiu exact la ce te referi.

— Aşa că oricum, oftă Sarah, sper că acum sunt mai matură şi mai înţeleaptă!

Începea să se alarmeze. Cel puţin zece minute vorbise numai despre ea, dar în timp ce era conştientă de faptul că era foarte fericită să vorbească despre sine, mai ştia şi că motivul principal pentru care făcea asta era că Miriam abia dacă scotea o vorbă.

— Miriam, zise ea, eşti înfricoşător de tăcută. E totul în ordine?

— Sunt însărcinată, spuse Miriam.

— Poftim?

— Sunt însărcinată.

— Miriam! Sarah habar n-avea ce se aştepta Miriam să-i spună. E minunat! făcu o pauză. Nu crezi?

— Ba da. E încă devreme. Abia am făcut testul sâmbătă.

— O, Doamne, e atât de emoţionant! Clive ce zice?

— Clive nu zice prea multe. De fapt, abia dacă vorbeşte cu mine.

— Probabil că e în stare de şoc! O să-şi revină el. Aşteaptă numai să-şi ţină copilul în braţe şi apoi…

— Problema e, spuse Miriam, că nu e copilul lui Clive.

— Dar al cui e?

— Păi, zise Miriam, e al lui Antonio.

— Poftim? Cum poate să fie al lui Antonio?

— Păi, nu m-am mai culcat cu nimeni altcineva în ultimele câteva săptămâni, spuse Miriam puţin nervoasă.

— Nu înţeleg! Te-ai culcat cu Antonio? Niciodată n-ai dat nici cel mai mic semn că s-ar întâmpla ceva de genul ăsta! Habar n-aveam că tu şi Antonio v-aţi apropiat atât de mult! Când *v-aţi apropiat* atât de mult?

— Mai ţii minte când ai plecat acasă la Barney a doua oară? După ce cinasem cu toţii?

— Şi v-am lăsat pe voi doi la restaurant. Vrei să-mi spui că te-ai culcat cu Antonio în noaptea aia?

— Mă tem că da.

— Miriam! Erai mereu atât de aspră cu el! Şi ce ai de gând să faci acum? O să accepte Clive copilul? E foarte furios?

— Nu are niciun drept să fie furios. A recunoscut că are o aventură de la Crăciun.

— Oh! Totul suna ca un haos teribil. Sunt sigură, spuse Sarah mai mult cu speranţă decât cu convingere, că o să găseşti tu o rezolvare.

— Oh, dar am găsit-o deja! spuse Miriam. Am să mă mut cu Antonio.

— Din cauza copilului?

— Din cauză că îl iubesc.

— ÎI iubeşti pe Antonio? Miriam, l-ai cunoscut doar o săptămână…

— Ştiu, şi m-am distrat cu Antonio într-o săptămână mai mult decât m-am distrat cu Clive în toată căsnicia noastră! A fost amuzant, a fost drăguţ şi interesant şi m-a făcut să mă simt bine.

— De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea?

— Credeam că Antonio se poartă exact aşa cum se aşteaptă lumea să se poarte bărbaţii spanioli cu englezoaicele naive şi vulnerabile. Eu ştiam că sunt vulnerabilă şi eram pregătită să uit de realitate pentru câteva zile şi să fiu şi naivă. Iar apoi, când m-am întors acasă, mi-a fost atât de ruşine de mine!

— Pentru că te-ai culcat cu el?

— Pentru că îmi era dor de el! Şi pe urmă am început să primesc vederile.

— Care vederi?

— De la Antonio. Au funcţionat de minune cu Clive. Nu i-au plăcut deloc. Erau nişte vederi minunate şi veneau într-una. Apoi am început să vorbim la telefon. Am vrut să-ţi povestesc totul,

dar apoi Antonio mi-a spus despre tine şi Barney…

— Ştiai despre asta?

— Da. Miriam şovăi. Nu ştiam ce să fac. Simţeam că nu puteam să-ţi spun cât de fericită eram în legătură cu Antonio, când ţie Barney îţi frângea inima. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti mult prea raţională pentru ca un om ca el să te facă să suferi.

— L-a mai văzut Antonio pe Barney în ultima vreme? Ce mai face?

— Bea prea mult. Antonio spune că întotdeauna bea prea mult. De-asta l-a părăsit soţia lui. Bine că ai scăpat de el!

— Presupun că aşa e. Spune-mi, Antonio ştie despre copil?

— N-aveam de gând să-i spun. Adică, sunt însărcinată doar în câteva săptămâni şi la vârsta mea orice se poate întâmpla.

— Deci i-ai spus.

Miriam râse.

— Sunt patetică, nu-i aşa? Vrea să renunţ imediat la serviciu şi să mă duc la el. I-am spus că trebuie să rămân la şcoală până la sfârşitul anului. Nu vreau să-mi fac planuri de pe-acum. Nu fac decât să mă bucur că sunt din nou fericită.

— Cine s-ar fi gândit? oftă Sarah. Plecăm amândouă în căutarea unei vacanţe cu sex şi aventuri romantice şi chiar avem parte de o vacanţă cu sex şi aventuri romantice! Va trebui să-i pui bebeluşului tău numele „Marcello” …

— Fiindcă deja îl am pe Antonio. Foarte amuzant.

— Presupun, zise Sarah, că după ce mi s-a întâmplat mie cu Barney ar trebui să-ţi spun că

eşti nebună.

— Nu mi se pare o nebunie.

— Nici nu cred că este. Acum că mi-ai spus, nu pot să-mi dau seama cum de mi-a scăpat. Tu şi Antonio vă potriviţi atât de bine!

— Mulţumesc. Dar ţie cum îţi merge? Eşti într-adevăr bine?

— Sunt, zise Sarah. Ştiu că lumea crede că am dat-o în bară rău de tot. Ei bine, *chiar* am dat-o în bară rău de tot, dar muncesc prea mult ca să-mi mai fac griji pentru asta. Cred că munca e soluţia. Trebuie doar să lucrez încontinuu. Şi gata cu aventurile romantice!

Miriam râse.

— Nu se ştie niciodată!

— Ba da, zise Sarah. În primul rând, sunt mult prea scumpe. Gata cu weekendurile nebuneşti din străinătate pentru mine! Şi îţi spun ceva ce am învăţat de la Barney: viaţa de celibatar îşi are meritele ei!

CAPITOLUL 28

Fii tot timpul ocupată

În următoarele câteva zile, Sarah nu făcu altceva decât să picteze. Trebuia să ducă tablourile terminate la sediul clubului de noapte pe şaptesprezece aprilie şi, pe măsură ce se apropia ziua scadentă, ea devenea din ce în ce mai nervoasă. Mărul era bun. Sarah credea că era la fel de bun ca şi pictura cu Raffles. Banana era în regulă, dar începuse să se panicheze în legătură cu piersica şi căpşuna. Îşi lăsase prea puţin timp

pentru a le face cum trebuie. Piersica era la fel de apetisantă ca un fulg de porumb înmuiat, iar culoarea căpşunii nu era potrivită. Nu o deranja faptul că în această săptămână extrem de importantă Audrey stabilise o altă repetiţie miercuri. După ore întregi de stat în faţa unui şevalet, era fericită să se ducă oriunde seara, chiar şi la repetiţii conduse de o regizoare tot mai irascibilă.

Piesa, spunea Audrey, nu mergea bine. Doamna Danvers trebuia să fie mai rea, iar colonelul Julyan trebuia să fie mai puţin teatral când îşi arăta îndoielile referitoare la onestitatea lui Maxim. Doamna de Winter avea încă tendinţa de a vorbi prea încet, iar Maxim se pricepea foarte bine să fie aspru şi serios, dar:

— Nu te pricepi să arăţi pasiune, Martin! Unde e pasiunea? Când îi spui lui Sarah că o urai pe Rebecca, vocea ta sună de parcă ai avea o uşoară indigestie. Eşti un suflet chinuit! Fii chinuit! De fapt, avem nevoie de mai multă energie din partea tuturor. Trebuie să vă spun că am insomnii din cauza piesei ăsteia!

— Eu am insomnii din cauza tablourilor mele, îi spuse Sarah lui Martin când stăteau în pub după repetiţia de marţi. Joi trebuie să le duc la Bath şi nu sunt nici pe departe gata. Şi dacă nu îi vor plăcea lui Giles? Ce o să-i spun?

— Îi spui că nu se pricepe deloc la artă. Şi apoi îţi iei banii, te duci acasă şi te bucuri de weekendul de Paşte.

— Asta e o altă poveste, spuse Sarah posomorâtă. Vineri mă duc cu maşina la părinţii mei. Mama o să-şi petreacă tot weekendul

regretând pierderea lui Andrew, iar tata o să-şi petreacă tot weekendul spunându-mi că ar fi trebuit să mă mărit cu Gerald Hodge.

— Cine-i ăsta?

— L-am cunoscut pe Gerald Hodge în adolescenţă. De fiecare dată când mergeam la o petrecere fară prieten. – Ceea ce se întâmpla aproape tot timpul – Gerald venea şi stătea lângă mine. Apoi îşi petrecea întreaga seară comentând încontinuu despre ceea ce se întâmpla în jurul nostru. Dacă încercam să plec, el se ţinea pur şi simplu după mine şi continua să vorbească. Când eram la şcoala de artă, i-a făcut o vizită tatălui meu şi mi-a cerut mâna. A spus că ştia că eram foarte tineri şi de aceea plănuia o logodnă lungă. Am venit acasă în weekend şi mama cumpărase şampanie şi somon şi a fost foarte supărată pe mine când i-am spus că n-aş ieşi niciodată în oraş cu Gerald Hodge, şi cu atât mai puţin nu m-aş mărita cu el. Oricum, acum câteva săptămâni, tata a văzut poza lui în ziar. Se pare că e un om de afaceri putred de bogat sau ceva de genul ăsta, aşa că acum tata îmi spune într-una că aş fi putut să mă mărit cu el.

— Păi, evident că ai fi putut.

— Îţi mulţumesc, Martin, asta îmi va spune şi tata tot weekendul. *Tu* ce faci de Paşte?

— Mă duc la Paris. Plec joi.

— Te duci la Paris! Sarah îşi termină băutura dintr-o înghiţitură. E atât de tipic pentru tine! Eu stau aici şi tot aiurez despre weekendul meu foarte interesant din Swindon, iar tu te duci la Paris!

— Mă duc să stau cu mama şi cu soră-mea.

Întotdeauna merg la Paris de Paşte.

— Eu n-am fost niciodată la Paris. Mi-aş dori să pot veni cu tine. La Paris de Paşte! Sună atât de romantic! îi aruncă lui Martin o privire îngrijorată. Îmi pare rău. Am fost lipsită de tact.

— Ai fost? întrebă Martin. De ce?

— Ştii tu. Tu şi Sally-Anne.

— Oh, spuse Martin. Da, înţeleg.

Arăta de parcă era pe punctul de a spune ceva, dar în loc de asta se concentră pe netezirea pachetului gol de alune.

— Trebuie să plec, spuse Sarah. Mâine am o zi lungă. Se ridică şi îşi puse geanta pe umăr. Martin, vreau numai să-ţi spun că apreciez foarte tare… ceea ce vreau să zic este că de când m-am întors din Mallorca tu ai fost foarte amabil, ai mers cu mine la plimbare şi lucruri de genul ăsta. Uneori cred că singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când m-a părăsit Andrew e faptul că noi doi ne-am împrietenit. Îl sărută repede pe obraz. Voiam doar să ştii că îţi sunt recunoscătoare. Zâmbi stângace. Ne vedem mâine!

— Sarah? Martin aruncă hârtia de la alune în scrumieră şi se ridică în picioare.

— Da?

El şovăi.

— Mult succes cu căpşuna, spuse el.

Sarah termină căpşuna joi dimineaţa, la ora unu şi zece. Era prea obosită ca să-i pese dacă era sau nu bună de ceva, tot ceea ce ştia era că nu va mai putea niciodată să mănânce căpşune.

După câteva ore, se trezi cu o senzaţie de greaţă în stomac şi o presimţire rea. Încerca să se

închipuie susţinându-şi cazul în faţa unui Giles furios. „îmi pare rău, Giles, dar nu ştii nimic despre artă. Căpşuna asta a surprins însăşi esenţa a ceea ce înseamnă o căpşună şi îmi pare rău dacă nu-ţi place, dar acum aş vrea să-mi dai banii.” La Paştele cailor.

Se spălă pe păr şi îşi pierdu mult timp cotrobăind prin garderobă. Voia un look de afaceri, practic şi inteligent, şi niciuna din hainele ei nu părea să se încadreze în aceste tipare. În cele din urmă, îşi luă pantalonii ei negri şi una din cămăşile albe de şcoală ale lui Ben. Cochetă cu ideea de a purta o cravată în speranţa că asta o va face să se simtă dură şi ca un macho. Îşi puse una şi imediat şi-o dădu jos. O făcea să arate ca o exilată bătrână de la şcoala St. Trinian’s.

În timp ce conducea spre Bath, îşi repetă apărarea. Nu trebuia să trădeze niciun fel de îndoieli. Dacă dădea impresia că fructele i se păreau geniale, atunci Giles ar fi putut pur şi simplu să accepte judecata ei. Sarah dădu drumul la radio. Gloria Gaynor cânta *I will survive,* ceea ce nu era cel mai încurajator semn.

La ora douăsprezece, se afla în mijlocul unui vârtej de constructori şi decoratori din incinta clubului. O fată foarte drăguţă pe nume Abby se dusese să-l caute pe Giles. Sarah spera să-l găsească în curând, căci încrederea ei se ducea mai repede decât se duce apa din baie prin gura de scurgere.

— Sarah! Giles veni spre ea cu mâna întinsă. Îţi mulţumesc că ai fost atât de rapidă. Permite-mi să ţi-l prezint pe partenerul meu, Jeremy Strickland. Sarah dădu mâna cu Jeremy, care purta pantaloni

negri şi o cămaşă albă, ca şi ea. Pe Jeremy arătau fermecător şi sofisticat. Deci! spuse Giles. Putem să le vedem?

Sarah înghiţi cu greu. Simţea că îi vine să vomite şi nu era deloc în stare să zică niciunul din lucrurile pe care se gândise să le spună. Dădu fară să zică nimic cearşaful jos de pe pânze şi le expuse în faţa celor doi bărbaţi. Ei rămaseră tăcuţi, cu braţele încrucişate. Sarah se uită la ei cu o faţă intenţionat lipsită de expresie. Cel puţin nu se strâmbau cu groază. Dar nici nu dansau de bucurie. Lui Sarah îi venea să sară în sus şi în jos şi să ţipe „Spuneţi ceva!" Probabil că Giles avea puteri telepatice pentru că îi aruncă o privire şi spuse:

— Mulţumim, Sarah. Astea vor da foarte bine. Lasă-mă să-ţi dau cecul.

— Mulţumesc.

Sarah stătu jenată în timp ce Giles îşi completă cecul. Jeremy se îndreptase către căpşună. Giles îi zâmbi glacial.

— Vii la petrecerea de deschidere de joia viitoare, nu-i aşa? Presa locală va fi prezentă. S-ar putea să vrea să-ţi facă nişte fotografii, aşa că ia-ţi ceva fermecător de îmbrăcat!

— Aşa voi face.

Sarah luă cecul, le ură ambilor bărbaţi un Paşte fericit, urcă scările şi ieşi pe trotuar. Stătuse în clubul de noapte mai puţin de un sfert de oră. Avu un sentiment obositor de prăbuşire spectaculoasă. Atâtea griji şi atâta muncă şi care era rezultatul? Tablourile vor da bine! Se uită în jos la cec. Ţinea în mână un cec de patru mii de lire! I se spusese să-şi cumpere ceva fermecător de îmbrăcat. Se

afla în Bath, un oraş cu magazine pline de haine fermecătoare! zâmbi ironică şi porni să cheltuiască nişte bani.

În Vinerea Mare, Sarah se duse cu maşina la părinţii ei. Sosi cu o stare de spirit de un entuziasm molipsitor, aducând şampanie şi ouă de Paşte. Părinţii ei, încântaţi de şampanie, se abţinură să insiste atât asupra lui Andrew, cât şi asupra lui Gerald Hodge, şi chiar îşi permiseră să-şi exprime optimismul în legătură cu viitorul lui Sarah.

În Duminica Paştelui, sună telefonul. Mama lui Sarah ridică receptorul şi curând sporovăi cu însufleţire. Trebuia să fie Andrew, fiindcă numai el provoca acel specific chicotit uşuratic care se auzea de pe hol. După câteva minute, mama ei îşi vârî capul pe uşă.

— E Andrew! Am avut o discuţie atât de plăcută cu el! Vrea să îţi ureze un Paşte fericit!

Sarah ridică din sprâncene şi merse pe hol.

— Andrew! spuse ea. Paşte fericit!

— La fel şi ţie! Şi felicitări, Sarah, pentru tablouri!

— Ai aflat! Sarah se aşează pe prima treaptă şi îşi puse telefonul în poală. Esenţialul este că mi-au dat banii! Nu au părut foarte impresionaţi de tablouri, dar am primit banii!

— Să nu crezi aşa ceva, le-au plăcut foarte tare! Sarah nu îl mai auzise pe Andrew atât de încântat de multă vreme. M-am împrietenit cu Abby. Ai cunoscut-o la club, nu? A spus că Giles şi Jeremy Strickland au fost foarte entuziasmaţi.

— E foarte drăguţ din partea ei să spună asta, zise Sarah nesigură. Nu *au arătat* foarte

entuziasmaţi.

— Nici n-ar arăta-o. Abby spune că se gândesc să te angajeze pe tine să le aranjezi localul din Londra. Dacă ar arăta prea entuziasmaţi, s-ar aştepta ca tu să-ţi măreşti tariful.

Sarah, asta-i senzaţional! Jeremy Strickland are tot felul de cunoştinţe în lumea artei. Te-ai putea afla la un pas de o mare realizare. Eu am ştiut întotdeauna că o să reuşeşti.

Asta era o noutate pentru Sarah, dar era prea încântată de entuziasmul lui ca să i-o spună.

— Abia aştept să văd picturile pe pereţi. Localul părea un dezastru. Nu-mi vine să cred că va fi gata până săptămâna viitoare.

— O să vii la petrecerea de deschidere, nu?

— Mi-am cumpărat o rochie nouă pentru ea!

— Bun. E important să arăţi cum trebuie. Eu o să fiu acolo de la începutul serii. De ce nu vii cu trenul? O să te duc eu acasă cu maşina.

— Eşti sigur? Ar fi grozav.

— Putem să avem o discuţie post-eveniment în maşină. Şi trebuie să stăm de vorbă.

— Ştiu. Sunt pregătită să pun lucrurile în ordine acum. Acasă am împachetat tot ce cred că îţi aparţine. Iar în ceea ce priveşte casa…

— Nu-ţi face griji pentru casă! spuse Andrew. Nu trebuie să facem nimic acum. Nu vrem să grăbim lucrurile. Se pare că eu am făcut o încurcătură destul de mare avântându-mă cu capul înainte. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, nu prea.

— Nu-i nimic. O să vorbim joi. Cum decurg repetiţiile?

— Audrey zice că are insomnii.

— Eu n-am jucat niciodată într-o piesă care să nu-i fi provocat insomnii lui Audrey. Andrew râse. Trebuie să închid. Sarah?

— Da?

— Sunt foarte mândru de tine.

Sarah puse receptorul în furcă. Primise prea multe înfrângeri în cariera ei artistică pentru a-şi da voie să fie entuziasmată de garanţia lui Andrew că va fi celebră în viitor. Luă o buclă şi o răsuci uşor în jurul degetului. Avea să-i fie cu mult mai greu să rămână neafectată de celelalte comentarii ale lui Andrew. Oare era posibil ca el să înceapă să regrete că o părăsise? Oare era posibil ca zambila să-şi piardă strălucirea?

CAPITOLUL 29

Trăiește clipa

Repetiţia generală a fost un dezastru. Fusta doamnei Danvers era prea strâmtă şi nu putea fi purtată decât cu ajutorul unui uriaş ac de siguranţă. Claire sublinie (destul de rezonabil, crezu Sarah), că doamna Danvers nu era genul de femeie care ar purta o fustă ţinută dreaptă de un ac de siguranţă uriaş. Audrey izbucni în prima din multele crize de nervi, declarând că nu avea de gând câtuşi de puţin să-şi piardă timpul bătându-şi capul cu acele de siguranţă când se confrunta cu un luminist care nu ştia nimic despre iluminat, iar Claire, ca o actriţă experimentată, ar trebui cu siguranţă să se poată ridica deasupra unor probleme atât de triviale. Claire mormăi îmbufnată că singura modalitate în care se putea

ridica deasupra acelei probleme deosebite era să-şi ţină o mână fixată peste acul jignitor şi că era dificil să înfăţişeze aura necesară de răutate cumplită cu o mână strânsă în permanenţă pe talie. Audrey îi răspunse că dacă nu rezolva problema cu luministul, oricum nimeni nu va putea să îi vadă acul de siguranţă. Sarah simţi că şi punctul acela de vedere era unul rezonabil, căci luministul chiar se dovedea foarte neglijent cu echipamentul lui, îndreptând luminile în zonele goale ale scenei, în timp ce actorii erau lăsaţi să-şi interpreteze emoţionaţi replicile pe întuneric.

Mai era şi problema scenei. Aceea era prima dată când jucau în localul principal al satului. Scenograful şi echipa lui creaseră un decor minunat, cu o scară adevărată. Din nefericire, decorul minunat lăsase puţin loc pentru actori. Obişnuiţi cu spaţiul generos din camera de repetiţii de deasupra pubului, acestora li se părea că posibilitatea de a se mişca le era serios limitată şi se tot loveau unul de celălalt, lucru care nu ajuta deloc la crearea tensiunii dramatice necesare. Acele probleme se agravară în scena din capul scărilor dintre doamna Danvers şi doamna de Winter. Degeaba Claire sugera mieroasă şi plină de venin ca cealaltă femeie să se arunce peste balustradă, când era imposibil ca Sarah, înghesuită între balustradă pe de o parte şi trupul voluminos al lui Claire pe de cealaltă, să-şi mişte un deget, ca să nu mai vorbim de întregul corp. Sarah începu să chicotească, ceea ce ridică furia lui Audrey la cote noi, cu atât mai rău cu cât lumina reflectoarelor ţopăia pe toată scena ca un licurici beat.

Când ajunseră la Sărut, Audrey aproape că pică lată pe un scaun din faţa scenei. Martin o luă în braţe pe Sarah şi o sărută cu atâta pasiune câtă ar avea un bărbat care trebuie să prindă un tren. Audrey dădu frâu liber tuturor frustrărilor din seara aceea.

— Piesa asta, urlă ea, e o bătaie de joc! Mi-am dedicat ultimele trei luni producerii unei opere de artă, iar voi mă răsplătiţi cu un gen de interpretare care şi-ar găsi locul într-o şcoală primara! Eu am demonstrat o răbdare exemplară, cred că sunteţi cu toţii de acord, dar vine un moment în care Nu Mai Suport. Trebuie să vă spun că O Las Baltă. Reputaţia mea e la un pas de dispariţie. Şi, Martin, dacă tu nu ştii cum să săruţi o femeie la vârsta ta, atunci nu pot să te ajut. Nu pot să spun decât că sătenii din Ambercross îşi vor cheltui banii vineri fiind încredinţaţi că Actorii din Ambercross le vor oferi, ca de obicei, reprezentaţia lor profesionistă şi în schimb vor primi gluma asta de piesă. Vă spun tuturor că dacă n-ar fi faptul că echipa de montaj a lucrat atât de dezinteresat în ultimele câteva săptămâni, m-aş gândi serios să anulez piesa. Mă voi opri aici. Mai spun doar că vă rog pe toţi să vă gândiţi mult şi bine la angajamentul vostru în acest proiect. Mai avem o singură repetiţie mâine-seară şi vineri avem spectacolul. Soarta mea e în mâinile voastre! Puteţi fie să mă lăsaţi să-mi sfârşesc ceea ce cred că veţi fi de acord că e o carieră lungă şi strălucită de teatru, fie să încercaţi să recuperaţi ceva din dezastrul ăsta. Acum vom termina piesa asta şi apoi ne vom duce cu toţii acasă şi vom încerca să dormim!

Terminară piesa la zece şi jumătate şi plecară din localul satului supuşi şi tăcuţi. Nimeni nu îndrăzni să-i vorbească lui Audrey.

— Te duc eu cu maşina acasă, îi şopti Martin lui Sarah.

Îi deschise uşa maşinii, iar ea îi aruncă o privire rapidă. El părea obosit şi abătut. ÎI urmări cum se urcă în maşină şi porneşte motorul. Ea îi mângâie consolatoare braţul.

— Andrew zice că Audrey întotdeauna devine isterică înainte să aibă loc o piesă.

Martin oftă.

— De obicei nu-i atât de rău. Îmi doresc să nu fi acceptat niciodată să fac asta.

— Ei bine, eu nu, spuse Sarah încurajator. Eşti nemaipomenit în rol şi nu m-aş fi descurcat dacă nu erai tu Maxim.

— Mulţumesc. Martin râse scurt. În cea mai mare parte a timpului nu pot să suport toate istericalele astea, dar de obicei nu sunt îndreptate spre mine. Asta e ultima dată când iau rolul principal.

Frână brusc când un viezure uriaş şi greoi traversă în salturi strada.

— Uite! spuse Sarah. Asta e un semn de noroc!

— De când e un viezure semn de noroc?

— Din seara asta!

El zâmbi.

— Eşti într-o dispoziţie foarte bună! Să înţeleg că le-au plăcut tablourile tale?

— Le-au plăcut. Andrew m-a sunat în weekend. El se ocupă de publicitatea pentru club. Pare să creadă că sunt pe punctul de a deveni o Artistă de Succes!

— Poate că are dreptate. Martin întoarse maşina pe aleea Shooter. Va fi şi Andrew în seara de deschidere?

— Aşa se pare. El o organizează. Mă aduce cu maşina acasă.

— Drăguţ din partea lui.

Martin opri în faţa porţii lui Sarah.

— Andrew a fost foarte drăguţ în ultima perioadă. De fapt…

Sarah şovăi şi îşi luă geanta de pe podeaua maşinii.

— De fapt, ce?

— Nu e mare lucru. Probabil că sunt absurdă. Doar că e ceva din ce a spus el care m-a făcut să mă întreb dacă s-ar putea să-i pară rău că m-a părăsit.

— O! Martin opri motorul. Crezi că vrea să se întoarcă la tine?

Sarah dădu din cap că nu.

— Probabil că am înţeles eu greşit.

— Dar dacă nu-i aşa? Ce-ai face?

Sarah ridică din umeri.

— N-am îndrăznit să mă gândesc atât de departe. Nu ştiu. Nu m-am descurcat chiar aşa de bine cu traiul de una singură. Tu ce crezi?

Martin se întinse peste Sarah pentru a-i deschide uşa.

— Nu contează ce cred eu. Nu are nimic de-a face cu mine.

— Ştiu. Îţi ceream doar părerea.

— Nu am o părere. Martin porni motorul. Este viaţa ta. Trebuie să iei singură deciziile. Sunt obosit. Noapte bună, Sarah!

Sarah coborî din maşină.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, spuse ea aspru.

— N-ai pentru ce.

Sarah îl urmări plecând. Era evident deprimat de izbucnirea lui Audrey, dar nu trebuia să-şi descarce nervii pe ea. Îşi dori ca el să nu fi plecat atât de repede, pentru că i-ar fi plăcut să-i fi spus asta.

Când se duse la culcare, era încă nemulţumită de grosolănia neobişnuită a lui Martin, iar când somnul întârzie să apară deveni tot mai supărată pe el. Ar fi putut cel puţin să fi fost ceva mai înţelegător faţă de necazurile ei conjugale. Vorbele lui sunaseră dureros de indiferente. Ea îi povestise despre Andrew numai pentru că ajunsese să-l considere un prieten foarte apropiat. Dacă lui nu îi păsa, se gândi ea continuând să se zvârcolească, atunci nu era nicio problemă. Nu va mai avea încredere în el altădată. Mâine, la repetiţii, va fi rece şi distantă ca să-i arate că nu îi pasă.

Numai că în seara următoare la repetiţie, Martin îşi înrăutăţi comportamentul dezagreabil, făcând-o să-i fie imposibil să-i arate că era supărată pe el. Dacă exista vreun lucru mai rău decât să fii rece şi distant cu prietenul tău, acela era când prietenul respectiv era chiar mai rece şi mai distant, făcând astfel să-ţi fie imposibil să fii tu însuţi rece şi distant cum ar trebui. El nu se apropie de ea nici măcar o dată şi, la sfârşitul ultimului discurs de îmbărbătare demn de respect al lui Audrey, dispăru în noapte. Oricine ar fi crezut că Sarah era cea care făcea o greşeală. Acest lucru era complet nedrept şi enervant de dureros.

Sarah ajunse la clubul de noapte la ora opt şi

jumătate. Era mulţumită de felul în care arăta. Rochia era lungă, neagră şi extrem de decoltată, cu un desen de un roşu izbitor, care şerpuia în diagonală, de la baza gâtului până la tiv. Era genul de rochie pe care nici n-ar fi visat să o poarte cu o săptămână în urmă, dar era exact tipul de rochie pe care era îndreptăţită să o poarte o femeie care fusese plătită cu patru mii de lire pentru patru tablouri, iar Sarah ştia că i se potriveşte. Era ca Cenuşăreasa, îmbrăcată într-o rochie de seară trăsnet şi mergând în sfârşit la bal.

Sarah se opri în capul scărilor şi privi în jos. N-ar fi crezut niciodată că acela era acelaşi loc pe care îl vizitase în urmă cu o săptămână. Pereţii erau acum de un măsliniu închis, asigurând un fundal perfect pentru tablourile ei. Trei canapele enorme de catifea roşie stăteau pe podelele lustruite de lemn şi mai era şi un bar mare de sticlă, în spatele căruia un tânăr frumos servea şampanie şi cocktailuri.

Localul era plin de oameni şi toţi ţipau pentru a se auzi de zgomot. Sarah stătu pe loc o clipă, neştiind ce să facă, şi se hotărî să se îndrepte spre bar. În timp ce cobora scările, îl văzu pe soţul ei, chipeş ca un prinţ în smochingul lui, vorbind pe un ton grav cu un bărbat cu părul prins în coadă şi îmbrăcat într-un costum alb. Andrew o văzu şi strigă:

— Sarah! îşi făcu loc prin mulţime pentru a ajunge la ea. Sarah arăţi incredibil! spuse el. Începusem să cred că te-ai rătăcit! Trebuie să facem fotografiile acum, vino cu mine!

Sarah trebui să stea între Giles şi Jeremy sub tabloul cu măr. Tuturor li se spuse să zâmbească

la aparat; apoi li se ceru să pară că sunt angrenaţi într-o discuţie aprinsă; apoi trebuiră să se uite lung şi admirativ în sus la măr, o postură despre care Sarah spera cu ardoare că nu va ajunge în ziare, fiindcă era incredibil de jalnică şi o făcea pe ea să pară încrezută. În cele din urmă fotograful se declară mulţumit.

— Slavă Cerului, spuse Giles ţâfnos. Când mi se spune să zâmbesc la cameră, e ceva care mă face întotdeauna să vreau să scot limba. Sarah, arăţi minunat! Vocea lui sună puţin surprinsă. Cum ţi se pare că arată tablourile tale? Nu arată bine? îi făcu un semn aprobator din cap lui Andrew. Ai o soţie foarte talentată.

Andrew o cuprinse pe Sarah cu braţul.

— Ştiu. Sunt foarte mândru de ea.

„Nu le-a spus", se gândi Sarah, „ei cred că suntem un cuplu." Era tulburată de purtarea familiară a lui Andrew şi stătu puţin crispată, cu un zâmbet vag pe faţă.

— Sarah! spuse Jeremy. Nu ai nimic de băut. Ce-ar fi să mergem la bar? Nu se mai fac fotografii, nu-i aşa, Andrew?

Andrew se uită la ceas.

— Nu, dar Mary Moss de la *The Chronicle* e aici şi vrea să-i spuneţi câteva cuvinte.

— Giles, te ocupi tu de asta, nu? Eşti mult mai priceput la lucruri de felul ăsta. Tu vino cu mine, Sarah!

Sarah nu prea voia să meargă cu Jeremy. Acesta avea genul acela de încredere în sine cuceritoare care o făcuse întotdeauna pe Sarah să reacţioneze devenind stângace şi incapabilă să rostească o vorbă. După câteva guri de şampanie, începu să se

relaxeze în prezenţa lui. Poate că era îngrozitor, dar în acelaşi timp o invita să cedeze două dintre tablourile ei unei galerii pe care el o avea în St. James, la Londra. Sarah simţea cum îi sporeşte încrederea cu fiecare minut, iar când descoperi că împărtăşeau pasiunea pentru prima serie din *Star Treck*, şi mai ales pentru William Shatner, uită că se simţise vreodată intimidată de el.

Tocmai îi spunea lui Jeremy că episodul care îi plăcuse cel mai mult din *Star Treck* era acela în care Căpitanul Kirk trebuise să o lase pe Joan Collins, ultima iubire a vieţii lui, să moară, pentru a evita ca Hitler să câştige războiul, când Andrew veni lângă ei.

— Sarah, spuse el, Mary Moss vrea să vorbească puţin cu tine.

Jeremy îi luă mâna.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Sarah. Deja aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

— Şi eu! spuse Sarah veselă şi se lăsă condusă de Andrew.

Andrew zâmbi.

— Aţi flirtat cu el, doamnă Stagg?

Sarah râse.

— Categoric nu. Ne-a apropiat pasiunea pentru *Star Treck.*

Îi simţea mâna lui Andrew pe spate, ghidând-o posesiv înspre ziaristă. Sarah nu fusese niciodată o persoană căreia să-i placă foarte mult petrecerile. Întotdeauna considerase că discuţiile uşoare care se cereau în astfel de ocazii erau greu de controlat. Părea foarte greu să creezi un echilibru între monopolizarea unei singure

persoane şi găsirea de suficient de multe lucruri interesante de spus în decursul câtorva minute, ca să accepţi invitaţia cuiva.

Seara aceea era diferită. În seara aceea, oamenii făceau orice pentru a vorbi cu ea. Avu încântătoarea experienţă de a fi intervievată de un reporter fermecător, care părea să-i considere părerile fascinante; pierduse socoteala oamenilor care voiau s-o sune pentru posibile comisioane. Şi pe tot parcursul serii, a fost conştientă de privirea lui Andrew care îi urmărea mişcările, căutând-o. Vocea raţiunii, un locatar enervant, dar permanent al minţii lui Sarah, îi reamintea într-una că oamenii întotdeauna aiurează la petreceri, ea însăşi o făcuse de nenumărate ori, ridicând în slăvi tablouri pe care le considera fie banale, fie incomprehensibile. Vocea raţiunii îi mai spunea şi că Andrew se uita la ea atât de mult numai pentru că nu o mai văzuse niciodată în centrul atenţiei. Lui Sarah nu-i păsa, nu intenţiona decât să se simtă bine în seara aceea.

La sfârşitul serii, se urcă în maşina lui Andrew, simţindu-se puţin ameţită şi cuprinsă de o oboseală plăcută. Andrew o urmări cum îşi întindea braţele în faţă şi rânji.

— Arăţi ca un motan care a mâncat toată frişca de pe tort, spuse el.

Sarah căscă.

— A fost o seară absolut minunată! Toată lumea a fost foarte drăguţă cu mine. Jeremy mi-a mai oferit ceva de lucru, o grămadă de oameni mi-au cerut numărul de telefon. Viaţa pare dintr-odată foarte interesantă! Acum câteva luni, am crezut că viaţa mea s-a sfârşit, iar acum… Se opri, jenată de

ceea ce tocmai spusese. Oricum, încheie ea neconvingător, totul e foarte drăguţ.

Ieşiră din Bath în tăcere, apoi Andrew spuse;

— Cum a fost la repetiţia generală?

— Oribil! Toată treaba e un talmeş-balmeş. Să nu vii s-o vezi!

— N-aş rata-o pentru nimic în lume! Cum se descurcă sărmanul şi bătrânul Martin cu Maxim?

— Se descurcă bine.

Simţi un fior obişnuit de iritare. Martin nu era nici sărman, nici bătrân. Andrew râse.

— Am auzit că e îndrăgostit nebuneşte de tine!

— Martin? Sarah se holbă sceptică la Andrew. Cred că glumeşti!

Andrew făcu o grimasă.

— Te asigur că nu. Howard zice că toată lumea a observat.

— Dacă asta e ceea ce ţi-a spus Howard, atunci are o imaginaţie bogată! Martin s-a tot întâlnit cu o femeie foarte atrăgătoare pe nume Sally-Anne Forth, după cum Howard ştie foarte bine. Martin a fost teribil de supărat când ea a rupt relaţia.

— Asta ţi-a spus Martin? Sarah, eşti nemaipomenit de naivă! N-ai fost niciodată în stare să-ţi dai seama când cineva ţi-a făcut avansuri.

— Andrew, Martin nu mi-a făcut niciodată „avansuri”.

— Normal că n-ar face-o. Omul ăla nu are curajul să-i facă avansuri nici unei femei pe care o place cu adevărat. De aceea singurele femei de care are vreodată parte sunt cele acaparatoare, care sunt pregătite să facă primul pas, şi pe al doilea, şi probabil chiar şi pe al treilea. Dar crede-

mă, tipul e nebun după tine! Sally-Anne Forth i-a spus lui Howard că în momentul în care te-ai întors din călătoria în Mallorca, el şi-a pierdut interesul pentru ea. Ar fi trebuit să meargă împreună în Devon în weekendul acela. El a anulat totul pentru că voia să meargă la plimbare cu tine. Sally-Anne a fost teribil de supărată. S-au certat. Ea a aşteptat ca el să-şi ceară scuze, dar el nu a făcut-o niciodată.

Sarah spuse:

— El s-a purtat foarte frumos cu mine când m-am întors din Mallorca. M-a găsit într-o stare proastă. Mi-a fost un prieten foarte bun. Howard nu ar avea cum să înţeleagă aşa ceva.

— Sunt sigur că Martin ţi-a fost un prieten minunat.

— Andrew, de ce eşti atât de aspru cu Martin?

Andrew ridică din umeri.

— Nu avem prea multe în comun.

— Asta nu înseamnă că trebuie să fii nepoliticos cu el. Oh, uite! Sarah îşi întinse gâtul. E o lună plină perfectă! Se lăsă pe spate în scaun, cu buna dispoziţie reînnoită. E foarte drăguţ din partea ta să mă duci acasă cu maşina.

— Îmi face plăcere. Şi îmi pare rău că am fost nepoliticos cu Martin. Ştiu cât de mult te-ai ataşat de el. Poate că sunt puţin gelos.

— Tu eşti gelos! Scuză-mă dacă mă fac că râd! Sarah se încruntă. Ai încercat vreodată să te faci că râzi? De ce se spune aşa? E imposibil să faci asta!

Andrew încercă un chicotit lung şi dispreţuitor.

— Ce zici de ăsta?

— Nu. Nu a sunat deloc ca şi cum te-ai fi făcut.

Aruncă o privire fugară spre lună. Parcă aceasta i-ar fi urmărit pe ei din cer.

— Sarah, zise Andrew, îmi place să fiu cu tine iar. Mi-a fost dor de tine.

Sarah se uită la el precaută.

— Serios?

Andrew îşi ţinu privirea fixată în faţă, la drum.

— Nu încerc să caut scuze. Ştiu că Hyacinth e cea care m-a sedus, dar eu ar fi trebuit să-i rezist. Lucrurile au scăpat de sub control, iar eu nu am ştiut cum să le opresc. Dar tu şi cu mine am fost o echipă bună, nu-i aşa?

— Aşa credeam şi eu, spuse Sarah.

Luna părea să-şi piardă ritmul acum, lumina ei caldă şi blândă fiind parţial ascunsă vederii de copaci.

— Iar în seara asta, spuse Andrew, am fost foarte mândru de tine. M-am simţit de parcă ultimele câteva luni nu s-ar fi întâmplat niciodată. Eram doar tu şi eu împotriva întregii lumi, aşa cum obişnuiam. Andrew şi Sarah.

Schimbă brusc viteza şi trase pe dreapta într-un popas de pe marginea drumului. Opri motorul şi se întoarse cu faţa la ea.

— Am fost un idiot, spuse el, dar chiar dacă nu a ieşit nimic bun din toată treaba asta, cel puţin mi-a demonstrat că te iubesc. Îi luă faţa în mâini şi o sărută. Chiar te iubesc, Sarah.

— Serios? întrebă Sarah. Cum rămâne cu Hyacinth?

Andrew îi atinse obrazul cu mâna.

— Eşti doar tu, spuse el simplu. Întotdeauna ai fost tu.

CAPITOLUL 30

Preia iniţiativa

Sarah se temea să-i spună lui Martin. Faptul că era pe punctul de a-şi atrage bătaia generală de joc pentru încercarea ei ridicolă de a se înfăţişă ca o mireasă tânără şi drăguţă părea complet irelevant. Toată atenţia ei era direcţionată pe ceea ce avea să-i spună lui Martin şi pe cum avea să-i spună. Ziua părea să se lungească la infinit în faţa ei. Exasperată de dialogul nesfârşit care se derula în mintea ei („Martin, pot să vorbesc puţin cu tine?”; „Martin, ştii că l-am văzut pe Andrew aseară?”; „Martin, nu o să-ţi răpesc decât un moment, dar…”), Sarah decise să facă ordine în casă. Până la ora şase măturase, frecase cu peria, şterse praful, dăduse cu aspiratorul şi lustruise până când casa strălucea. Casa îi amintea de bunicul ei care îşi punea întotdeauna cel mai bun costum pentru biserică. Acesta se punea la patru ace, dar abia aştepta să se îmbrace din nou în vechii şi confortabilii lui pantaloni de catifea şi în puloverul de lână.

Ajunse în localul central din sat şi găsi pe toată lumea într-o stare de emoţie abia stăpânită. Audrey era îmbrăcată în ţinuta ei tradiţională de Premieră, o rochie lungă cu flori, cu un şal de un turcoaz intens, împodobit cu ciucuri. Făcea tot posibilul pentru a-şi calma echipa.

— Vreau să vă simţiţi cu toţii bine în seara asta! Faceţi tot ce vă stă în putinţă şi nu uitaţi: Dicţie, Dicţie, Dicţie! Avem sala plină în seara asta, dar nu lăsaţi ca lucrul acesta să vă îngrijoreze. Pur şi

simplu Intraţi în Roluri! Eu voi fi în culise, gata să suflu dacă va fi necesar, dar bineînţeles că nu va fi nevoie să suflu nimănui. Acum, înainte să vă pregătiţi, trebuie să exersăm alinierea finală. Pot să vă văd pe toţi pe scenă?

Toată lumea se aşează ascultătoare în rând pe scenă.

— Unde e Martin? întrebă Audrey. Oamenii vor veni în curând! îşi ridică faţa spre tavan şi ţipă: Martin! ca şi cum ar fi sperat să-l vadă plutind în aer.

— Sunt aici! Martin intră pe uşile din faţă ale localului central. Purta vechii lui blugi şi un tricou alb şi părea să fie remarcabil de calm pentru un om care urma să urce pe scenă în mai puţin de jumătate de oră.

— Martin! spuse Audrey tăios. Ştii cât de târziu e? Vino sus şi intră în rând. Acum ascultaţi toţi cu atenţie! La sfârşitul piesei, când Frith părăseşte scena, Martin îi va da lui Sarah Sărutul. După aceea, el îi va lua mâna şi o va duce la buze. Când Steve îl va vedea pe Martin sărutându-i mâna lui Sarah, va trage cortina. Apoi voi va veţi alinia şi veţi fi pregătiţi când se va ridica din nou cortina. Martin, vreau ca tu să stai lângă Sarah în mijloc. Vreau ca toată lumea să se ţină de mâini. Sarah, tu vei număra până la trei şi apoi vei face o plecăciune. Voi, ceilalţi, o veţi urma pe Sarah.

Martin se târî pe scenă, se aşează la locul lui lângă Sarah şi îi luă mâna.

— Acum! zise Audrey. Aşa e bine! Unu, doi, trei, şi înclinaţi-vă şi zâmbiţi în faţa publicului! Mulţumesc! Mergeţi şi schimbaţi-vă şi fiţi gata să daţi tot ce puteţi!

Era imposibil să-i vorbească lui Martin până la pauză. Sarah îşi muşcă buzele şi se retrase în vestiarul femeilor.

Acum că necazul cu Martin era temporar amânat, putea să-şi permită să se sperie în legătură cu piesa. Sala avea să fie plină! Ea avea să-şi uite replicile! Publicul va râde de ea imediat ce va urca pe scenă!

Claire încă mai bodogănea din cauza acului de siguranţă.

— Nu sunt mulţumită de costumul meu, spuse ea, nu sunt deloc mulţumită! Ar fi mai bine dacă n-ar trebui să-mi bag bluza în fustă. Ia uită-te, îi ceru ea lui Sarah, se observă acul ăsta?

— Aproape deloc, spuse Sarah cu optimism.

— Ei bine, va trebui să mă descurc aşa. Vine Andrew în scara asta, ştii cumva?

— Da, spuse Sarah înroşindu-se, vine.

— O, bine. Cel puţin el ne va spune adevărul. Dacă lui îi place piesa, vom şti că a ieşit bine. Nimic nu poate fi mai rău decât seara de marţi.

Sarah nu era chiar atât de sigură. Inima începuse să-i bată puternic şi neliniştitor în piept. Îşi deschise textul şi apoi îşi dori să nu o fi făcut-o. Îşi dorea să fi putut fi ca Margaret, care stătea liniştită într-un colţ şi tricota. În vestiarul femeilor era un difuzor conectat la scenă. Sarah auzea murmurul unei mulţimi de oameni.

— Lumea intră în sală! spuse ea. Au sosit!

Claire zise:

— Hai să mergem să aruncăm o privire prin cortina laterală. Vii?

Orice era mai bine decât să stea în vestiar. Sarah o urmă pe Claire. Îi văzu pe preot şi pe soţia

lui mai în spate. Luke Everseed şi Tracy stăteau tolăniţi în scaunele din faţă, mestecând gumă şi având un aer plictisit. Jennifer şi George erau cu trei scaune mai în spate şi stăteau de vorbă cu colonelul şi soţia lui. Andrew stătea în faţa lor. Discuta cu Simon şi

Clementine, în timp ce, de cealaltă parte a lui, Sally-Anne Forth îi arunca o privire apreciativă. Sarah se îndepărtă. Văzuse destul. Inima îi era pe punctul de a exploda de frică. Apoi se dădu drumul la muzică, ceea ce însemna că piesa urma să înceapă în cinci minute. Audrey alesese *Recviemul* lui Mozart, care era foarte frumos, dar destul de deprimant. Audrey îşi luă poziţia în culise, actorii îşi dreseră vocile şi se aşezară la locurile lor. Muzica se opri şi cortina se ridică.

Piesa începu. Sarah, urmărind din culise, invidia încrederea spontană a actorilor de pe scenă. Apoi, majordomul anunţă familia că domnul şi doamna de Winter intrau cu maşina pe poartă. Lângă Sarah veni Martin, care îi strânse mâna scurt, dar prietenos. Apoi, dintr-odată, Martin deveni Maxim, în timp ce vorbea cu majordomul în afara scenei. Şi apoi urmară ei.

Pentru ea era cam ca şi cum s-ar fi aruncat în piscină şi ar fi descoperit că poate să înoate. Publicul nu râse când intră ea, ea nu-şi uită replicile şi nici măcar lumina rătăcitoare a reflectoarelor nu reuşi s-o tulbure. Singurul moment de panică interveni atunci când trebui să iasă de pe scenă pentru a se schimba în rochia pentru balul mascat. La repetiţia generală descoperise că avea numai şapte minute la dispoziţie sa se schimbe. Acum, când îşi luă rochia

peste cap, nu mai putu s-o tragă în jos. Sarah înjură zgomotos. Din fericire, Claire era acolo pentru a o aduce la locul ei printr-o smucitură.

— Îţi mulţumesc! spuse Sarah şi se îmbrăţişară spre surpriza amândurora.

— Arăţi grozav, spuse Claire. Grăbeşte-te!

Şi Sarah se grăbi. Când căzu cortina pentru pauză, aplauzele din partea publicului erau puternice şi neforţate. Sarah îl auzi pe George urlând „Bravo!” şi zâmbi.

În culise, Audrey ordonă echipei să se schimbe pentru următorul act şi anunţă că voia să le vorbească tuturor în cinci minute în vestiarul femeilor. Nepoata lui Audrey îşi făcu apariţia, aducând cafea şi biscuiţi. Audrey se legănă spre Sarah ca o corabie de război.

— În ciuda tuturor aşteptărilor, spuse ea amabilă, faci o treabă excelentă!

Sarah sărbători cu un biscuit cu ciocolată. Restul echipei intră buluc şi îi aruncă regizoarei priviri neliniştite. Audrey le zâmbi tuturor.

— Până acum, spuse ea precaută, e un spectacol care se ridică la standardele înalte ale tuturor producţiilor anterioare. Sunt mândră de voi toţi. Sunt sigură – şi faţa i se întunecă pentru o clipă, în timp ce ochii îi poposiră asupra lui Martin – că nu mă veţi dezamăgi în actul final. Martin, nu-ţi voi spune decât un singur cuvânt: Sărutul. Martin îşi privi pantofii. Poţi să renunţi la primul sărut din scena întâi, dar trebuie să o săruţi pe Sarah la sfârşitul piesei. Se uită cu toată convingerea la Martin, care continua să-şi privească picioarele. Sunt sigură că pot conta pe tine! Acum, în ceea ce vă priveşte pe restul…

— Îmi cer scuze! Sarah o întrerupse brusc şi cu o intensitate care o surprinse pe ea însăşi la fel de mult ca şi pe toţi ceilalţi. Dar am ceva foarte important să-i spun lui Martin. Vreţi, vă rog, să ne scuzaţi un moment?

Efectul a fost extraordinar. A fost, se gândi Sarah, ca şi cum un şoarece tocmai ar fi răcnit. Audrey rămase cu gura deschisă, dar nu reuşi să rostească vreun cuvânt. Howard şi Claire schimbară priviri întrebătoare. Ultimele două ochiuri pe care le făcuse Margaret îi scăpară din ac. Faţa lui Martin era indescifrabilă. Nu spuse nimic, dar se ridică şi ieşi după Sarah. Sarah îl conduse în vestiarul bărbaţilor şi închise uşa în urma lor.

— Martin, spuse ea, de ce nu mi-ai spus că Andrew s-a culcat cu soţia ta?

Martin îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Nu s-a culcat cu ea.

— Te rog să nu mă minţi, spuse Sarah. N-aş suporta să mă minţi.

— Nu te mint. O privi drept în faţă. I-am prins sărutându-se în bucătărie. Andrew nu s-a culcat cu ea. Nu sunt deloc sigur ca ar fi făcut-o. Oricum, n-a avut ocazia pentru că eu… l-am dat afară. De ce credeai că a făcut asta?

— Încercam să-mi dau seama de ce te antipatiza atât de mult.

— Acum ştii. Nu am fost atât de politicos pe cât ar fi trebuit să fiu. Martin se ridică în picioare. Asta e tot? Pot să plec?

— Nu. Te rog, stai jos. Sarah îşi încleşta mâinile cu putere. Sunt pe punctul de a spune ceva foarte stânjenitor şi dacă n-o spun acum, nu o să mai am

curajul să o spun vreodată. Andrew mi-a cerut să ne împăcăm aseară…

— Felicitări!

— Te rog, taci, Martin, mi-e foarte greu să fac asta şi nu mă ajuţi dacă mă întrerupi. Mi-a cerut să ne împăcăm aseară. Şi eu i-am spus că nu pot. I-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva.

— Barney, şopti Martin.

— Vrei, te rog, să taci? I-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva. Partea ciudată e că nu am ştiut asta până nu am spus-o. Nu mi-a trecut niciodată prin cap până atunci. Şi de îndată ce am spus-o, totul mi-a devenit clar. Prima dată când Audrey ţi-a spus să mă săruţi, mi-am dorit foarte tare să faci asta. Am crezut că a fost din cauză că eram o femeie tristă şi disperată, când de fapt era mult mai simplu: mie pur şi simplu îmi plăcea de tine. Am fost atât de ocupată întrebându-mă de ce încetase Andrew să mă iubească, încât nu m-am întrebat niciodată de ce eram atât de fericită când eram cu *tine.* Nu vreau să-mi petrec restul vieţii cu Andrew. Dacă m-aş întoarce la Andrew, noi doi am înceta să ne mai vedem. Cât despre Barney: a fost sexy şi a fost amuzant, cel puţin pentru o vreme. M-a făcut nefericită pentru că şi-a bătut joc de mine, nu pentru că mi-a frânt inima. În ultimele câteva săptămâni am fost foarte fericită pentru că tu şi cu mine eram din nou prieteni, şi, ce e cel mai rău, am fost fericită pentru că tu nu te mai întâlneai cu Sally-Anne. Îţi spun toate astea pentru că acum le-am pus cap la cap, nu pot să le mai desfac din nou. Andrew pare să creadă că tu s-ar putea… că tu s-ar putea să mă placi mult. Sunt aproape convinsă că nu are dreptate şi sunt

aproape sigură că mă fac de râs, şi tu nu trebuie să spui nimic, iar eu cu siguranţă nu voi mai pomeni despre asta niciodată. Dar vreau să ştii că sunt îndrăgostită de tine, iar acum poţi să uiţi asta, dar trebuia s-o spun odată. Aşa că acum poţi pleca şi aş vrea să nu te mai uiţi la mine, te rog.

Faţa lui Martin rămăsese impenetrabilă pe durata confesiunii lui Sarah. Ca şi cum şi-ar fi lăsat jaluzelele. Spuse:

— Sarah...

— E în regulă, spuse ca amărâtă, nu trebuie să zici nimic!

— Sarah... reîncepu Martin, dar îl opri de data asta un ciocănit foarte puternic în uşă. Margaret îşi băgă repede capul pe uşă cu o expresie de scuză şi curiozitate sinceră.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dar Audrey a vrut să ştiţi că începe piesa!

— Mulţumim, spuse Sarah şi plecă în fugă de lângă ei, îndreptându-se spre scenă.

Măcar pentru o scurtă perioadă de timp putea să înceteze să mai fie Sarah care făcea tot timpul numai greşeli şi să se concentreze să fie doamna de Winter, care avea nişte nervi de oţel surprinzători.

Îşi dădea seama că actul final mergea bine. Publicul urmărea toate intrigile într-o tăcere profundă, care era foarte satisfăcătoare. Numai că pe măsură ce se apropiau de Sărut, Sarah, ştiind ce va urma, sau mai degrabă ce nu va urma, îşi simţi corpul devenind rigid din cauza tensiunii. Se aştepta ca Martin să înainteze şi să trimită un sărut în direcţia bărbiei ei.

În culise, şi Audrey începea să-şi facă griji.

— Sărut-o, Martin! îl îndemnă ea.

Martin se ridică şi merse spre Sarah. Apoi îi zâmbi, şi era zâmbetul lui Martin, nu al lui Maxim. Apoi o luă în braţe şi o sărută. O sărută cu o forţă care o făcu pe Sarah să se topească precum untul într-o tigaie fierbinte. Uită că era doamna de Winter. Uită că era în localul principal din sat, în faţa sătenilor din Ambercross. Nu era conştientă decât de Martin. Ar fi putut să-l sărute la nesfârşit şi era clar că Audrey considera că avea s-o facă, pentru că începu să şuiere disperată:

— Bravo vouă, foarte pasionant, dar e destul, puteţi să vă opriţi acum… Martin, mă auzi? Martin, poţi să te opreşti… trebuie să-i pupi mâna şi apoi Steve va trage cortina… Ai auzit ce am spus, poţi să te opreşti!

Dar Martin nu se opri şi o sărută cu o siguranţă şi o pasiune care făcură sala să se ridice în picioare şi să aclame într-un glas. Cineva, aproape sigur Luke Everseed, scoase un fluierat puternic de admiraţie.

În culise, Audrey strigă printre dinţi:

— N-o mai săruta!

Eroul îi dădu drumul eroinei.

— Te iubesc! spuse Sarah.

În culise se lăsă o tăcere copleşitoare, iar apoi Audrey, depăşind limita suportabilului, ţipă:

— VREA CINEVA SĂ TRAGĂ CORTINA, VĂ ROG?

Sfârşit

Spirituală şi absolut fermecătoare, această comedie spumoasă va descreţi fruntile celor pentru care viaţa e o neobosită cursă cu obstacole, iar jumătatea plină a paharului e întotdeauna la mare preţ.

Sarah Stagg credea că avea totul pe lume: un soţ minunat, doi băieţi adolescenţi, o casă la ţară. Dar, într-o bună zi, soţul ei, actor amator, o părăseşte pentru o colegă din trupa de teatru, copiii pleacă în India, şi, pentru prima dată în douăzeci de ani, Sarah se simte foarte singură. Drumul unei soţii părăsite e presărat cu obstacole şi umilinţe, iar Sarah trebuie să înveţe cum să supravieţuiască... şi asta cât mai repede!

Să se alăture oare actorilor amatori şi să accepte rolul unei mirese mult mai tinere decât ea? Să primească în casă un câine imposibil de stăpânit? Să fugă în Mallorca pentru prima ei aventură de-o noapte? Sarah trebuie să găsească soluţia cea mai bună!

O carte încântătoare, despre cum să depăşeşti momentele grele din viaţă. The Mail On Sunday

Pe cât de amuzantă, pe atât de serioasă...
O carte care mi-a plăcut la nebunie. Katie Fforde

LEDA
www.ledaboo
www.edituraco

9 789731 021973